

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

öncesi ve sonrası

emma mills

"Öncesi ve Sonrası ilk aşk gibi:

içten ve heyecanlı, şaşırtıcı ve eğlenceli, tamamen mutluluk verici."

T. Michael Martin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

000000 IC

★ “Canlı, akıllıca kurgulanmış, yaratıcı bu öykü okurların
aklını başından alacak.”
Kirkus Reviews

Bir şeyi sırf seviyorsun diye onu yaparken
sürekli mutlu olamazsın, değil mi?

Yani, sevmenin sebebi budur. Sana türlü türlü
şeyler hissettirir, sadece mutluluk değil.
Acıtabilir, fena halde kızdırabilir ama...
bir şeyler hissettirir, anlıyor musun?

“Masum aşkın peşinde koşan okurların
keyif alacağı bir roman.”

School Library Journal

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-964-4

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Devon Tennyson hayatında tek bir şeyi bile değiştirmek istemez. Cuma akşamları açık tribünde maç izlemekten, en yakın arkadaşı Cas'e içten içe âşık olmaktan ve liseden mezun olduktan sonra ne yapacağını düşünmemekten memnundur. Ama evrenin onun için başka planları vardır... Yetenekli Amerikan futbolu oyuncusu, iflah olmaz asosyal kuzeni Foster ile rahatsız edici derecede kendini beğenmiş ve çılgına çevirecek kadar yakışıklı bir diğer futbolcu Ezra, Devon'ın hiç istemediği şekilde hayatına dahil olur; önce beden eğitimi dersine sonra da yaşamının her anına.

Kendini olduğu gibi kabul etme, hayatına yeni giren bir erkek kardeşi sevmek ve âşık olmaya dair hem duygusal hem de eğlenceli bir hikâye.

öncesi ve sonrası

emma mills

PEGASUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 2330

Öncesi ve Sonrası

Emma Mills

Özgün Adı: First and Then

İngilizceden çeviren:

Gamze Bulut

Editör: Duygu Bolut

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2021

ISBN: 978-605-299-984-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021

Copyright © Emma Mills, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Henry Holt and Company, LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari

pegasusyayinevi

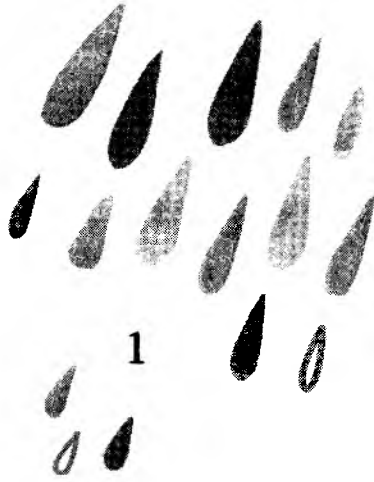

pegasusyayinlari

Pegasus Yayınları

*Annem, Babam,
Hannah ve David için...*

Üniversite başvuru kompozisyonumun başlığı “Okulda Öğle Yemekleri, TS Lisesi ve Ben” di ve her satırı da bekleyebileceğiniz kadar berbattı.

Bayan Wentworth yazımı okurken ben de masasının arkasındaki duvarda asılı postere bakıyordum. Şu *National Geographic* tarzında çekilmiş, bozkırdaki bir aslan sürüsünün bir fotoğrafıydı. Bir tanesi öne çıkmıştı, bilhassa görkemli görünüyordu. Altın sarısı güneş ışığı yelelerini alaca bulaca gösteriyordu ve arka plandaki aslanlar sağa sola bakınırken onun koyu renkli gözleri doğruca bana odaklanmıştı. Fotoğrafın altında büyük serif fontlu harflerle *BAŞARI* kelimesi yazılıydı.

Belli ki bunun içimde bir şeyleri harekete geçirmesi gerekiyordu. Ama ne olduğundan pek emin değildim. *Daha hızlı koş. Daha çok ceylan öldür. Etrafta dolanan şu avare aslanlardan daha iyi ol.*

Bayan Wentworth sonunda boğazını temizledi ve tek söylediği, “Okulda öğle yemekleri,” oldu. Açıkça belirtmeksizin, “Neden?” sorusu yöneltiyordu bu cümle.

“Ödev açıklamasında hayat hikâyemden bir sayfa yazmam söyleniyordu. İnsan ömrü boyunca okulda epey fazla öğle yemeği yiyor, değil mi?”

“Ve bu kafeterya yemekleri de bir şekilde sana... anlamlı mı geliyor?”

“Son derece duygu yüklü patates püreleri vardı, ne yalan söyleyeyim.”

Dudaklarının çevresinde garip bir şeyler oluyordu; seğirmeye benzer tuhaf bir hareketlenme. Sanırım bir somurtma ifadesi ve bir gülümseme, ölümüne kavgaya tutuşmuştu. “Devon, bunu gerçekten ciddiye almanı istiyorum.”

Ciddiye almak derken eve gidip ölen bir akrabam ya da küçükken iyileştirdiğim hasta bir kuş veya bir ev inşa etmek üzere Guadalajara’ya yaptığım bir seyahat hakkında yazı yazmaktan bahsediyordu. Bunu yapmak da benim içimden gelmiyordu işte. Meksika’ya hiç gitmemiştim.

Ama sonra beni şaşırttı. “Yanlış anlama,” dedi. “Mesele seçtiğim konu değil. Yazma şeklin. Bununla harikalar yaratabilirdin. Esprili, özgün ve gerçekten sürükleyici bir yazı olabilirdi. Ama bu haliyle, tamamını bir reklam arasında yazmışsın gibi bir his uyandırıyor.”

Buna alınmıştım. En az dört reklam arasında yazmıştım aslında.

“Gerçekten bunun üzerine ne kadar düşündün?”

Üzerine *hiç* düşünmediğim de söylenemezdi sonuçta. Zihnimde Jane Austen tarzında yazılmış bir yazı tasarlayacak kadar ileri bile gitmiştim. Jane hiç kuşkusuz en sevdiğim yazardı ve gerçek hayat hikâyem yazılacak olsa onun stilinde yazılacağından emindim.

Jane insanlarla ilgili gerçeklerden sakınmıyordu. Kitaplarını okuyunca onu tanıyormuşum, nasıl biri olduğunu biliyormuşum gibi bir hisse kapılıyordum ve kendisi bir hayli hoşlandığım bi-

riydi. İnsanları gerçekten oldukları gibi gören, zırvallıkları tespit edip olabilecek en zarif şekilde ortaya koyabilen biri... Jane ne görüyorsa onu söylüyordu.

Maalesef benim gördüklerimden pek de iyi bir üniversite başvuru kompozisyonu çıkmıyordu. *Bayan Devon Tennyson, ortalamanın şaşırtıcı derecede altında olduğu gerçeğine rağmen üniversitenize kabul edilmeyi beklemektedir.*

Bunların hiçbirini Bayan Wentworth'e söyleyemezdim. Bunu anlamasını beklemiyordum; yani, bazen bir şeyleri Jane'in gözünden görünce huzur bulduğumu. Kendimi o bilindik, sıkıcı ve normal Devon Tennyson yerine olağandışı olmayan Bayan Devon Tennyson olarak hayal etmenin bana yaşattığı tatmin duygusunu kavrayamazdı o.

Ben bir şey söylemeyince Bayan Wentworth kompozisyonumu kenara koydu. "Devon, kritik bir dönem bu. Üniversite başvurularının diğerleriyle rekabet edebilecek duruma gelmesini istiyorsan bu dönem yapman gereken çok şey var. Not ortalamam kötü değil ama müfredat dışındaki faaliyetlerin kesinlikle yetersiz. Bunun farkında mısın en azından?"

Kısacık bir kız koşu takımı yöneticiliği kaçamağı. Mezuniyet Balosu Komitesi Adaylığı konusunda yaşanan bir başarısızlık. Tiyatro bölümünün yıllık *Güzel ve Çirkin* katli sırasında alınan repliksiz bir rol. Evet, kesinlikle farkındaydım.

Bayan Wentworth'un kenki kulübüne –Üniversiteye Giden Yol Kulübüne– katıldığımı belirtirdim ama katılım pek isteğe bağlı sayılmazdı ve an itibarıyla kulübün tek üyesi de bendim. Bu yüzden sorusunu sadece başımla onaylayıp ciddi görünmeye çalıştım.

"Hâlâ vaktin var. Daha ağustos ayındayız ama sen daha ne olduğunu anlayamadan teslim tarihleri gelmiş olacak. Reeding'le ilgileniyordun biraz. Bunun üzerine gidebiliriz. Ama bütün se-

çeneklerimizi de gözden geçirmemiz gerek. Aklında başka bir okul varsa, gidip onları ziyaret edelim.”

“Ziyaret mi?” Kısacık bir an için Bayan Wentworth’la yollara düştüğümü ve dandik bir motel odasındaki ücretsiz duş boneleri için kavga ettiğimizi hayal ettim.

“Neyle karşılaşacağını bilmeden bilinçli bir karar veremezsin,” dedi Bayan Wentworth. “Denemeden bir elbise bile satın almazsın sonuçta, değil mi?”

İnternette alacaksam olabilir, şeklindeki cevabımı kendime sakladım ve başımı iki yana sallamakla yetindim. Beni kaygılandıran şey, üniversiteleri gezme fikri değildi. Genel olarak “Üniversiteye Giden Yol Kulübü” konseptiydi. *Bu senin için iyi olur diye düşünüyorum*, demişti annem, postayla eve gelen broşürü havada sallayıp Üniversiteye Giden Yol Kulübü’nü resmen brokoli ve güneş kremiyle aynı kefeye koyarak. Benim için iyi olabilirdi. Ama bu, bu kulübü seveceğim anlamına gelmiyordu.

“İlgilendiğin belli bir ana bilim dalı var mı?”

“Pek sayılmaz.” *İleri düzey kahvaltı ana dalı ile kablolu TV yan dalı* dersem, bunun Bayan Wentworth’un gülümsemesinin kaybetmeye mahkûm olduğu destansı bir çatışma başlatacağı kesindi.

“Eh, düşünecek epeyce şeyin var. Bu hafta bir müfredat dışı aktivite araştırması yapmanı istiyorum. Bir kulübe katıl. Ya da kendi kulübünü kur. Harekete geçip bu işe kendini vermek için çok geç kalmış sayılmazsın.”

Öf. Broşür gibi konuşuyordu. Göz devirme dürtümü bastırdım ve herhangi bir anlam taşımayan baş sallama jestini seçtim.

Bir süre sessizlik oldu. Beni göndereceğini sandım ama başımı kaldırıp baktığımda Bayan Wentworth’un gözlerini kısmış, beni incelediğini fark ettim.

Ön adı Isobel’di. Kendisini genel olarak değerlendirecek olursak pek yaşlı sayılmazdı ama lise standartlarına göre öyle

görünüyordu. Desenli kazaklar ve biçimsiz, çiçekli uzun etekler giyiyordu. Yine de Bayan Wentworth'un gözleri çok güzeldi. Kırpikleri gür ve koyu renkliydi ve gözlerinin rengi de bir o kadar canlı, muhtemelen benim yaşımlarımdayken olduğu kadar yeşildi hâlâ. O zamanlar oldukça popüler biri olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Bütün erkeklerin peşinden koşup onu eve bırakmayı teklif ettiklerini ve dergilerdeki kızlara benzediğini söylediklerini... O da gülüp koyu renk buklelerini savuruyordu ama hayatının bir noktasında Bayan Wentworth'a dönüşerek çekilmez bir kızın, Reeding Üniversitesi'ne girmek için yazacağı kompozisyonu önemseyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Devon," dedi ve her nasılsa, konuşmayı yapan ses bir an için Bayan Wentworth'tan çok Isobel'i yansıtır gibi gelmişti. "Üniversiteye gitmek *istiyor musun sen?*"

Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Üniversite, doğal düzenin bir parçasıydı. Annemle babama göre, doğum ve ölüm arasında muhakkak üniversite de olmak zorundaydı.

"Başka ne yapabilirim, bilmiyorum ki," dedim.

Buna verdiği basit yanıt, "Orduya katıl," oldu.

Yüzümü ekşittim. "Bana bağırılmasından nefret ederim."

"Barış Gönüllüleri'ne katıl o zaman."

Boğazımdan boğuk bir ses yükseldi; bir kedi boğazlanıyormuş gibi bir ses. "Fedakâr olmaktan nefret ederim."

"Pekâlâ." Bayan Wentworth'un dudaklarının etrafındaki seğirme yine başladı. "Bir işe gir."

"Doğrudan iş mi bulayım? Öyle birdenbire?"

"Pek çok insan bunu yapıyor. Hiç üniversiteye gitmemiş çok başarılı insanlar da var."

"Evet. Hollywood'a baksanıza."

"İşte bir seçenek. Hollywood'a git. Bir yıldız ol."

"Ama rol yapamıyorum ki ben. Bir tiyatro oyununda *repliğim* bile olmadı daha önce."

“Öyleyse tiyatro kulübüne katıl.”

“Tabii ya, on ikinci koro üyeliği de yıldızlara giden trene biletim olur zaten.”

“Neden olmasın?”

“Birincisi, öyle şeyler yapmaktan hoşlanıyor olmak gerek ki ben hoşlanmıyorum ve ikincisi, bu konuda iyi olmak gerek ki ben değilim.”

“Peki sen nelerde iyisin?”

“Bilmiyorum. İyi olduğum herhangi bir şey yok aslında.”

“Bak şimdi, nasıl söylersin ki bunu?”

Bunu Jane’in yardımı olmadan asla doğru ifade edemezdin. Sevimsiz şeylere bile zarafet katan o üslubu olmadan. Jane olsa *fevkaladelikten* yoksun olduğumu söylerdi. Vasatlığa sadık biri olduğumu. Böylesi durumlarda olağanüstü derecede... yetersiz olduğumu. Büyük harflerle BAŞARI’nın tam zıttı olduğumu. Çünkü, ya bunun için gereken kudrete sahip değilseniz? Ya aslında o arka plandaki aslanlardan biriyseniz sadece?

“Herkesin iyi yaptığı bir şeyler vardır,” dedi Bayan Wentworth, beni bir süre inceledikten sonra. “Sen de kendi alanını bulacaksın. Ve onu bulmak için en iyi yerlerden biri de neresidir, biliyor musun?”

“Üniversite mi?”

“Gördün mü, tahmin yürütmekte iyisin mesela. Şimdiden bir şey buldun bile.”

Hafifçe gülümsedim.

“Senin üniversite için kusursuz bir aday olduğunu düşünüyorum. Cesaretini kırmaya çalıştığımı sanma. Neden eğitimine devam etmek istediğini bilmek istiyorum sadece.”

“Annemle babam yüzünden,” dedim. Baştan sorsaydı ya şunu.

“Onlardan uzaklaşmak için?”

“Beni öldürmelerine engel olmak için.”

Seğirme şiddetlenerek dudaklarını ele geçirdi. “Kendini bu işe vermeni istiyorum,” dedi kompozisyonu dosyama geri koyarken. İlk toplantımızda ona gösterdiğim Reeding Üniversitesi kartpostalı dışında dosyamdaki tek şey oydu. “Ve kompozisyonuna bir şans daha ver. Hatta elin değmişken bütün hayat hikâyeni yazıver.”

Yine yüzümü ekşittim.

“Tamam, tamam, fazla ileri gitmeyeceğim. İyi günler, Devon.”

“Size de,” dedim ve ofisten çıktım.

Seansımızdan sonra futbol sahasına doğru yürüdüm ve Bayan Wentworth’un söylediklerini düşündüm. Çoğunlukla kompozisyonu düşündüm; bir sayfalık hayat hikâyemi. Barış Gönüllüleri’nde olduğumu yazdığımı hayal ettim: Başkalarının iyiliği için kendini feda etmek adına onlarca fırsatla dolu ormanları, çölleri dolaşan hayırsever bir Devon. O üniversitedeki yetkililerin istedikleri böyle zırvalıklardı işte; not ortalaman ve ACT¹ puanının arasına sıkıştırılmış, gözü kara bir orijinalliğin çarpıcı hikâyesi. Gönüllü faaliyetlerde kaç saat geçirdiğinizi, ayrıca güçlükler karşısında kazandığınız olağanüstü zaferin gerçekleştiği zamanı bize saniyesi saniyesine açıklayınız.

Hayatımda hiçbir şey yapmamışım gibi hissediyordum. Hiç zorluk çekmemiştim. Hiç zafer kazanmamıştım. Son on yedi yıldır oldukça sıradan olmayı başarmış, orta sınıf bir ailenin banliyöden gelen çocuğuydum. Vasatlık karşısında kazanılacak bir zafer; ihtiyacım olan buydu benim.

“Üniversite kulübü erken mi dağıldı?”

Nerede olursam olayım, Foster beni bir şekilde buluyordu.

Geçtiğimiz yaza kadar ancak dört Noel’de bir gördüğünüz kuzen tipindendi aslında. Ailesi Kaliforniya’da yaşıyordu, bizse

1 (İng.) American College Test. Lise öğrencilerinin üniversiteye ne kadar hazır olduklarının test edildiği bir sınav. (ç.n.)

Florida'dadaydık ve bu da son derece iyi, son derece makul bir Foster dozu almama yardımcı oluyordu. Ancak sonradan işler değişti ve hayatımdaki yeni Foster dozu bazen katlanılması oldukça güç oluyordu.

Çantasını yere attı ve tribünlere çıkıp hemen yanıma oturdu.

"Moron kulübü erken mi dağıldı?" dedim.

Bir an için bana öylece baktı. Sonra, "Yapmaya çalıştığın şeyi anladım. Ben senin kulübün için 'üniversite' dedim, sen de benimki için 'moron' dedin. Zekice."

Kısmen buna bir karşılık vermekten kaçınmak için, kısmen de antrenmanın başlamasına az kaldığı ve bu, en sevdiğim kısmı olduğu için gözlerimi sahaya çevirdim. Bütün oyuncular ısınmak için bir daire şeklinde sahada toplanıyordu. Herkes kasklarını takmışken yüzleri görmek zordu ama Cas Kincaid'i nerede görsem tanırdım. Zıplama egzersizlerini hep yarım yamalak yapıyordu.

Foster, Cas'ten hoşlanmıyordu ancak zaten ben de Foster'dan hoşlanmıyordum. Muhtemelen ona acımam gerekirdi ama Foster ufacık da olsa insani bir şey yapma ya da söyleme yetisinden yoksundu. Bazen yer yarılıp evimizi yuturse Foster kaldırımda öylece durup iPod'unda başka bir şarkıya geçer diye düşünüyordum.

"Üniversite kulübünde ne öğrendin?"

"Şuna üniversite kulübü demeyi bırak."

"Üniversiteye Giden Yol Kulübü" çok daha havalıymış gibi....

"Sen de benimkine moronlar kulübü demeyi bırak," diye karşılık verdi Foster.

İronik olan kısım şuydu; ortada "üniversite kulübü" diye anılacak bir kulüp varsa o da Foster'inkinden başkası olamazdı. Birinci sınıflar için yapılan oryantasyonda Foster, Geleceğin Amerikalı Bilim Öncüleri Kulübü'ne katılmıştı. Robotlar yapıp pi sayısının rakamlarını ezberlemeyi seven o dâhi çocukların iki haftada bir buluştuğu bir kulüptü bu. Muhtemelen çoğu, birinci

sınıf öğrencisi oldukları halde benim son sınıf öğrencisi olarak girebileceğimden çok daha fazla üniversiteye kabul edilirdi.

Çocuklar yeni bir egzersize geçerlerken tezahüratlar kesildi. Foster bakışlarımı takip ederek sahaya, özellikle Cas'a baktı.

"Sürekli peşinde dolaşp onu beklediğin için kendini aptal gibi hissetmiyor musun?"

Cevap vermedim; zaten pek dinlediğim söylenemezdi.

Fazla sıkı bir paket lastiğinin fırlaması gibi oturduğu yerde hafifçe sıçrayarak, "Sürekli peşinde dolaşp onu beklediğin için kendini aptal gibi hissetmiyor musun?" diye tekrar etti.

"Neden aptal gibi hissedeyim ki?"

"Çünkü o sürekli peşinde dolaşp seni bir yerlerde beklemiyor. Seni bekleyen bir sevgilin olsun istemez misin?"

"Sevgilim değil o. Arkadaşsınız biz."

"O zaman neden size her geldiğinde odanın kapısını kapatıyorsunuz?"

"Sen içeri girme diye."

"İçeride seks yapmıyor musunuz?"

"Hayır!" Foster'a şöyle bir baktım. Florida genelinde, hatta büyük olasılıkla tüm dünyada görebileceğiniz en sıkı, en gelişmemiş on dört yaşında çocuk olduğundan oldukça emindim. "Hayır. Herhangi biri herhangi bir yerde seks filan yapmıyor."

"Eminim şu anda seks yapan insanlar vardır. Dünyanın dört bir yanında. Hatta milyonlarca insan vardır. Avrupa'da şu anda gece vakti. İnsanlar geceleri daha çok seks yapıyor, değil mi?"

"Seksten bahsetmeyi kes artık, Foster."

"Neden? Seni rahatsız mı ediyor? Cas seni rahatsız mı ediyor? Onu yumruklayabilirim, biliyorsun. Nasıl yumruk atıldığını biliyorum."

"Yumruklamak yok. Konuşmak yok. Sus, yeter, tamam mı? 'HopDiliniTut' oynayalım, hadi."

“Tamam.” Foster bu oyunu en iyi onun oynadığını düşünüyordu. Bense annemin bu oyunu küçükken beni susturmak için uydurduğunu bilecek kadar büyümüştüm. O da bunun farkına varacak yaşa gelmiş olmalıydı aslında.

“Bir dakika ama. Baban mı alacak bizi? Çünkü ben Cas’le birlikte gitmem. Kokuyor o.”

“Sen kokuyorsun.”

Duraksadı. “Ne yaptığını anladım.”

İç geçirdim. “Tut dilini, Foster.”

“Önce sen tut.”

Parmaklarımı dilime götürdüm. Foster da aynısını yaptı ve kısa bir süreliğine sessizlik oldu.

Huzur; eve dönüş yolu boyunca, hatta ben babama selam vererek oyunu kaybettikten sonra bile sürdü.

“Okul nasıldı?” diye sordu annem o akşam; bir elini beline koymuş, diğeriyle de tahta kaşıkla tenceredeki makarna sosunu karıştırıyordu. Foster televizyonun önüne kurulmuştu, babam da çalışma odasında. Sosun baloncuklarının hafif hafif patlamaları ile Foster’ın izlediği programın sesleri dışında evde çıt çıkmıyordu.

“İyi.” Masayı hazırlamaya koyuldum çünkü zaten benden bunu isteyeceğini biliyordum.

“Foster nasıldı?”

Böyle sorulardan nefret ediyordum. Buna nasıl bir cevap verebilirdiniz ki? Bu sözler kulağa, Foster bir hava raporundan farksızmış gibi geliyordu. Foster bugün parçalı bulutlu, yağış beklentisiye yüzde seksen.

“İyi görünüyordu,” dedim çekmecedan birkaç peçete alırken. Üç yerine dört set çıkarmaya hâlâ tam olarak alışmamıştım.

“Sence...” Çok olağan bir soru soruyormuş gibi bir hava yaratmak için çok çaba sarf ediyordu. “Uyum sağlıyor mu sence?”

“Daha üçüncü günü.”

“Peki ama sence arkadaş edinebiliyor mu?”

“Bilmiyorum.” Yalandı bu. “Onu pek görmüyorum.” Bu da yalandı. Arkadaş edinemediğini biliyordum yoksa bu kadar çok etrafımda dolanmazdı.

“Beden eğitimi dersi nasıldı peki?”

Beden eğitimi dersi ben ikinci sınıfa geçene dek zorunlu değildi, o yüzden bu kadar uzun süre erteledikten sonra hormon-güdümlü birinci sınıflar arasındaki tek son sınıf öğrencisi olarak iki dönem boyunca bu dersi almak durumundaydım. Kuzenim Foster’ın da aldığı bir ders... Spordan nefret ediyordum ve birinci sınıflara da pek meraklı sayılmazdım, bu yüzden beden eğitimi dersi normalde sorunsuz geçecek son sınıf programımdaki bir pürüzden ibaretti.

“Daha sadece bir ders yaptık,” dedim.

“Yani?”

“Yanisi şu, Bay Sellers bize üniformalarımızı çıkarma zorunluluğundan ve spor takviminden bahsetti, hepsi bu.” Annem konuşmak üzere ağzını açtı ama ben devam ettim. “Bildiğim kadarıyla, kimse Foster’ı okul dolaplarına yapıştırmıyor ya da ona lakap takmıyor veya ona, herhangi bir birinci sınıf öğrencisinden farklı davranmıyor.”

Bu annemi tatmin etmiş benziyordu ama ben etkisinin geçici olacağını biliyordum, bu yüzden masaya çatal bıçakları bırakıp annem daha fazla soru sormadan evvel hemen odama kaçtım.

O akşam yatmadan önce telefonda Cas’le konuştum. En sevdiğim şeylerden biriydi bu; telefon kulağımda, “sonlandır” tuşuna basar basmaz uykuya dalabileceğimi bilerek örtülerin altına kıvrılıp yatmak.

Hattın öbür ucunda Cas’ın boğuk bir sesle, “Bir tane dört numaradan,” dediğini duydum, “bir de Pepsi ama hayır –hey, Dev, sana antrenmanı anlatacağım, bana hatırlat– ama burgerde turşu olmasın, ekstra ketçap bir de.”

Cas, bütün dikkatini tek bir konuşmaya verebilme yetisinden neredeyse tamamen yoksundu. Ama bu konuda ona sitem etmek çok zordu; sürekli birileriyle iletişim halinde olmaktan besleniyordu. Herkesle ve her şeyle ilgileniyordu. Arkadaş olarak ona gerçekten ihtiyacınız olduğundaysa kendini dizginliyordu.

“Antrenmanda ne oldu?”

“Koç, Marburry’yi azarladı,” arabaya servis penceresine doğru uzanıp, “Teşekkürler, dostum, birkaç peçete alabilir miyim?” dedi ve sonra tekrar bana döndü, “çünkü Ezra’yı alt edeceğim diye neredeyse kendini öldürüyordu.”

“Neden öyle bir şey yapsın ki?”

“Çünkü gerzeğin teki,” dedi Cas kalın bir sesle, çünkü şimdi de bir yandan yemek yiyip konuşurken bir yandan da araba kullanıyordu. “Hayır ama cidden, *safety*² pozisyonuna alındığı ve Ezra hâlâ *running back*³ pozisyonunda olduğu için sinirlendi.” Sesinde belli belirsiz bir karamsarlık vardı; yalnızca onu uzun zamandır tanıdığım için anlayabildiğim bir tınıydı bu. “Ve biliyorsun, Şampiyona meselesi.”

Herkes biliyordu. Ezra Lynley yalnızca Amerika genelinde değil olarak aynı zamanda ordunun düzenlediği Doğu Takımları Şampiyonası’nda da yıldız oyuncu seçilmişti. Bütün şehir bu durumu o kadar abartmıştı ki kabin kapısının ardında, TEMPLE STERLING’İN BİRİCİK YILDIZ OYUNCUSU yazılı posteriyle göz göze gelmeyeceğiniz tek bir umumi tuvalet bulamazdınız.

“Evet,” dedim. “Onun için ne heyecan verici ve beklenmedik bir fırsat!”

2 (İng.) Amerikan futbolundaki pozisyonlardan, savunma oyuncularından geride kalanlara verilen isim. (ed.n.)

3 (İng.) Amerikan futbolunda atak takımda saha arkasındaki koşucu pozisyonuna verilen isim. (ed.n.)

Cas güldü. TEMPLE STERLING'İN BİRİCİK YILDIZ OYUNCUSU yazısının hemen altındaki cümleydi bu: TS LİSESİ'NDEN EZRA LYNLEY İÇİN HEYECAN VERİCİ VE BEKLENMEDİK BİR FIRSAT.

Cas, ağzına birkaç kızarmış patates daha attığı için kısa bir duraksama oldu ve sonra, "Yeni erkek kardeşin nasıl?" diye sordu.

"Öyle deme ona."

"Öyle ama."

"Okuldayken onunla takılmak istememem kötü bir şey mi? Evde sürekli görüşüyoruz zaten ama bu, hani sanki, kötü bir insan olduğum anlamına gelir mi?"

"Neden kötü biri olduğun anlamına gelsin ki?"

"Bilmem." Aslında biliyordum. "Annesi kısa bir süre önce onu öylece bırakıp gidiverdi."

"Ne olmuş? Joe Perry'nin annesi de onu terk etti ve yanlış hatırlamıyorsam kendisinin dünyadaki en ama en çekilmez insan olduğunu söylemiştin."

"Ben öyle bir şey..."

"Dedin, iki 'en'le hem de. İki kat *en* demek, çekilmezliğin karesi demek."

"Şimdiye dek söylediğin en *nerd* işi şey bu muhtemelen."

"Konuyu değiştirme. Terk edilmiş çocuklardan nefret edersin sen."

"Kimseden nefret etmiyorum ben!" Beni kışkırttığını biliyordum ama asla oyunu bozmuyordum. "Hem Joe'nun annesi ortaokul ikinci sınıftayken falan gitti. O farklı."

"Üzerinden ne kadar zaman geçtiğinin önemi yok, terk edilmiş çocuk terk edilmiş çocuktur."

"*Terk edilmiş çocuk* demeyi kes!"

"Sen de dedin." Cas'ın sesindeki değişiklikten sırtıttığını anlayabiliyordum. "Hey, bir yerlerde bir çocuk, böyle, bu konuşma yüzünden falan terk ediliyor şu anda."

“Öyle şeyler söyleme!”

“Sansürleme beni! *Asla ket vurulamayacak bir ifade özgürlüğü* var benim!”

“Kes sesini,” dedim ama yine de gülüyordum. “Arabayı yoldan çıkaracaksın şimdi!”

“Eve vardım sayılır.”

“Evine sadece bir sokak kalmışken ölmek trajik olurdu, değil mi?”

“*Terk edilmiş çocuk* demek istemeyen kızın ettiği lafa bakın.”

“Foster tam olarak terk edilmiş değil ki,” derken gülümsemem yüzümden silindi. “Sadece... evinden atıldığı söylenebilir.”

“Durumun daha iyi olduğu anlamına gelmiyor bu, değil mi?”

“Belki geliyordur. Annesi bir gün onu almaya gelecek.”

“Tabii,” dedi Cas usulca ve ben, ikimizin de buna inandığından pek emin değildim.

Bana kalırsa beden eğitimi şeytanın işiydi.

Bir grup genç alınıp bir soyunma odasında birbirilerinin önünde soyunmaları ve aynı gülünç eşofmanları giymeleri isteniyor, sonra da bir ağa ve bir halkanın içine top fırlatmaya ya da birbirleriyle top oynamaya zorlanıyorlar.

Üçüncü derste ayaklarımı sürüye sürüye soyunma odasına gidip spor çantamı yere bıraktım ve bana bakma ihtimali olanlarla göz göze gelmekten kaçındım. Açıkçası kızların bazıları beni gerçekten korkutuyordu.

Birinci sınıftayken diş tellerim ve sayamadığım kadar sivilcem vardı. Makyaj yapmıyordum. Kısa şortlarım yoktu. Alkolün tadını bile bilmiyordum ve herhangi bir maddenin burna neden ya da nasıl çekileceğine dair de en ufak fikrim yoktu.

Bu derse girince kendimi, dandik filmlerde bir marketin dışında elinde bastonuyla oturan şu tipik yaşlı adamlardan biriymişim gibi hissediyordum, hani şu, “Benim zamanımda...” diye söylenen tiplerden. Meşrubatlar beş sentti. Çocuklar büyüklüklerine saygılıydı. Birinci sınıf öğrencileri bu kadar dekolte

vermeyi tercih etmiyor veya tanga giymiyordu. Ya da –gözlerim faltaşı gibi açıldı ama ağzım sımsıkı kapalı kaldı– popolarında ‘POPOMU YE’ yazısı çıkacak şekilde güneşlenmiyordu.

Şaşkınlığımı paylaşan kimse olmayınca bunu kendime sakladım ve belki bir gün, Reeding başvuru formundaki öğüde uyarak bunu yazacağım hayat hikâyeme eklerim diye aklıma not düştüm. Bölüm Bir: TS’de birinci sınıflar soyunma odasında *Victoria’s Secret* indirim günlerindekiinden daha çok destekli sütyeni olması sorunsalı.

Çoğu erkek öğrenci de pek farklı değildi. Ergen odaklı pembe dizilerdeki çocuklar gibi davranıyorlardı ama son sınıf öğrencilerinin üniversiteyle aralarındaki mesafe, kendilerinin ortaokulla aralarındaki mesafeye denk düştüğü gerçeği yüzünden bu çocuklara lise öğrencisi demek tabiri caizse komik kaçıyordu. Hepsisi birer çömezdi işte.

İki dönem bu çocuklarla bir arada olacaksam, en azından etrafımda daha sessiz olanların yani kendi yaşlarına uygun giyinen ve davrananların olmasını istiyordum. Ama onlardan o kadar az vardı ki artık asıl normal olanların sürtük kızlar ve çömez çocuklar olduklarını düşünmeye başlamıştım.

Foster’a gelince, o normallikle uzaktan yakından alakası yoktu. Maalesef bu derste yakından ilgilendiği tek şey bendim.

“Hey, Devon! Dev!”

Ben soyunma odasından çıkarken, kollarını bulduğum tarafa doğru sallayarak hoplayıp zıpladı. Derin bir nefes aldım ve yanına gittim.

Üzerinde diğer herkes gibi TS eşofmanları vardı ama o bile üzerinde doğru durmuyordu. Bütün erkekler, şortlarının paçaları dizlerine ya da daha aşağısına kadar insin diye büyük beden sipariş ediyordu. Foster’inkiyse dizlerinden epey yukarıdaydı ve tişörtünü de pek de özen göstermeden şortunun içine sokuşturmuştu. Çoraplarını çekebildiği kadar yukarı çekmiş ve annemin binbir

ısrarla satın aldığı koşu ayakkabılarının bağcıkları da kocaman kalın kurdeleler şeklinde bağlanmıştı.

Kimsenin –bunu en derin liseli köklerim ve son sınıfa uzanan iliklerimde hissediyordum– ama kimsenin Foster’ı itip kakmayacağını bir şekilde biliyordum. Dersten sonra onunla karşılaştıklarında kitaplarını yere atmayacaklardı. Kantinde sandalyesini altından çekmeyeceklerdi.

“Selam, Foster!” Yakınlardaki birkaç SK ona el salladı. Kafası karışmış gibi bir hali olan Foster da elini onlara doğru kaldırıp birkaç parmağını hafifçe kıpırdattı. Kızlar hemen kıkırdamaya başladı ancak bunu, Foster’ı şirin bulduklarından yapmadıkları kesindi.

Bu çocuklar en fazla onunla alay ederlerdi ama nedense bu bana, ona sataşmaları kadar kötü geliyordu. İnsanların seninle alay etmesine nasıl engel olursun? Seni ciddiye almalarını nasıl sağlarsın?

Havalı olarak. Uyum sağlayarak. Ve... Fonzie’yle arkadaş olarak. Bundan bir bok anladığımı yok.

Foster’a bezgin bezgin selam verdim ve basket potasına doğru ilerleyip çaktırmadan onunla arama mesafe koydum. Bir son sınıf öğrencisi olarak gizemimi korumak istiyordum ama popolarında POPOMU YE yazan bir soyunma odası dolusu kızın arasında, üzerinizde penye bir şort varken yetişkin ve gizemli biri gibi görünmek çok zordu.

Foster hoplaya zıplaya peşimden geldi. “Baksana, Dev, herkesle tanıştın mı? Herkesi tanıyor musun artık?”

Kastettiğinin diğer birinci sınıf öğrencileri olduğunu fark etmiştim.

“Şey... hayır.”

“Soyunma odasında kızlarla konuşmuyor musun?”

“Hayır.”

“Gracie Holtzer’le de mi? Gracie Holtzer’le tanışmadın mı?

Saçları, tek bir kıvrık saç telinin kestane rengi yelelerinden fırlamaya cesaret edemeyeceği kadar titizlikle düzleştirilmiş, muhtemelen Kraliçe Sürtük olması gereken kızı işaret etti. Kız o sırada ipeksi saçlarını omzundan geriye savurup yakınlardaki bir grup çömez oğlana cilveli cilveli gülümsüyordu.

“Gracie Holtzer’le de,” dedim göz ucuyla Foster’a bakarak Gracie Holtzer’e diğer erkeklerin baktığı gibi bakmıyordu. Çömezlerin, onun ilgisini çekmek için kendilerini ateşe vermedikleri kalmıştı bir tek. Öte yandan Foster onu, arıların arka bahçemizdeki kulübenin oluklarına yaptıkları kovanlarını süzdüğü gibi süzüyordu. Merak ve korkunun birbirine karıştığı bir bakıştı bu.

“Haydi, bir çember oluşturalım!” Bay Sellers ofisinden çıkıp el çırparak alanın ortasına geçti. Diğer öğrenciler yanına gittiler ve etrafında, benim de peşimde Foster’la mecburen katıldığımız biçimsiz bir daire oluşturdular.

Bay Sellers güz sporlarından bahsederken, kızlar fısır fısır konuşuyorlardı. *Cosmo* dergisi ipuçlarının ikinci baskısına maruz kalmamak adına dikkatimi vermeye çalıştım ama dikkatim, ironiktir, fısıltıların bir anda kesilmesiyle dağıldı. Çembere şöyle bir bakındım ve bütün gözlerin kapıya çevrildiğini fark ettim.

Kapının girişinde oldukça tanıdık bir silüet duruyordu. Temple Sterling Lisesi’ndeki her öğrenci, göğsünde parlak kırmızı renk 25 sayısı olmasa bile muhtemelen onu bir sıra erkek arasında bile seçebilirdi.

Tekrar tuvalet kabinlerini düşündüm; TEMPLE STERLING’İN BİRİCİK YILDIZ OYUNCUSU yazısının devamındaki HEYECAN VERİCİ VE BEKLENMEDİK BİR FIRSAT satırlarının hemen altında siyah beyaz bir vesikalık pozu vardı.

Ezra Lynley’yi daha önce hiç yakından görmemiştim. Herhangi bir ortak dersimiz olmamıştı. Maç sonrası partilerde yan yana gelmemiştik. Ben hep tribünlerdeydik ve o da hep sahadaydı.

Bazı futbolcular gibi kalın enseli ve çok iri değildi ama sıksa da sayılmazdı. Top çalacak kadar güçlü ama namına yaraşır şekilde koşacak kadar da hafifti. Tam olarak annemin ifadesiyle kemik yapısı iyiydi. Çenesinin güzel bir kavisi vardı ve burun çizgisi harikaydı ama beden eğitimi dersindeki ben de dahil herkes, onu baştan aşağıya arsızca süzerken bütün olarak bakıldığında bana yüzünde bir şey eksikmiş gibi geldi. Doğru hatlar bir araya gelmişti ama gözleri ışıldamıyordu ve özellikle Cas'in dudaklarındaki o her daim bir gülümsemenin pusuda beklediği nokta eksikti onda.

Tuhaf bir sessizlik anının sonrasında Bay Sellers canlandı. "Ezra! Koç bize katılacağını söylemişti! Acele et, üstünü değiştir. Biz de daha yeni başlıyorduk."

Ezra, Bay Sellers'a kimse için acele etmeyeceğini iddia edercesine bir bakış attı. Yirmi beş çift göz, onun salına salına soyunma odalarına doğru gidişini izledi. Bay Seller'a baktım ama Ezra'nın tavrına biraz olsun sinirlenmiş gibi değildi. Hatta ona baktığımı fark ettiğimde bana mahcup bir "Ah şu gençler!" gülümsemesi sundu.

Bense sadece göz devirdim.

Bay Sellers hepimizi, o günkü aktivitelerin bazı ısınma egzersizleriyle başlayacağı konusunda bilgilendirdi. İlk aktivitemiz futboldu. Böylece bir futbol topunu doğru şekilde tutmayı (erkeklerden birkaçının arasında imalı bakışmalar oldu) öğrendikten sonra bir partner bulup paslaşma egzersizi yapacaktık.

Partner seçimi konusunda çılgın kapışmalar oldu. Kızların çoğu en yakınlarındaki arkadaşlarını kaptılar ama SK'ların bazıları kız-erkek ayrımını bozup kıkırdaya kıkırdaya birkaç çömez oğlanla sohbet etmeye gittiler.

Etrafıma bakındım. İnsanlar hızla eşleşiyordu. Soyunma odasından çıkarken gözüme Ezra Lynley'yi kestirdim ve yanına gittim.

“Selam,” dedim yanına vardığımda. “Ben Devon.”

Elimi uzattım. Ezra’ysa bir an için elime baktıktan sonra kısa süreliğine elimi sıkıp bıraktı.

Kendini tanıtmadı. Tabii ki onu tanıyordum ama insanı iten bir yanı vardı bu davranışın. Yine de onun dışında tek seçeneğim olan Foster’ın partnerliğinden iyiydi; sonunda Foster’ın futbol topunu suratıma fırlatıp Marcia Bradyvari burnumu kıracağını açıkça görebildiğim bir seçenektir bu.

“Partner olmak ister misin?” diye sordum, sesime güçbela neşe katmaya çalışarak. “Son sınıflar, şey, immm, dayanışması gibi.”

Ezra bana bön bön baktı. “Son sınıfta mısın sen?”

Sınıftaki diğer kızlardan biraz daha olgun göründüğümü sanıyordum. Ama takımın çoğu SK olunca muhtemelen ancak on dört yaşında bir kıza benziyor olmalıydım.

“Evet. Son sınıftayım.”

Bir süre beni tarttıktan sonra, “Bir top kap,” dedi.

“Kendin kap,” diye cevap verdim. Kim olduğunu sanıyordu bu? Ayrıca beni ne zannediyordu acaba; ihtişamından nemalanmaya hevesli bir futbol delisi mi?

Ezra ifadesiz boş bir suratla bana baktı sadece; sanki ölçütlerin ne olduğunu bilmeden test ediliyordum.

Belli ki testi geçmiştim, Ezra döndü ve spor salonunun diğer ucunda, Bay Sellers’in ofisinin hemen yanındaki futbol topu sepetine yürüdü. Elinde bir topla döndü ve topu, kolunun tek bir kusursuz hareketiyle durduğu yerden ta spor salonunun diğer ucuna gönderdi. Tabii ki onu yakalayamadım, top uzattığım ellerimin parmak uçlarının üzerinden uçarak orantısız bir hızla basketbol potasına doğru gitti.

Ezra öylece duruyordu.

Dönüp çenemi sıkarak topu aldım ve kısmen sinirlendiğim için, kısmen de atışım beş para etmez olduğu için sertçe fırlatarak ona geri yolladım.

Çılgın bir pastı; top oldukça yükselip fazla sola doğru gitmişti ama Ezra, birkaç basit ve uzun adım atıp ellerini uzatarak kolaylıkla parmaklarını adeta topun etrafına sardı.

SK'lardan bazılarının ağzı hayranlıkla açık kalırken Ezra durumdan pek hoşnut görünmüyordu. Bana yavaş ve yumuşak bir pas atmakla yetindi. Topu istemeye istemeye yakaladım ve geri attım.

Haddinden fazla uzun sürmüş gibi gelen dakikalar boyunca bunu tekrarladıktan sonra Bay Sellers üç kişilik gruplara ayrılıp ısınma egzersizleri yapmamızı söyledi. Odayı gözden geçirerek aralarına katılabileceğim iki kız arıyordum ama Ezra yakınlarda oyalanıyordu ve ben bir çift birinci sınıf öğrencisini –herhangi bir birinci sınıf öğrencisini–, yakalayamadan Foster çıkageldi.

“Sizin erkekler grubunuzda olabilir miyim?”

Ezra'ya şöyle bir baktım; gözlerini duvara dikmiş, duvar bakışlarına karşılık veriyomuş gibi bakıyordu.

Bay Sellers yapacağımız egzersizi açıkladı; sırayla gruplar halinde spor salonunun bir ucundan öbürüne kadar giderek uygulanacak bir dizi karmaşık hareketten oluşuyordu. Basketbol potasının altında üç sıra halinde toplanmamızı söyledi ve o noktaya en yakın yerde Ezra, Foster ve ben durduğumuz için diğer herkes bizim arkamıza sıralandı.

İçimden sövdüm. Egzersizi ilk ben yaparsam nasıl yapıldığını nasıl anlayacaktım ki?

Ezra'ya fısıldayarak, “Ne yapmamız gerekiyor?” diye sordum. Cevap vermedi. Koşmaktan başka seçeneğim yoktu. Ezra topu bana attı ve arkamdan koşmaya başladı. Topu kaçırdım ve geri dönüp almak zorunda kaldım, sonra da spor konusunda benimle aynı kabiliyete sahip gibi bir hali olan Foster'a attım. Bay Sellers yer değiştirmekle ilgili bir şey söyledi, ben de Ezra'nın önceki yerine geçip Foster'ın bana geri fırlattığı topu kıl payı yakalamayı başardım.

“Yan pas atman gerekiyordu,” dedi Ezra, arkamızda yavaşlayıp durarak. “Ve senin de,” beni işaret etti, “*şurada* olman gerek.” Parmağını Foster’ın bulunduğu noktaya doğru çevirdi.

Ben de elimde topla durdum. “Eh, daha önce bana açıklasaydın bilirdim belki.”

“Bay Sellers gayet iyi açıkladı.”

“Belki ilk seferinde anlamamışımdır.”

Yüz ifadesi hiç değişmedi. “Belki de daha iyi dinlemeliydin.”

Pek iyi olmayacağından emin olduğum bir şey söylemek üzere ağzımı açtım ama Bay Sellers araya girdi.

“Eh, ne yapalım,” diyerek babacan bir tavırla gülümsedi, “hepimiz ‘Yıldız Oyuncu’ olamayız, değil mi Ezra? Sen Rivers ve Kenyon’a katılsana; Gracie’yi de Tennyson ve ekibinin yanına koyalım ve şunu bir kez daha deneyelim, olur mu? Ayrıca gözünü Kenyon’dan ayırma, Ezra. O savunma takımındaki yeni gözdemiz.”

Kenyon oldukça iri kıyım, koyu renkli fırça gibi saçları olan bir çocuktü. Bu salonda insanın, gözde bir insan buldozeri olarak görebileceğı biri varsa bu oydu.

Ezra sıralardan birinin arkasına doğru gitti ve Gracie Holtzer de abartılı bir tavırla suratını asıp altdudağını bükerek ön tarafa geçti. Öne geçtiğinde suratındaki asıklığın yerini dehşet aldı.

“Iyyyyyyyyyyyyyy!” dedi adeta şakıyarak, sonra da arkamda duran birini işaret etti.

Arkamı döndüm. Foster orada duruyordu; gri TS tişörtünün ön kısmına kan damlıyordu.

“Dev,” dedi kalınlaşan sesiyle, iki parmağıyla burun deliklerini sıkıyordu. “Dev, sanırım burnum kanıyor.”

Derin bir iç çektim.

“Beden eğitimi eğlenceli değildi yani?” dedi Cas öğle yemeğinde, ardından bana sırttıktan sonra balık kroketlerine döndü.

Bense hâlâ diğ er meseleye sinirliydim. “O derste bir yıl geiremem ben. Geiremem. M mk n değ il bu.”

“Bu kadar ertelediğ in için bu, biraz da senin hatan, değ il mi?”

Ters ters baktım. “Seni yanımda gezdirme sebebime uygun t rden bir yorum değ il bu.”

“Diğ er herkesin hatası ve sen de kusursuzsun?”

“Daha iyi.” S t kutumu amaya koyuldum. “Ezra’nın o derse niye girdiğ ini bile anlamıyorum. Yıldız oyuncunun son sınıftan  nce beden eğ itimi dersini zaten almış olduğ unu bilir herkes.”

“Seçmeli bir derse ihtiyaı vardı,” dedi Cas iki lokma arasında, “o y zden dersi tekrar almasına izin veriyorlar. Antrenmanda Koç ve Ezra’yı bu konuda konuşurlarken duydum.”

“Anlaşıldı. Bana da kolay bir A lazım ama kimse birinci sınıf İngilizce dersini tekrar almama izin vermiyor.”

“Sen bir atlet değ ilsin. Bizler daha  nemliyiz.”

“Nefret ediyorum senden.”

“Seviyorsun beni. O kadar çok seviyorsun ki çikolatalı s t n  bana vereceksin.”

“Koca okulda h l  yemekhane yemeğ i yiyen yeg ne son sınıf  ğrencileri bizleriz. Bunun farkındasın, değ il mi?”

“Yemekhane yemeklerini seviyorum ben. Yağ lı ve daha  nemlisi, ucuz. Hayır, daha  nemlisi, yağ lı. Hadi, ver şu s t  bana.”

Paket s tten b y ke bir yudum aldım.

“Ezra’nın nasıl sağlam ve b y k bir g t olduğ undan hiç bahsetmemiştin,” dedim çikolatalı s t  bırakıp makarna salata tama d nerek.

Cas g ld ; az kalsın balık kroketi boğazında kalıyordu. “Herkeşe bilinen bir gerçek olduğ unu sanıyordum.”

“Yıldız futbol oyuncusu dediğ in etkileyici, sevimli falan olur. Aksi ve k t  niyetli değ il.”

“Yetenekli olanlar genellikle b yle.”

“Yetenekli oldukları için minnettar olacaklarını sanırsın. Pislik olma hakkına sahip olanlar çok yeteneksiz insanlar olmalı. En azından dünyaya kızmak için bir sebepleri vardır.”

“Eh, herhalde her yerde onca heyecan verici ve beklenmedik fırsatla karşılaşmak Ezra için zordur. Mesela işlemek için tuvalete gidiyor ve birden bir duş perdesinin ardından heyecan verici ve beklenmedik bir fırsat çıkıverip korkudan altına kaçırmasına sebep oluyordur.”

“Hiç değilse tuvalette,” dedim.

“Altına kaçıracağı için mi?”

Sırıttım. “Aynen.”

Cas de sırtı ama sonra arkamda bir yere, yukarıya baktı. “Selam, Marabelle.”

Arkamı döndüğümde masamızdan birkaç adım ötede duran Marabelle Finch’i gördüm. Düşüncelere dalıp gitmiş gibiydi ama Marabelle için bu, alışıldık bir durumdu.

“Ah,” dedi Marabelle belli belirsiz Cas’e bakarak. “Selam.”

“Nasıl gidiyor?” diye sordum.

Narin bir edayla, hafifçe omuz silkti. “Ne yapacaktım, hatırlayamıyorum.”

“Öğle yemeği alacak olabilir misin?”

“Bebek aç değil,” dedi.

“Marabelle aç mı?” Cas’in yüzü ifadesizdi ama gözleri ışılıyordu. Marabelle’i komik buluyordu.

“Hayır.” Bir an için öylece durdu, sonra birden hâlâ orada olup olmadıklarını kontrol ediyormuş gibi göğsünü kavradı. “Artık göğüslerim var. Gördünüz mü?”

“Evet.” Cas kendini tutamayıp sırtarak başını salladı. “Evet, güzeller.”

Marabelle otururken masanın altında Cas’e bir tekme salladım.

“Benim hoşuma gitmiyor,” dedi Marabelle.

“Bebek’in babasının hoşuna gidiyor mu?” diye sordu Cas.

Marabelle ona bakmakla yetindi. Bense ayağımı daha seri savurarak masanın altından Cas’in bacağına vurdum. Marabelle’le çok iyi arkadaşlar sayılmazdık ancak benim bir anlamda yumuşak karnım sayılabilirdi.

Onunla ilk kez kütüphanede karşılaştım; kasabanın, okuldan birkaç sokak ötesinde bulunan kütüphanesinde. Oraya sık sık gidiyordum ve Marabelle’i her seferinde rafların arasında görüyordum. Ya bir dergiyi karıştırıyor ya alışveriş arabasıyla gezinirken raflara kitap yerleştiriyordu. Benden iki yaş küçüktü ve hiç ortak dersimiz yoktu ama kütüphanede gayet güzel vakit geçirebiliyorduk. Ben ona merhaba diyordum, o da başıyla selam veriyordu ya da kitaplarıma bakıp seçtiklerim hakkında yorumlar yapıyordu.

Bir keresinde beni ders için almam gereken *Hamlet*’i bulabileceğim rafa götürdüğü sırada, “Burada çalışmayı seviyor musun?” diye sormuştum ona.

“Şey, aslında teknik olarak burada çalışmıyorum,” demişti. “Ama yardım etmeme izin veriyorlar.” Ve bana çabucak dört farklı *Hamlet* baskısı bulmuştu. “Şunu istemezsin ama. Normal kelimelerle tercüme etmeye çalışıyorlar ve bu da kitabı tamamen mahvediyor. Şundaki ek açıklamalar daha iyi.” Söz konusu bilgi almak olunca Marabelle’in *Google*’dan iyi olduğunu öğrenmiştim.

Ayrıca kendine has bir tuhafılığı vardı. Sanırım bazı açılardan bana Foster’i anımsatıyordu. İkisi de kendi frekanslarında hareket ediyorlardı sanki. Ama Foster dikkat çekme konusunda üstün başarı kaydederken Marabelle’in enteresanlığı... sessiz sakin sürüp gidiyordu. Bazen bazı şeylerin –mesela Cas’in onunla alay etmesi gibi– farkına mı varmıyor yoksa umursamıyor mu, emin olamıyordum.

“Derslerin nasıl gidiyor, Marabelle?” diye sordum Cas yeniden yemeğine yumulurken.

Suratını ekşitti. “Trigonometri fena.”

“Ah, evet. Trig berbattır. Üzgünüm.”

Gözlerini kırıştırdı. “Ne için?”

Öğle yemeğinden sonra derse giderken, “Bayılıyorum bu kıza,” dedi Cas.

Marabelle bir kolunu geniş hamile elbisesinin altındaki şişliğe sarmış, yabancı dil sınıflarının koridoruna yönelmişti. “Yani cidden bayılıyorum ona. Tanıdığım en komik insan.”

“Komik olmaya çalışmıyor, biliyorsun.”

“O yüzden çok komik ya.”

“Bir ergen anne o. Biraz anlayışlı ol.”

“Ah, ergen annelere karşı anlayışlı olabiliyorsun ama terk edilmiş çocuklara karşı olamıyorsun, öyle mi?”

Onu ittirdim. “Sen cidden tam bir götsün, biliyor musun?”

“Tıpkı Ezra Lynley gibi mi?”

“Daha kötüsü. Sen o kadar yakışıklı değilsin.”

Cas göğsünü tuttu. “Aa, bu berbat, korkunç bir yalan.”

“Hadi,” saatime bir göz attım, “kalkülüse geç kalacağız.”

Ellerini tekrar göğsüne koyarak koridorun ortasında aniden durdu.

“Ah, kes şunu. Seni hoş bulduğumu biliyorsun.”

Cas başını sallayarak büyük bir acı saplanmışçasına göğsüne masaj yapmaya başladı. “Sorun o değil.”

“Ne?”

Suratını ekşitti. “Son Sınıf Spazmı.”

Koluna vurdum. “Gir şu sınıfa.”

“İyiymi, değil mi?”

Kendimi tutamayıp sıırttım. “Git.”

Foster her sabah beş buçukta uyanıyordu. Okul aslında saat sekizde başlıyordu ve ben hâlâ yaz tatilinde alıştığım uyku düzenimi değiştirmeye çalışıyordum, o yüzden sabahın erken saatlerinde çıkardığı gürültü patırtılara karşı pek anlayış gösterebildiğim söylenemezdi.

Genellikle birkaç dakika sonra tekrar tatlı tatlı uykuya dalıyordum ama bu sabah gözlerim adeta kapalı kalmayı reddetmişti. Yastıkta başımı koyabileceğim rahat bir bölge bulamadım ve yorganım da fazla sıcak tutuyordu.

Yorganı üzerimden atıp yataкта döndüm. Yumuşak bir esinti jaluzilerin arasından odama sızdı. Bir koşucunun evin önünden geçerken aldığı kontrollü nefes alıp verişlerini ve spor ayakkabılarının kaldırımında çıkardığı hışırtıları duyabiliyordum. Uzak olmayan bir yerlerde bir araba kapısı çarpılarak kapandı. Derken mutfak robotu çalıştı.

Foster *smoothie* yapıyordu.

İnledim. Kesinleşmişti: Tamamen uyanıktım.

Foster'ı hiç pijamalarıyla görmemiştim. Her zaman yatağa son giden ve sabahları ilk kalkan kişi o oluyordu; önceki gece nasılsa yine öyle görünüyordu. Evden gelen kıyafetleri sandığı-mızdan daha fazla olmalıydı ama sorun, hepsinin aynı görünüyör olmasıydı. Annemin ona aldığı yepyeni tişörtler, gömlekler ve izlerine kadar kusursuz şekilde ütülenmiş kot pantolonlar öylece yukarıdaki şifonyerinde duruyordu. Evden gelen eşyalarından vazgeçmeyi reddetmesine üzülüyordum ama –her ne kadar bunu inkâr etse de– Foster en doğru giysilere sahip olsun diye TV ve dergilerdeki gördüğü erkek çocukların kıyafetlerini dikkatle inceleyen annem için daha çok üzülüyordum. Foster bunları giymeyi reddedince de aptallık ettiğini söylemişti; tabii ki kendi stilini kendisi belirleyecekti. Eli boş döndükleri bir başka alışveriş gezisi her şeyi anlatıyordu: Foster'ın bir stili vardı zaten; eski püskü, rengi solmuş kıyafetlerden ibaret bir stil.

“Smoothie ister misin?” dedi Foster mutfağa girdiğimde.

“Mutfak robotunu kullanmak için gerçekten erken bir saat, Foster.”

“Biliyorsun, Batı Yakası'nda saat daha üç buçuk.”

“Orada yaşarken üç buçukta mı uyanıyordun?”

“Bazen,” dedi. “Erken kalkınca sana da gün daha uzunmuş gibi gelmiyor mu?”

Bana göre gün yirmi dört saatti ve ne kadar erken kalkarsanız kalkın, bu değişmiyordu.

“Bugün günlerden ne, biliyor musun?” diye sordu, ben konuşmayınca.

“Cuma?”

“Hı-hı. Peki, bil bakalım cuma günleri ne oluyor?”

Geleceğin Amerikalı Bilim Öncüleri Kulübü üyeleri zihin güçlerini birleştirip müdürün arabasını bir santim sola mı çekmişti? Bir dakika, hayır; o dündü.

“Bilmiyorum.”

Foster'ın gözleri kocaman açıldı. "Bilmiyor musun?"

"Cumaları ne oluyor, Foster?" Sabrım taşmaya başlamıştı. Sonradan kafama dank etti. Ama Foster'ın dudaklarından bu kadar normal bir şeyin dökülmesi olacak şey değildi. Kastettiği...

"Futbol!"

Bakakaldım. Sadece üç ay olmuştu. Onunla ilgili bilmediğim çok şey vardı hâlâ. "Futbolu seviyor musun sen?"

"Bilmiyorum. Gerçek hayatta hiç maça gitmedim."

Bu akla daha yakındı işte.

"Kathy Teyze beni senin maça götüreceğini söyledi."

Annemin, Foster'la yapılacak aktivitelerde beni haberim olmadan ona göz kulak olmak için gönüllü atamak gibi bir huy vardı. Foster'ın yüzündeki ifade benim yüz ifademden tam da düşündüğüm şeyi ele verdiğini gösterir gibiydi.

"Beni götürür müsün?" diye sordu.

"Tabii," dedim. Başka ne diyecektim ki? Durum değişmişti artık.

Temple Sterling'de, Teksas'taki ve hatta Florida'nın bazı başka bölgelerindeki iki bin kişilik stadyumların bulunduğu ve maç gecelerinde bütün bölgenin baştan sona kapandığını duyduğunuz yerlerdeki kadar önem verilmiyordu futbola. Ama yine de inkâr edilemez ölçüde önemliydi. Futbol meraklıları oyuna sadıktı: Takımdaki çocukların anne babaları, kardeşleri, teyzeleri, amcaları ve kuzenleri. Benim gibi çocuklar da vardı; takımdaki kimsenin akrabası olmayan ama yine de bir şeyin bir parçası olmak isteyenler. Bankadakilerden tutun da TS takımlarında oynamış, bir cuma gecesi sahanın havasını solumuş ve o zamandan beri de az da olsa o atmosferi yeniden solumak için cumaları oraya göç eden Fred'in Servis İstasyonu'nun sahibi Fred'e kadar bütün erkekler... Futbol herkesin ortak ilgi alanıydı; ortak bir din gibiydi. Hepimiz sayılara ve saha gollerine inanıyorduk. Hepimiz projektör ışıkları altında vaftiz oluyorduk.

O akşam peşimde Foster'la kalabalığın arasından ilerledim. Tribünlerin arka tarafında, sayı çizgisinin önündeki daha boş bir alana doğru insanların arasından yolumuzu açarken Foster tişörtümün arkasından tutuyordu.

“Ordu gibi görünüyorlar,” diye mırıldandı Foster ve bakışlarını takip edince ziyaretçi tribününü gördüm; mavi ve altın renginde bir insan denizi vardı.

Yerlerimize geçtikten sonra etrafımızı saran kalabalığı inceledim. Kaba saba bir grup birinci sınıf öğrencisi hemen önümüzde oturuyordu ve arkamızda da kalabalık bir grup son sınıf öğrenci vardı; tanıdığım ama biriyle bile arkadaş olmadığım insanlardı. Jane'in zamanında tanıdıklar ile arkadaşlar arasında büyük bir ayrım vardı. Arkadaşlara en derin duygularınızı açabilir ve onlarla çok zaman geçirebilirdiniz. Tanıdıklarınıza adabımuâşeret kuralları öyle gerektirdiğinden on beş dakikalığına filan yanlarına uğrardınız.

Günümüzde o on beş dakikalık ziyaret birkaç gülümseme, el sallama ve şurada burada karşılaşınca bir, “N'aber?” demeye denk düşüyordu.

Benim son sınıflardan aldığım da, kalabalığın kalanını gözlemlemek üzere arkamı dönmeden önce durumun gerektirdiği ölçüde bir cana yakınlıkla anında onlara geri yansıttığım da tam olarak bundan ibaretti.

Foster, hangi uzvun kime ait olduğu anlaşılmayacak denli sarmaş dolaş olmuş gotik bir çiftin yanında oturuyordu, benim sağımda da elinde bir sigarayla sıkılmış gibi bir hali olan Emir Zurivic vardı.

“Beni ne zaman fark edeceğini merak ediyordum ben de,” dedi.

Emir hakkında pek bir şey bilmiyordum; sadece Amerika'ya birkaç yıl önce taşındığını ve şimdiden, benim on yedi yaşına

kadar öğrenbildiğimden daha havalı argo kelime dağarcığı oluşturmuş ve çok sayıda açık saçık laf öğrenmişti.

“Maç için heyecanlı mısın?” dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum ama az da olsa sohbet etmem gerektiğine dair bir hisse kapılmıştım.

“Biraz para kazanacağım diye heyecanlıyım. Otuz sayı ve üzerinde bir farkla kazanacağız diye yüzlük bahis oynadım.”

“Otuz ve üzeri mi? Beş gol demek bu.”

Omuz silkti. “Flat Lake boktan bir takım ve Ezra denen çocuk da iyi oynuyor.”

“Beş gol atacak kadar mı iyi?”

“Onu izledin mi hiç?”

Herkes Ezra’yı izlemişti ve herkes iyi olduğunu biliyordu; Beş gol atacak kadar iyiydi. Hiçbir pası kaçırmıyordu. Ortalama bir oyuncu topu sadece dört metre sürebiliyorken Ezra tam on sekiz metreye kadar taşıyabilirdi. Ancak o sırada beden eğitimi dersindeki halini; o miskince, ağır ağır söylediği, *Yan pas atman gerekiyordu*, lafını düşündüm ve şöyle dedim: “Fena değil. Çok özel bir tarafı yok aslında.”

Emir gülümsedi. “Aşırı yüksek standartları olan kızları severim.”

Bir kez daha sahaya baktım. Emir’in gülümsemesi beni huzursuz edecek cinstendi. Nedense somurtmak yüzüne daha doğal bir ifade veriyordu.

Temple Sterling’e geçiş yapmanın onun için nasıl olduğunu hayal edemiyordum. Emir, okulda dönen ve çoğu Florida’da bir banliyödekenden önceki yaşantısıyla ilgili pek çok dedikodunun kaynağıydı. Çoğunun palavra olduğunu düşünüyordum ama Emir sahaya bakarken geçmişine dair izler bulmak için yüzünü incelemeyi edemedim. Hayatlarında trajediler yaşamış insanlar yüzlerinde bir tür iz taşıyor olabilirlerdi belki. Gözlerinde farklı bir ifade, dudaklarında hafif bir bükülme... Ama Emir’in yü-

zünde, sol kaşındaki çubuk biçiminde pirsingi dışında sıra dışı herhangi bir şey yoktu.

Ben daha onun geçmişi hakkında derin düşüncelerle dalama-
dan saha hareketlendi. Oyuncular sahaya girerken etrafımızdaki
kalabalık ayaklandı; stadyumun bir ucundan öbür ucuna bir
kırmızı-beyaz TS dalgası yayıldı. Amigoların ellerinde, ilk birkaç
oyuncunun koşarak gelip rahatça delerek arkasına atladıkları şu
karton pankartlardan vardı. Sahanın öbür ucundan mavi-dore
renkli formlarıyla rakip oyuncular çıkarken bu kez de Flat
Lake tribünlerinde bir gürültü koptu. Skor tabelası, Emir'in
sigarasının ucu gibi parıldadı ve maç başladı.

Pek de iyi bir maç sayılmazdı. Çok heyecanlı sayılmazdı,
zira daha ilk yarıda üç puan öne geçmiştik ve maçın geri kala-
nında da aradaki farkı koruduk. Emir'in yüzü, bahsi kazanma
ihtimaliyle mutluluktan ışıldıyordu.

Maçın büyük bir kısmında aklımın başka yerlere dağılmasına
izin verdim; *Aşk ve Gurur*'ü yeniden okuyordum; şu sıra favorim
buydu ama Jane Austen'in hangi kitabını tekrar okusam favo-
rim o oluyordu. Tam olarak arkasında duramadığım tek kitap
Mansfield Park'ıydı çünkü –içerik bilgisi alarımı– ana karakter
kuzenine fena halde abayı yakmıştı. O zamanlar işlerin farklı
olduğunu biliyorum ve belki onların gözünde bu tamamen kabul
edilebilir bir şeydi ama kuzenlerin birbirine aşklarını ilan etmesi
biraz midemi bulandırıyor; özellikle de Foster hayatımıza
girdikten sonra.

Jane'in kitapları konusunda dair kuzen-seviciliğin dışındaki
tek şikâyetim kavuşma kısımlarıydı. Ne yenilmez aşklar, ne güçlü
duyguların anlatıldığı hikâyelerdi bunlar. Karakterlerle birlikte
duygusal bir hız treninin bütün iniş çıkışlarından, nefes kesici
bir “kavuşacaklar mı-kavuşmayacaklar mı” çekişmesinin içinden
geçiyordunuz, bu durumda “seni-seviyorum-ve-seninle-olmak-is-
tiyorum” kısmına biraz daha uzun bölümler ayrılmasını istemek

çok muydu? Öpücükler istiyordum ben; güzel, uzun, tutkulu öpücükler. Jane böyle detaylar yazmıyordu hiç.

Liselerde futbol hakkında da yazmamıştı, bunu düşününce acaba ben nasıl yazabilirim diye geçirdim aklımdan, Bay Kinkaid on metre bile koşa Bayan Tennyson'ın ne kadar gururlandığını nasıl açıklayabilirdim mesela. Projeksiyon ışıkları altında TS oyuncularının kasklarının nasıl kızıl ışıltılar saçtığını... Emir'in üzerine sinmiş o hafif marihuana kokusunu... O zamanlar ot hakkında yazmaya cesaret eden olur muydu acaba? Jane bunu görse muhtemelen şoke olurdu.

Foster maç boyunca pek konuşmamıştı. Ara sıra hâlâ nefes alıyor mu diye onu şöyle bir kontrol ediyor ve her seferinde gözlerini resmen sahaya çivilediğini görebiliyordum.

"Eğlendin mi?" diye sordum, maçıktan sonra otoparka hücum eden kalabalığa karıştığımız sırada.

Tipik Foster tarzıyla, bir yanıt vermeksizin bir başka soru sorarak karşılık verdi: "Tamamen yabancı oldukları insanları hırpalamayı nasıl öğreniyorlar sence?"

"Bilmem... tam olarak hırpalamak denmez ama buna, değil mi? Sadece onları zapt ediyorlar."⁴

"Ama birinden gerçekten nefret etmezken nasıl onun üzerine atlarsın ki?"

"Nefret etmen gerekmiyor. Kazanmamalarını istemen yeterli."

Bir süre bunu düşündü ancak arabaya binip eve dönmekteyken tekrar konuştu. "Ezra denen şu çocuk, gerçekten iyi," dedi tıpkı Emir'in söylediği şekilde. "Sanki... bir top mıknaatısı gibiydi."

İstemsiz bir homurtu çıkardım. "Ne gibi dedin?"

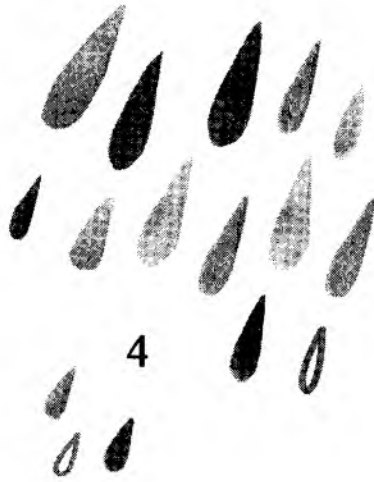
"Top mıknaatısı adeta. O mıknaatıstı ve top da metaldi resmen. Top öylece ona doğru uçup her seferinde eline yapışıyordu."

4 Amerikan futbolunda *tackle* olarak geçen, bir oyuncunun diğerini kollarıyla zapt ederek hamle yapmasına engel olduğu bu terim dilimize geçmediğinden burada zapt olarak ifade edilmiştir. (ç.n.)

Yıldız Oyuncu. Dört yıldır okul takımının başlama oyuncusu. Top mıknaatısı. Ulu ve kudretli Ezra Lynley, böyle bir unvan kazandığını bilse ne hisseder acaba diye merak ettim.

“Cas topu düşürdü,” dedi Foster bir süre sonra. Doğruydu; Cas üçüncü çeyrekte topu düşürmüştü. “O da bir top kaçırın.”

Kızamıyordum bile. Yine hafif bir homurtu çıkarmakla yetindim.

Foster o gece derin düşüncelere dalmış olmalıydı ancak ben arabayı evimizin önüne çektikten sonra arabadan inmeye yeltenene kadar kendini maç sonrası partiye davet ettirmek aklına gelmedi bile.

“Gelemeyeceğimden emin misin? Sessiz olurum, kimseye ayak bağı olmam ve sarhoş olmak istersen de Kathy Teyze’ye söylemem.”

Gözlerim, pencerelerin açık olmadığından emin olmak adına eve yöneldi.

“Sarhoş olmayacağım,” dedim. “Kimse sarhoş olmayacak. Ve eve giriş saatin çoktan geldi, o yüzden şimdi eve gir.”

Foster’ın eve giriş saati, benim onun yaşındayken eve girme saatimle aynıydı; akşam on. On yedi yaşına geldiğimde bu saat on bir buçuğa çıktı. Üç yaş fark için bir buçuk saat pek adil görünmüyordu ama şansımı zorlayacak da değildim.

Foster, “Yorgun bile değilim ki,” diye itiraz etti, kapıyı hâlâ yarı açık tutuyordu.

“Eve giriş saatinin gelmiş olması, yorgun olman gerektiği anlamına gelmiyor. Sadece evde olman gerektiği anlamına geliyor.”

“Ama sana göz kulak olmama ihtiyacın var.”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım. “Gir içeri,” dedim. Boyun eğerek kapıyı kapadı ve araba yolundan çıkarken arkamdan baktı.

Ev partilerine pek bayılmıyordum ama yılın ilk ev partisi olduğu için gitmem gerekiyormuş gibi bir hisse kapılmıştım. Martin Lahey’in evine doğru giderken, keşke partiler Jane’in zamanındaki gibi olsa diye geçirdim içimden: Bir fayton çağırmak, şahane bir balo elbisesi giymek, odaya girdiğinde adının duyurulması, canlı müzikle gerçek bir dans, biraz adabımuâşeret. Kısacası kimse çalılıklara kusmuyordu. TV ve filmler partileri süslüyordu –altına bir pop-rock şarkısı koyun, çok az sayıda insan ve çok fazla ışık yerleştirin– ama temel unsurları gerçek hayatta olduğu gibi tutmuşlardı: Lise partileri çok fazla draması ve kıt mantıkları olan gerzek insanların yuvasıydı. Martin’in evine girince (tabii ki kimse adımı duyurmadi), TV ve filmlerin asla değinmediği tek şeyi, bunlardan uzak geçen bir yazın bana unutturduğu şeyi hatırladım: O insanlardan biri değilseniz, bu partiler fena halde sıkıcıydı.

Cas’i mutfakta, çoğu ağızlarına o klasik kırmızı plastik bardaklardan dayamış halde dikilen takımdan birkaç çocukla boş boş dururken buldum. Cas’in eli boştu ve yanına gider gitmez bir kolunu omzuma koydu. Müzik yüzünden duyamadığım bir şey söyledi ancak hafifçe el sallayarak karşılık verebildiğim birkaç merhabayla karşılandım. Hep böyle gürültülü müydü bu partiler?

Sohbeti Stanton Perkins yönlendiriyor gibiydi; iri yarı, kare kafalı bir savunma oyuncusuydu. Bardağı çoktan boşalmıştı ve Lahey’in aşırı yüklendiği ses sisteminin baslarına rağmen sesini net olarak duyabildiğim tek kişi oydu.

“Dediğim gibi, iyi bir maçtı,” diye yeniden söze başladı. “En iyi maçımız değildi ama artık bir önemi de yok zaten.” Cas’e imalı bir bakış attı.

“Biraz daha oynamak isterdim ben,” diye yanıtladı Cas.

“Size acıyorum, gençler,” dedi Stanton ve müziğin sesi artarken onunki de yükselişe geçti. “Lynley orada olduğu sürece bütün hücum takımı sıçtı demektir.”

Diğer çocuklardan biri Jackson’a müdahale edilmesi ve Smith’in dördüncü golümüz için on beş metre koşmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Ama Stanton kocaman ellerinden birini havaya savurup, “Topa elini sürebilenler sadece Wilcox ve Lynley’ydi; Wilcox da bunu sadece sıçtığım bir oyun kurucu olduğu için yapıyor! Diğer her şey sıçtığım bir kazadan başka şey değil!” dedi. Bardağının dibinde kalanı kafasına dikip konuşmaya devam etti. “Lynley olmasa hepimiz için çok daha iyi olurdu. Takım gerektiği gibi ilerlerdi. Cas önde olurdu, borusu öten de Shaunessy’den gelme kaltağın teki olmazdı.”

Stanton Perkins, tabiatı gereği sevimsiz biriydi. Çocukken kedilerin kuyruğunu çekip arabalara taş atanlardan olduğu belliydi.

Cevap beklentisiyle Cas’e baktım. Sadece gülümseyip omzumu sıkarak içkiyle ilgili bir şeyler söyledi ve beni grubun yanından götürdü. Ancak mutfaktan çıktıktan sonra kulağıma, “O çocuk ödümü koparıyor,” dedi.

Başımla onayladım. “Geleceğin bombalı mektupçusu.” Cas güldü ama cevap vermeye fırsatı olmadı çünkü salona girdiğimiz anda Jordan Hunter, eliyle işaret ederek bizi yanına çağırdı.

Jordan yalnızca takım oyuncusu ve hep A alan bir öğrenci olmakla kalmıyordu, klişe olduğu üzere aynı zamanda okuldaki en havalı çocuktü. Ve an itibariyle Lahey’in aşırı kalabalık bir köşe koltuğunda bütün ilgiyi üzerine toplamakla meşguldü; svet-şörtünün kapüşonunu bir beyzbol şapkasının üstüne çekmiş, kocaman aynalı güneş gözlüklerine etrafındaki hayranlarının

görüntüsü yansiyordu. Kapüşonun altında Jordan'ın kendine özgü rastalı saçları saklıydı ve gözlüklerinin ardında da nevi şahsına münhasır gözleri ışıldıyordu.

Jordan'ın kalan özelliklerinin de bunlardan aşağı kalır yanı yoktu; arka hücum oyuncusuydu, geniş omuzları ve dehşet verici bir figürü vardı. Teni kusursuzdu ve dişleri, diş macunu reklamından fırlamış kadar beyazdı.

Ona neredeyse âşıktım, ona herkes âşıktı. Gerçi benimki o ateşli karşılıksız aşklardan değildi ama sağlam, sağlıklı bir beğeniydi. Jordan'ın yanındayken gülümsemek iştenden değildi ve tam bir gerzek gibi görünmeden konuşmak da çok zordu.

“Cassidy, adamım.” Jordan oturduğu ikili yataklı koltuk tahnından uzanarak Cas'in eline vurdu. Hemen sağ yanında, geçen yıl İngilizce dersini ortak aldığımız Lauren McPhee adındaki kız vardı ve solunda da Ezra Lynley oturuyor, oldukça sıkkın görünüyordu. Koltuğun kalanı insan doluydu; yerlere taşan, ellerinde kendi plastik bardaklarıyla Jordan'ın ihtişamından nemalanan insanlarla.

“Selam,” dedim, Ezra benimle göz göze geldiğinde. Cas ve Jordan maçla ilgili sohbet ediyordu.

Ezra cevap vermek yerine bana bön bön bakmakla yetinince beden eğitimi dersinde o küçümseyen *Sen son sınıfta mısın?* sorusuyla karşılaştığım zamanki gibi utanç ve öfke karışımı bir hisse kapıldım.

“Beden eğitiminde beraberiz,” dedim ifadesiz bir şekilde.

Ezra'nın yüzünden şaşkınlığa benzer bir ifade gelip geçti. “Biliyorum.”

“Devon Tennyson mı bu yoksa?” Jordan bir anda dikkatimi kendine çekti. Sanki ciddi bir görsel doğrulama gerekiyormuş gibi güneş gözlüğünü çıkardıktan sonra ayağa fırladı.

Bir kolunu bana doladı; hayatımın en havalı, en olağan, en güzel kokulu kucaklaşmasıydı bu. “Nerelerdeydin, şampiyon? Bütün yaz seni görmedim. Neler yapıyordun bakayım?”

Kuşkusuz ki *şampiyon* genellikle erkek-kankaların birbirleri için kullandıkları pasif-agresif bir sevgi sözcüğüydü ama Jordan bunun, “Gönlümün şampiyonu” ifadesinin kısaltması olduğunu iddia ediyordu ve o bunu her söylediğinde içim biraz eriyor olabiliirdi.

“Şey... bir süre Kaliforniya’daydık,” dedim nihayet birbirimizden ayrıldığımızda.

“Kaliforniya,” dedi başını sallayarak. “O sahiller sevilmeyecek gibi değil. Batı Yakası güneşi gibisi yok, haksız mıyım?” Tekrar yerine oturdu. “İçecek bir şeyler ister misiniz? Martin nerede?”

Martin Lahey’yi gece boyunca görmemiştim; ev partilerinde genellikle böyle olurdu. Genelde partinin ev sahibi ya kısmen önemsenir ya da hiç umursanmazdı.

Martin’in nerelerde olduğu konusunda bir yanıt gelmeden Jordan konuşmaya devam etti.

“Adamımız Ezra’nın ilk yarıda nasıl bir iş çıkardığını gördünüz mü? Üç sayı öndeydik, ben de kıcını kollamak için oradaydım.”

Ezra’nın koluna vurdu. “Her zaman arkanda değil miyim?”

Ezra zar zor başıyla onayladı.

“Kes sesini, dostum,” dedi Jordan ve ona tekrar vurdu. “Çok konuşuyorsun. İzin ver de biraz başkaları konuşsun.”

Ezra’nın ifadesiz yüzünde ufacık bir değişiklik olmadı. Kimse Jordan’ın etkileyiciliğine kayıtsız kalamazdı ama sanki Ezra’nın buna karşı bağışıklığı vardı.

“O mizah anlayışı yok mu,” diye devam etti Jordan. “Bu herifi bu yüzden seviyorum işte. Tam bir komedyen. Cidden, Ezra, sus da başkaları konuşsun biraz.”

Cas ve ben bir süre daha Jordan’ın yakın çevresinde takıldık ancak zaman geçtikçe (Jordan’ın hikâyeleri giderek hareketlen-

dikçe), etrafı daha da kalabalıklaşıyordu, bu yüzden bir kez daha yanından ayrıldık.

Ön koridora çıktığımızda kalabalığın gürültüsünü bastıran bir haykırış duyuldu: “Cas!” Bir anda ıslıl ıslıl saçları olan bir figür kalabalıktan kopup gelerek kendini Cas’in üstüne atıverdi. Cas’in eli elimden kaydı ve kollarıyla kızı sardı. Bu, Lindsay Renshaw’dı.

Cas’ten ayrılıp kollarını bu kez de bana sardı.

“Nerelerdeydiniz siz?” derken beni fazla sert bir biçimde, çoğu insanın bir kucaklaşmada kaldırabileceğinden çok daha yoğun bir içtenlikle sıktı. “Bu hafta sizi bir kez bile görmedim!”

Geri çekilince ayrı ayrı geçirdiğimiz yazın ardından ilk kez ona doğru düzgün bakma fırsatı buldum.

Lindsay’nin nefes kesici bir güzelliği vardı; yanakları kalıcı olarak sanki az önce güzel, enerjik bir sabah koşusundan gelmiş gibi al aldı. At kuyruğu şeklinde topladığı saçlarından birkaç tel fırlamış olurdu her zaman ve daima neşeli bir acele içinde, bir saniye bile olsa öylece duramayacak kadar meşgul ve aranılan biriydi.

TV’de gördüğünüz, diğer kızları amigo piramitlerinde aşağı iten ve başkalarının erkek arkadaşlarını çalma planları yapan o banal popüler kızlar gibi değildi. Doğuştan öyle bir tatlılığı vardı ki onunla arkadaş olmayı istemek insanın elinde olmuyordu. Lindsay gelince Cas’in biraz daha dik durmaya başladığını ve Lindsay’nin gözlerinin ona bakarken her zamankinden biraz daha fazla parıldıyor olduklarını fark etmeme rağmen bunları hissediyordum.

Jane olsa bu manzarayla çok eğlenirdi.

“Yaz tatilini nasıl geçti?” dedim dikkatlerini birbirlerinden çekmeye çalışarak.

“Gerçekten harikaydı. Kilise grubumla *Habitat for Humanity*⁵ adında bir programa katıldım.”

Katılmaz mıydı hiç?

“Sizinki nasıldı?” Cas’e gülümsedi. “Senin yazın nasıl geçti?”

“Harika.” Cas’in sesi birden kalınlaştı. “Gerçekten harikaydı. Çok çalıştım. Ama harikaydı.”

Bir kere daha harika desene, diye geçirdim içimden. *Durma, de.*

“Bir de sabah-akşam antrenmanları,” diye devam etti Cas. “Sürüyle antrenman. Ama takım bu yıl gerçekten harika iş çıkardı.”

Lindsay, Cas’in eş anlamlı sözcük bulmadaki yetersizliğini fark etmişe benzemiyordu. “Farkındayım, maç inanılmazdı, değil mi? Ve Devon,” keyifle gülümseyerek bana baktı, “kuzeninin sizde kaldığını duydum. Ne müthiş!”

Kaşlarımı kaldırdım. “Onunla tanıştın mı?”

“Henüz tanışmadım. Bir sonraki partiye mutlaka onu da getirmelisin. Eminim süper biridir.”

“Foster pek parti insanı değil. Ben de değilim aslında.” Hızlı çarklarda gerçekten çok iyiydim. “Gitsem iyi olacak.”

“Seni geçireyim,” dedi Cas.

“Sorun değil. Ben giderim.”

Ama Lindsay, Cas’in kahramanca tutumunu görünce ısıldamaya başlamıştı bile, bu yüzden ben de teklifini reddedemeyeceğimi biliyordum.

“Sen kalıyorsun ama, değil mi Cas?”

“Tabii, bir dansı bana saklarsan eğer.”

Çantamı açıp içine öğürmemek için kendimi zor tuttum.

“Haydi, gel.” Cas elimi tutmak için uzandı ama ben elimi hemen çantama daldırdım ve parmaklarım oyuncak arabalı anahtarlığımı en az üç dört kez denk gelse de gürültüyle anahtarla-

5 (İng.) İnsanlık İçin Doğal Yaşam Alanı. (ed.n.)

rımı arıyormuşum gibi kurcalamaya devam ettim. O ruh hali içinde ön kapıya yöneldim; tabii o sırada Lindsay'ye etkileyici bir gülümseme sunmaya devam ettiğinden emin olduğum Cas de peşimden geldi.

Ön kapı arkamızdan kapanıp da şamatalı partinin gürültüsü biraz olsun geride kalınca, “Nereye park ettin?” diye sordu. Birkaç dakika sonra muhtemelen polisler de gelecekti.

“Sokağın hemen aşağısına. Gerçekten, gelmene hiç...”

“Bir kere gelmeyeyim derim, onda da kesin seni kaçırlılar ve bir ara sokakta bana küfrederek ölüp gidersin, bana da hayatımın kalanı boyunca beni yiyip bitiren bir suçluluk duygusu kalır.”

“Oldukça iyi düşünülmüş bir cevaptı.”

“Teşekkürler. Elimden geleni yapıyorum işte.”

Ona döndüğümde Cas'in bana gülümsediğini gördüm. Jane olsa, böyle anlarda ona karşı hislerimle ilgili bir şeyler söylerdi. Cas'e sevgiyle bağlıydım; böyle derdi Jane. O kadar uzun zamandır bu durumdaydım ki başka türlüünü hayal bile edemiyordum.

Jane'in kitaplarında en sevdiğim şeylerden biri de *hislerdi*; bu karşılıksız aşk meselelerini çok iyi anlıyordu Jane; özlemle yanıp tutuşmanın, ümit beslemenin nasıl hisler olduğunu biliyordu. Ama en güzeli de, bazen hislerin karşılığını bulmasıydı ve bu da bana göre, onun kitaplarındaki inkâr edilemez cazibesinin kaynaklarından biriydi. Kahramanlar; sevmeyi, ümit etmeyi göze alıyorlardı, bazen umutları yıkılıyordu ama sonra... ters köşe! Son bölümde yapılan ters köşeyle, kahraman hislerine karşılık buluyordu. Karşısındaki de başkahramanımızın hikâyesinin başından beri hissettiklerini hissediyordu aslında.

Cas bu tür *hisler* beslemiyordu. En azından bana karşı beslemiyordu. Neredeyse emindim bundan. Bana değer veriyordu ama bu, bir kolunun her daim omzumdan kankavari bir havada

sarktığı kardeşçe bir sevgiydi. Ve çoğunlukla da bu benim için sorun olmuyordu. Hatta güzeldi. Ama bazen...

Bazen onu öpmeyi çok istiyordum işte.

Sekizinci sınıfın son günü Cas'i ev ekonomisi dersliğinde Molly McDowell'la öpüşüp koklaşıırken bastıktan sonra eve gözyaşları içinde dönmüştüm. Molly McDowell'ın, bir Disney prensesiymişçesine uzun, kıvrıcık saçları vardı; voleybol takımındaydı ve üzerinde her zaman diğer kızların annelerine aldirmaya çalıştıkları türden kıyafetler oluyordu. Bu durum herhangi bir açıdan beni şaşırtmamalıydı aslında; Molly kadar havalı biriyle Cas kadar popüler bir çocuk elbette birbirlerini yörüngelerine çekeceklerdi ama yine de canımı yakmıştı bu.

Annem bana, bir ölçü sağlıklı çikolata sosu eklediği bir bardak süt getirmiş ve Cas'le benim birbirimiz için uygun olduğumuz bir evrende yaşamadığımızı söylemişti; işte, hepsi buydu. Belki başka bir yer ve zamanda... Belki o daha farklı biri olsaydı ya da ben daha farklı olsaydım...

"Ama bir erkek için farklı biri olmayı asla istemezsin," demişti. "Kimse için farklı biri olmayı istemezsin."

Cevabım bir hıçkırık ile, "*Anlamıyorsun işte,*" karışımı bir şeydi. Ama annem ısrar etti.

"Bir gün biri senden, sen olduğun için hoşlanacak; tam olarak olduğun gibi olduğun için. Ve Cas'ten ne kadar hoşlanırsan hoşlan, diğeri senin için çok daha iyi olacak."

O zaman beni kesmemiştii bu. Çikolatalı sütümü hıçkırıkla içip yukarı çıkmış, müziğin sesini sonuna kadar açıp Cas'ten, Molly'den ve bütün dünyadan nefret ederek yatakta battaniyenin altına kıvrılmışıttım.

Aptalca ama şu noktada bile, aptal maç sonrası ev partilerinde dahi Cas'in Molly McDowell gibi kızlara ev ekonomisi sınıfında Fransız öpücüğü vermekten çok daha ileri gittiğini bilsem bile ikisini birlikte gördüğüm andaki halleri hâlâ sık

sık mide spazmı geçirmeme neden oluyordu. Göğüs kafesimin hemen altında, kendimi yeniden ortaokuldaymışım gibi hissetmemi sağlayan ve Cas'le birlikte olduğumuz şu başka evreni arzulamama ve ondan da gerçek olmadığı için nefret etmeme sebep olan kısa süreli bir spazmdı bu.

Ama bunu asla itiraf edemezdim. Sadece gülümseyerek karşılık verdim ve kaldırım üzerinde arabama doğru yürüdük; Cas'in elleri ceplerindeydi, benim de gözlerim gökyüzünde. Güzel bir geceydi.

Kaldırımın arasında utanç verici bir mesafe olan ve tuhaf bir açıyla sokağa taşmış durumda bekleyen arabama vardık. Ne yaparsam yapayım paralel park etmeyi başaramıyordum.

"Dikkatli sür, tamam mı?" dedi Cas anahtarları elimden alıp kapıyı açarken.

"Ah, fütursuzca sürmeyi planlıyordum ben de."

Cas bir elini göğsüne koydu.

"Son Sınıf Spazmı mı?" diye sordum alay ederek.

"Dünyayı Devon Tennyson'sız hayal ettim de. Gökyüzü kapkaraydı ve ikiye ayrılmıştı, ağaçlar kuruyarak ölmüş ve listelerde ilk kırka giren bütün müzik grupları dağılmıştı."

"Aramızda hiç gerçeğe dayalı konuşmalar geçmediğinin farkında mısınız?"

Sırıttı. "Seni seviyorum."

Bir yandan böyle şeyler söylememesini dileyip bir yandan da aynı şekilde karşılık verebilme özlemiyle arabaya bindim.

"Gerçekten dikkatli sür, tamam mı?" dedi ben cevap vermeden.

"Şey, aslında gözlerim bağlı sürmeyi deneyeyim diyordum ama bunu daha sonraya erteleyebilirim sanırım. Senin için."

Bunun tıpkı Cas'in, "Bir dansı bana saklarsan eğer," cümlesi kadar aptalca olduğunun farkındaydım. Ve bazen Cas'in yanında sesimin tuhaflaştığını da biliyordum; sesim havalı, seksi

ve kaygısız görünmeye çalışıyormuşum gibi çatallanıyordu ama aslında Cas'inkinin Lindsay'yle konuşurken çıktığı kadar gerzek bir tona bürünüyordu.

Arabanın tepesini tıkırdattı. "İyi geceler, Devon." Sonra kapıyı kapadı, kaldırıma geçti ve gidişimi izledi.

Okulun ikinci haftası ilkinden çok daha kötüydü; özellikle de son sınıflar için. İlk haftanın heyecanlı tarafları vardı: Yazın kimin saç rengini değiştirdiğini, kimin kaslarını şişirdiğini görmek gibi mesela. Tanışabileceğiniz yeni yüzler vardı. Alışmanız gereken yeni ayrıcalıklar.

Ama ikinci hafta bu heyecanın etkisi geçiyordu. Artık sadece okula dönmüş oluyordunuz, hepsi buydu; Josh falancanın yeni vücuduna ve hepimizin son sınıfların park yerini kullanabiliyor olmamız gerçeğine rağmen, üzücüydü ama bu yıl da geçen üç yıldan farksızdı aslında.

Sanırım aradaki tek fark, lisenin sonu artık bu kadar yakın olduğu için her zamankinden daha uzak geliyor olmasıydı.

Pazartesi günü, Bayan Wentworth'yle yapacağım bir sonraki görüşmeden önce bir şeyler bulabilmiş olma umuduyla gönülsüzce müfredat dışı faaliyet arayışına başladım. Elim boş dönersem BAŞARI aslanının kınayan, soğuk bakışlarının altından kalabileceğimden emin değildim.

İki ders arasında öğrenci duyuru panosunu inceledim. *Pip-pin*'in sonbahar gösterisi vardı mesela. Voleybol seçmeleri... Sanat kulübü... Ekolo-ton Münazara Takımı. Geleceğin Amerikalı Bilim Öncüleri Kulübü de Bilim Müzesi'ne gidebilmek için arabası olan bir üye arıyordu. Okul orkestrasının bir perküsyoncuya daha ihtiyacı vardı.

Bunların biri için bile gereken özellikleri taşı mıyordum. Çoğunlukla arabam oluyordu (bütün antika ikinci el arabalar gibi işbirliğine yanaştığı zamanlarda) ama kendimi herhangi bir şekilde öncü olarak görmüyordum ve ihtiyacım olan son şey de Foster'la daha fazla zaman geçirmektir. Spor içinse koordinasyondan; sanat için de hevesten fazlasıyla yoksundum. Ekolo-ton'da bir potansiyel vardı ama akşamüzeri saatlerimi ekosistemleri didik didik edip atmosferin katmanları hakkında konuşarak geçirmenin düşüncesi bile uykumun gelmesine yetiyordu.

Duyuru panosu önündeki geçici ikametimden önce ne kadar müfredat dışı faaliyet bulma olasılığım varsa zil çaldığında da o kadar vardı: Sıfır.

Salı günü, Foster'ın mutfakta çıkardığı gürültüler sayesinde oldukça erken başladı. Elimden yatakta dönüp durmak ve hordurandan başka şey gelmiyordu. Salı günleri beden eğitimi dersi vardı.

Üçüncü derste Bay Sellers, içi top dolu devasa bir file çantayı peşinden sürükleyerek formalı birinci sınıf (ve iki de formalı son sınıf) öğrencilerinden oluşan taburunu sahaya yönlendirdi ve 45 metre çizgisine vardığımızda topları bize fırlatmaya başladı.

"Eşleşin!" diye bağırıırken bana doğru da bir top attı. Yakalamak için ellerimi kaldırdım ama topun başımın hemen üzerinden geçişini izledim. "Pas çalışacağız. Parmaklarınızla topu nasıl kavrayacağınızı hatırlayın ve bu işi kıvırmaya çalışalım, millet!"

Ezra Lynley'ye gözücuyla bakacak kadar yakındım ama kısa süre içinde yeniden eşleşmeyeceğimizi biliyordum; o kibirli olduğu için benimle eşleşmezdi ve ben de, şey, kendisini kibirli bulduğum için onunla eşleşmezdim.

Bir şıfıntı sürüsü şimdiden hep bir ağızdan, “Benim eşim ol, Ezra! Benim eşim ol!” cümleleriyle bağıra bağıra etrafını sarmıştı bile.

Bir an etrafına bakındıktan sonra oldukça balıketi bir SK'yi işaret etti. Kız, bordo TS tişörtünü göbeği açık hale gelecek şekilde arkadan bağlamıştı. “Sen,” dedi Ezra.

Göz devirdim. SK'ler hayal kırıklığı içinde dağılıp sonrasında ikili gruplara ayrıldılar. Ezra da uzaklaştı ama şaşırtıcıdır, tişörtü-bağlı-kız ona katılmadı. Ezra'nın izinden giderek tam o SK'nin durduğu yerin hemen arkasındaki bir noktaya geçtim.

Foster futbol topunu, hayvanat bahçesinde fokların burunlarında top tuttukları gibi alnında dengede tutmaya çalışıyordu. Tişörtü pantolonun içine o kadar yamuk yumuk sokulmuştu ki şortunun içinde toplanıp belinde bir iç lastiği varmışçasına garip bir görüntü yaratmıştı.

Ezra uzanıp topu Foster'ın alnından aldı. “Şurada dur,” dedi yaklaşık sekiz metre ötedeki bir noktayı işaret ederek. Foster sırtıp seke seke o noktaya geçti.

“Devon!” diye kükredi Bay Sellers. “Biriyle eşleş!”

Etrafa bakındım. Yakınlarımda başıboş bir SK başına duruyordu, hemen yanına yaklaştım.

“Haydi, partner olalım.”

Afallamış görünüyordu; avuçlarımızı kesip kan kardeş olalım demiştim sanki. Ama yine de salına salına karşımda bir noktaya ilerledi ve topu yakalamak için bana döndü.

Yüzünde oldukça ağır bir makyaj vardı; siyah göz kalemi, ışıltılı far ve ışıltılı dudak parlaticısı... Onun tişörtü de arkadan

bağlanmıştı ama balıketi SK'ninkinin aksine tişörtü bağlamak için kullandığı lastik toka açıkça fark ediliyordu.

O, kaçırdığı topu almaya giderken ben de göz ucuyla Ezra ve Foster'a baktım, tam o anda Foster'ın topu hedefini şaşırdı. Top döne döne yukarı, sonra da geriye doğru giderek tam arkasındaki ziyaretçi tribününün ilerisine düştü.

"Tüh!" Foster topun peşinden koştu. İçimden yüzümü ekşitme isteği geçti. Ezra Lynley tabii ki pislüğün tekiydi ama yine de TS futbol takımının adeta dâhisiydi ve Foster an itibariyle onun zanaatine leke sürüyordu.

"O senin kardeşin, değil mi?" diye sordu SK bakışlarımı takip ederek.

"Hayır. Kuzenim."

"Gerçekten mi? Kardeşin olduğunu söyledi de."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

Işıltılı gözkapaklarının altından kararlılıkla bana baktı. "O neden söylesin?"

Bir şıfıntıyla laf dalaşına girişmiştim işte.

Bakışlarımı tekrar "kardeşime" çevirdim. Topa ulaşmıştı ve onu yerden almak için eğiliyordu.

Topu geri atma, Foster, diye diledim içimden. *Topu geri atma.*

Doğrulduğu anda Foster bir ayağını arkaya atıp topu havaya savurdu ve şut çekti. Son derece kolay, zahmetsiz bir hareket gibi görünüyordu.

Top hızla havaya fırladı ve başlarımızın üzerinden geniş bir kavis çizerek sahanın öbür tarafındaki tribünlerin oralarda bir yere düştü.

Benim SK hariç, hepimiz şaşkınlıkla bakakaldık; o topu bana atmak için o anı seçmişti. Aptal top omzuma çarptı ama bunu neredeyse hissetmemiştim bile.

Sessizliğı ilk olarak Foster sahada ters yöne koşarken, “Par-don!” diye bağırarak bozdu. Tribünlerin hemen altında fırlayıp koşarak Ezra’nın yanına gitti ve topu ona verdi.

“Affedersin,” dedi mahcup mahcup sırtarak.

Ezra topa, Foster gelip avcuna bir patates koymuş gibi baktıktan sonra Foster’a dönüp... bilemiyorum, az önce eline bir patates bırakan Foster’dan başkası değilmiş gibi bir bakış attı.

“Vurucu,” dedi Ezra.

“Foster,” diye yanıtladı Foster, “ama yaklaştın.”⁶

“Şut çekebiliyor.” Ezra, Bay Sellers’a baktı. “Gördünüz mü?”

Ezra’nın, miskin bir kayıtsızlıktan öte bir tepki verdiğini ilk kez görmüştüm. Bay Sellers, kollarını uzman görüşünü bildirmeye hazır olduğunu açık edecek şekilde göğsünde kavuşturarak yanlarına gitti. Foster ise şaşkın görünüyordu.

Şutu iyiydi, bunu kabul etmem gerekirdi ama acemi şanslı olmalıydı. Rüzgâr, ayağının açısı ve topun ağırlığı bu şutun ortaya çıkması için güçlerini birleştirmiş olmalıydılar. Belki annemin ona aldığı spor ayakkabıların özel bir dokusu filan da olabilirdi.

Ezra bir el işareti yaparak Foster’ı yanına çağırды, diz çöküp topun ucunu zemine yerleştirerek, “Hiç zeminden şut çektin mi?” diye sordu.

Foster başını iki yana salladı. Ezra’yı Foster’a ne yapacağını anlatırken izlediğim sırada içimde bir huzursuzluk peyda oldu. Bu işte bir terslik vardı.

Foster birkaç metre geri giderek pozisyon aldı. Birazdan olacaklar o anda kafama dank etti; Ezra topu çekiverecek ve Foster, hani şu Charlie Brown karikatür şeritlerindeki gibi, havaya uçup sırtüstü yere yapışacaktı. Komik olacağı inkâr edilemezdi

6 İngilizce aslı “kicker” olan kelime ile Foster’ın son hecesinin kafiyesine gönderme yapıyor. (ed.n.)

ama aynı zamanda düpedüz acımasızlıktı bu, işte bu hisle onlara doğru ilerlemeye başladım.

“Bekle, Foster...”

Ama Foster şutu çekti.

Top bu sefer alçaktan uçarak döne döne altı yedi metre kadar havada savrulup sonunda soldaki kale direğine sertçe çarptı.

Gerçekten şanstı demek ki. Foster çok belli etmese de ilgi duyuyor gibiydi ancak bir yandan da şutla pek alakadar görünmüyordu. Öte yandan Ezra’nın ifadesinde kararlılıktan başka şey yoktu.

“Tekrar,” dedi. “Tekrar deneyelim.”

Bay Sellers hafif tempolu koşarak futbol topu çantasını alırken Ezra, eliyle zemini ve sonra kale direklerini işaret ederek Foster’la usul usul konuşuyordu.

Bay Sellers, ikili grupların arasından Foster ve Ezra’nın yanına dönerken, “Biraz paslaşma izlemek istiyorum!” diye uludu.

Kendi topumu birkaç metre ötede görünce gidip aldım ama SK çoktan gidip başka gruba katılmıştı bile. Pas vermekten ziyade topu birbirlerine uzatarak muhtemelen Ezra’nın en sevdiği çorap markası ya da en az onun kadar alakasız bir konuda durmadan çene çalıyorlardı.

Böylesine boş bir sohbetin merhametine kalmaktansa tek başıma devam etmeye karar verdim. Bay Sellers bana bakacak olursa diye topu en azından gruplardan birine doğru tutarken diğer grupların etrafından dolaşarak yavaş yavaş Ezra ve Foster’in bulunduğu yere yaklaştım.

Ezra yeni topla diz çöküp Foster’a ilerisini işaret etti. “Tekrar dene.”

Bu kez top, sol kale direğini ıskalayıp kenar çizgilerinin üzerine düştü.

“Yaklaştın.” Ezra, Foster’ı süzüyordu. “Bir kez daha.”

Bir top daha yerleştirdi. Bu seferki yolunu bulmuştu.

Foster bu topu da, şans eseri çektiği ilk şuttaki aynı gülle etkisi ve şiddetle kusursuz bir biçimde kale direklerinin arasına göndermişti.

Yakınlarda bir birinci sınıf öğrencisinin dibindeki çocuğun koluna hafifçe vurup, “Yuh,” diye mırıldandığını duydum. Darbeyi yiyen, Bay Sellers’ın “Yeni gözdemiz” dediği çocuk Kenyon’du. Ezra’nın iki ya da Foster’ın üç katı irilikte olan Kenyon, ağzı açık kalakalmıştı. “Oha, bunu gördün mü?” dedi yanındaki birinci sınıf öğrencisi.

Foster dört şut daha çekti; ikisini ıskalarken iki şutta hedefi vurdu. Sonrasında Ezra ona, doğru şut çekmeyi gösterdi. Foster onun hareketlerini taklit ettiğinde kendi topunu, Ezra’nın topunun indiği yerin on metre ilerisine attı.

Dersin kalanı boyunca hiç çekinmeden ikisini izledim. Tuhaf denecek kadar şaşırtıcı bir manzaraydı; bir köpeğin tapdansa yapabildiğini öğrenmek gibiydi. Bay Sellers sınıfı serbest bıraktıktan sonra Ezra ve Foster’la konuşmaya koyuldu.

Dersten sonra, “Ne dedi?” diye sıkıştırdım Foster’ı. Soyunma odasından en son çıkan o olmuştu. Ezra bile birinci sınıflar çıktıktan yaklaşık on dakika ve dördüncü ders başladıktan yaklaşık beş dakika sonra omzunda spor çantasıyla çıkmıştı. Bana dönüp bakmamıştı bile.

Foster eğilip çoraplarını çekti önce. Sırt çantası bu sırada omzundan askılarının izin verdiği ölçüde kafasına doğru kayınca Foster, kabuğuna çekilmekte olan bir kaplumbağa gibi göründü bir an. “Biraz daha antrenman yaparsam okul takımına girmek için bir şansım olabileceğini söyledi.”

Şok ve şaşkınlık kelimeleri, hislerimi tarif etmek için yeter-sizdi. “Okul takımını? *Okul takımı* mı dedi?”

“Hı-hı.”

“Ama Bay Sellers okul takımına koçluk yapmıyor ki.”

“Bay Sellers değil. Ezra.”

“Ezra mı? Ezra neden söyledin ki bunu?”

Foster omuz silkti. “Belki de bu işte iyiyimdir.”

Bunu sinirle söylememişti ama biri benim yaptığım bir şey karşısında böylesine inanmaz bir tavır takırsa çok sinirleneceğimi bildiğimden biraz içim sızladı. “Öyle demek iste... yani birinci sınıflar normalde okul takımına girmiyor da...”

“Bay Sellers okuldan sonra C takımının sahasına gideceğini ve koçlarla takıma katılma ihtimalim hakkında konuşacağını söyledi.”

C takımı. Bu daha mantıklıydı. Bütün bunlar ne kadar mantıklı olabilirse tabii.

Aklıma gelen tek soru, “Heyecanlı mısınız?” oldu.

“Kaliforniya’dayken kimse bir şeyleri tekmeleyebiliyor olmamı önemsememişti.”

Kaşlarımı çattım. “Ama annemle babamın hiç...” Foster duvara bakıyordu. Cümlemi yarıda kestim ve tekrar konuştuğumda sesim biraz fazla neşeli çıkmıştı. “Öyle şut çekmeyi nereden öğrendin?”

Foster tekrar bana baktı ve o an öylece geçip gitti. “Avrupa’dan alınmış bir futbol topum vardı. Bazen şut çekerek topu garajımızın üzerinden aşırıtmaya çalışıyordum. Her seferinde başaramıyordum tabii. Ezra sıkı antrenman yaparsam istikrarlı olabileceğimi söyledi.”

“Eh... iyi şut çekiyorsun.”

Foster gülümsedi. “Öyleymiş.”

Oyuncular teker teker antrenman sledlerine hücum ederek bütün ağırlıklarıyla yüklendiler. Hiç şüphesiz çömez oğlanlardı hepsi. Foster gözlerini kocaman açmış, oyuncuları izliyordu.

Foster'a takılıp, "Sanırım seni şunlardan biri olarak başlatacaklar," dedim sledleri işaret ederek. Ama azıcık bile gülümsemedi.

Temple Sterling'in birinci sınıflar takımı, okul binasının hemen karşısındaki TS Ortaokulu'nun arkasındaki sahada oynuyordu. Foster benden onunla gelmemi istememişti ama sekizinci saatteki fen dersimden çıkıp yanına gittiğimde davetin bir şekilde ima edilmiş olduğunu anladım.

Birinci sınıfların iki koçu vardı: Matematik bölümünden Bay Jones ve gönüllü olarak çalışan Bay Everett.

Foster'ın bakışları antrenman sledlerinden Everett'in hücum takımının taktik çalışmalarını izlediği yere çevrildi. Tuhaftı; çocuklar her ne kadar Foster'a kıyasla iri yarı olsalar da hareketleri okul takımı antrenmanı yapan diğer oyunculara bakıldığında fazla beceriksiz ve ağır aksaktı.

Foster beni dürttü.

“Ne?”

“Gidip konuşsana onunla,” dedi.

“Ben mi? Onunla neden konuşayım ki ben?”

“Bilmiyorum.”

Foster tereddüt etti. Yüzündeki ifadeyi çözemiyordum ancak onun yerinde olsam muhtemelen biraz daha uzun boylu ya da biraz daha güçlü olmayı veya ayakkabı bağcıklarımın böyle çılgın kurdeleler şeklinde bağlanmamış olmasını diliyor olurdum. Peki bu kadar doğal bir şey, söz konusu olan Foster’ken mümkün olabilir miydi? Mümkünse bile Foster bunları dilediğini belli etmiyordu. Orada öylece durup kuşkuyla Bay Everett’i inceledi; ta ki Bay Everett dönüp doğruca bize bakana dek.

Bizi görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı. Eliyle bizi yanına çağırırken, “Sen Foster olmalısın!” diye seslendi. “Bay Sellers uğrayacağını söylemişti.” Yanına yaklaştığımızda sesini alçalttı ama gülümsemesi aynı şekilde kaldı. Bay Everett muhtemelen babamdan yirmi yaş kadar büyüktü ama daha formda görünüyordu. “Çok iyi şut çektiğini duydum, Foster,” dedi. “Bay Sellers gelip bizimle oynamanı umuyordu.”

“Seçmelere katılmam gerekiyor mu?”

Yüzümü eksittim. *Pippin* değildi ki bu. Ama Bay Everett gözünü bile kırpmadı. “Sakıncası yoksa. Genellikle sezon başladıktan sonra oyuncu almıyoruz ama Bay Sellers coşkulu konuşuyordu ve mentorun da Ezra Lynley’ymiş diye duydum.”

Bunu ilk kez duyuyordum. Foster ciddi bir tavırla başını salladı. “Hazırlanmama yardımcı olacağını söyledi. Biraz gerideyim de.”

Bay Everett kahkaha attı. “Ezra’ya kıyasla geri kaldığını söyleyebileceğim profesyoneller de var.”

Bay Everett, Foster’a bir kez daha göz kamaştırıcı bir biçimde gülümseyip antrenmanın biraz daha ilerleyene dek beklemesinin uygun olup olmayacağını sorduktan sonra Foster ve ben kenar

izgilerine doğru ilerledik. Foster bana açıkça “Kal” dercesine bakış attı, böylece kendimizi bir banka attık. Ben kitabımı açtım, Foster da Bay Everett gelip onu alana dek sahada olanları izledi.

Sonra sil baştan şut denemeleri başladı. Foster bu kez beden eğitimi dersinde olduğundan daha iyiydi. Topu pek çok kez doğruca kale direklerinin arasına göndermeyi başardı.

Sonra Bay Jones gelip Foster’a başka bir oyuncuyla birlikte birkaç uzun pas attırıp top yakalattı. Foster birkaç topu yakalamayı başardı ama atışları benimkiler kadar acınası durumdaydı. Neresinden bakarsanız bakın, Tennyson ailesinden bir oyun kurucu çıkmazdı.

Bay Everett ve Bay Jones’un “zel takımlar” ve “saha çalışması” hakkında mırıldandıklarını duydum ve nihai bir kararla Foster’ın yanına geldiklerinde *Aşk ve Gurur*’da kaldığım yeri kaybetmiştim, bu arada onlara, söylediklerini duyacak mesafede olduğumu umuyordum.

Her ne söyledilerse Foster’ın yüz ifadesi hiç değişmedi. Sadece başını salladı ve eşyalarını almak için tekrar oturduğumuz banka döndü.

“Ee?”

“En iyi vurucularının bile topu o kadar uzağa atamadığını söylediler.”

“Takıma girdin yani?”

Omuz silkti. “Maça ıkabilmem için önce iki hafta antrenmanlara katılmam gerekiyor.”

O akşam yemekte annem bunları duyunca mutluluktan çığlık attı. “şaka yapıyorsun! Kesinlikle kafa buluyorsun benimle.”

Babamın tepkisi ise, “Aferin, ufaklık!” oldu. “Ailemizde bir okul takımı oyuncusu var artık, gerçek bir takım oyuncusu!”

“Sağlık kontrolü yaptırmam gerekiyor,” dedi Foster, sonra büyük bir parça köfteyi ağzına atıp kaba bir biçimde çiğnedi.

“Daha yeni yaptırdın,” dedi annem. “Doktorun ofisini arar ve belgeleri göndermelerini sağlarım.”

“Krampon gerekiyor,” dedi Foster daha fazla köfte çiğnerken.

“Yemekten sonra alışveriş merkezine gideriz,” diye yanıtladı annem.

Foster’ın kuşkulu bir hali vardı. “Pahalı.”

“Sen bunu düşünme,” dedi babam. “Ayakların okul takımına girene kadar aynı ebatta kalmayı vadettiği sürece sorun olmaz.”

Foster gülümsemedi bile.

Alışılmadık bir şey değildi bu; Foster, Kathy Teyze’siyle gayet rahattı, sıklıkla benimkini şişirmeye hazır olduğu gibi onunkini de her daim şişirmeye hazırdı. Ama babama henüz ısınmamıştı. Acaba sebebi Foster’a kendi babasını hatırlatıyor olması mıydı, diye merak ediyordum. Yaşı daha büyüktü tabii ama belki konuşmaları aynıydı ya da tip olarak birbirlerine benziyorlardı ve belki bu... acı veriyor ya da onun gibi bir his uyandırıyor olabilirdi. Bilmiyordum ve soracak da değildim.

Sırf bu tuhaf sessizliği bozmak için, “Ezra Lynley antrenmanlarda Foster’a yardım edecek,” dedim. Bunun Ezra’yı yalnızca Temple Sterling’in biricigi olarak tanıyan annemle babamı etkileyeceğini düşünmüştüm.

“Hadi canım!” dedi babam. “Bu nasıl oldu?”

Foster sadece omuz silkti, bense hafifçe boğazımı temizleyip açıkladım: “Hani onunla aynı beden eğitimi sınıfındayız ya?”

“Evet. Yegâne son sınıf öğrencileri sizsiniz.”

“Aynen öyle. Sanırım Ezra ders sırasında ona yardım etmeyi teklif etti. Değil mi?” Foster’a baktım. “Öyle değil mi?”

Foster fırında patatesinin kabuğunu soyarak meşguldü. “Hı-hı,” dedi ve uzun bir şeridi yedi. Anneme bir bakış attım. Ben küçükken kabuklarını yememe asla izin vermezdi ve şimdi de alışkanlıktan yemeye kalkışmıyordum bile.

Ancak Foster’ı fark etmişe benzemiyordu. “Ne dedi?”

“Orası da bizim sırrımız.”

“Nasıl?” Soru ağzımdan gayriihtiyari çıkıverince şaşırdım.

“Söylersem,” dedi Foster, “sır olmaz ki.”

Annemle babam, kendileri de aralarında bir sır paylaşıyorlarmış gibi birbirlerine gülümsediler. “Eh, Ezra’yla aranızda kalsın o zaman,” dedi annem.

Foster’sa yemeğini çiğnemeye devam etmekle yetindi.

“Orası da bizim sırrımız.”

Bayan Wentworth’la çarşamba günkü seansımızdan sonra okul takımının antrenmanının bir kısmını izlerken sırları düşündüm. Benim, Cas’e karşı uzun süredir beslediğim ilgi dışında öyle pek sağlam sırlarım yoktu ki bu da sır sayılmazdı zaten. Gizli hayranlıkların modası yedinci sınıftayken geçmişti.

Foster’ınsa bir sürü sırrı vardı; çok konuşuyordu ama sır tutmakta iyiydi. Haftada bir terapiye gidiyordu ve terapistiyle ne konuştuğu bir sırdı mesela. Annesi, Charlie Amca öldüğünden beri pek iyi değildi ve onunla arasında olan biten her şeyi de sır olarak saklıyordu. Foster konusunda beni kaygılandıran şeylerden biri buydu. Terapi meselesi değil; o kısım özeldi. Ama Kaliforniya’daki evlerinden ayrıldığımızdan beri annesiyle ilgili tek söz söylememişti. Sanki hiç annesi olmamıştı. Onun hakkında hiç konuşmuyordu; hiç ağlamıyor, şikâyet bile etmiyordu ve bana kalırsa bu, hiç normal değildi.

Belki de bütün normal hisleri terapistinin muayenehanesinde açığa çıkıyordu. Belki haftada bir saat sızlanıp bağırarak

normal bir insan gibi yastık yumrukluyordu. Ya da belki an-
nesiyle aralarında her ne yaşandıysa, içindeki bütün normallliği
alıp götürmüştü.

“Nacho peyniri gibi kokuyor.”

Başımı kaldırıp baktım. Marabelle Finch tribün merdi-
venlerinden bana doğru geliyordu; bir kolunu her zamanki gibi
Bebek’e dolamıştı. Bebek iki aylık olduğundan beri bunu yapı-
yordu, üstelik o zamanlar karnı daha dümdüzdü.

Bebek gerçekten büyümeye başlamadan önce Marabelle’in
zarif bir güzelliği olduğunu söyleyebilirim; camdan bir figür
ya da pamuk helva kadar narindi. Ama artık altıncı ayındaydı
ve tombullaşmıştı. Yüzü daha yuvarlak, vücudu daha dolgundu
ve gerçek bir insana daha çok benziyordu; gerçekten güzel olan
gerçek bir insana.

O yanıma otururken koltuk altımı kokladım.

“Sen değil,” dedi. “Hava.”

Bunun üzerine havayı kokladım. Bana akşamüzeri sıcaklığında
bir yerlerde idman yapan kırk lise öğrencisi gibi kokuyordu.

“Nasılsın?” diye sordum.

“İyi. Başım acıyor.”

“Muhtemelen dışarıda olmasan daha iyi. Çok sıcak.”

“Onlar dışarıda.” Sahayı işaret etti.

“O başka.”

Marabelle belli belirsiz bir öfkeyle kaşlarını çatı. “Erkek
oldukları için mi?”

İç çektim. “Hadi, içeri girelim.” Okula doğru giderken,
“Meşrubat gibi bir şeyler ister misin?”

“Bebek meşrubattan nefret ediyor.”

Marabelle’in bugünlerde kendine ait pek az fikri vardı. Ne
olursa olsun, her şeyden önce Bebek geliyordu ve onun da uyum
sağlayamadığı epey bir şey var gibiydi.

Geçen sonbahar kütüphanede kurgu bölümüne göz gezdirirken yeni bir rafa geçtiğimde Marabelle’i kütüphanelerdeki şu basamaklı taburelerden birinin üzerinde otururken görmüştüm. Yakınlarında bir alışveriş arabası başıboş bir halde duruyordu.

Marabelle dimdik durmuş, ellerini de kucağındaki bir kitap yığının üzerinde düzgünce kavuşturmuştu. Bakışları karşısındaki rafların üst sıralarından birine kilitlenmişti.

“Selam,” dedim, kıpırdamayınca da, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Marabelle bir iki kez gözlerini kırptıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. “Evet,” dedi nihayet. “Sadece bir şeyi kontrol etmem gerekiyor.”

Ben, “Bir kitap gibi mi?” deyince güldü. Epey bir kahkaha attı aslında, ta ki gözlerinde yaşlar ışıldayana dek.

“Kitap gibi değil,” dedi.

En yakın 7-Eleven’a gittik. Ben doğru reyonu bulmaya çalışırken o yiyeceklerin bulunduğu tezgâhın orada bekledi. Gözleri kapalıydı ve derin derin nefes alıp veriyordu. Bir an için paniğe kapıldığını düşündüm ama sonra yüzü gevşedi ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

“Ne yapıyorsun?”

“Dünyadaki en iyi koku bu,” diye cevap verdi.

“Anlayamadım?”

“Sıcak ızgarada dönen sosis kokusu.”

Buna nasıl bir cevap vereceğimi dahi bilemedim. “Hadi gel. Gidip... sen gel işte.”

Tuvalette testi uyguladı ve onunla beklemem için beni de içeri soktu. Ben lavabonun önünde dururken o da tuvalete oturup gözlerini çubuğa dikti.

Çizgi mavi değişti. Eskiden çubukların renk değiştirdiğini biliyordum ama bunda HAMİLE ya da HAMİLE DEĞİL yazısı çıkacaktı. Harfler küçük ama gayet okunaklıydı.

“Hah.” Öncelikle Marabelle’in benden önce seks yapmış olmasına; ikincil olarak da elinde hayatını değiştirebilecek bir plastik parçasıyla sadece azıcık... tedirgin görünerek öylece oturabilmesine aşırı derecede şaşırdığımı hatırlıyorum.

“Üstünde sidik var,” dedi uzun bir sessizlikten sonra. “Üstünde sidik olan bir şeyi tuttuğuma inanabiliyor musun?”

Çubuğu Marabelle’in elinden aldım, haklıydı; çubuğun üzerinde gerçekten sidik vardı. Sihirli 8 Topu’ymuş gibi cevabı değiştirebilirmişçesine çubuğu birkaç kez salladım.

“Belki hatalı sonuç veriyordur.”

Marabelle bir şey söylemedi. Çok tuhaftı. Hatta neredeyse komikti. Üzgün görünmüyordu. Her şeyden öte, şaşırmış gibi bir hali de yoktu.

“Ne yapacaksın?” Aslında bunu sormak istemiyordum ama kendimi tutamadım.

Marabelle bana baktı. “Sence?”

“Bu senin... yani, bilmiyorum. Doğuracak mısın bu şeyi yani?”

“O bir ‘şey’ değil.” Marabelle çubuğu elimden alıp çöpe fırlattı ve sonra ellerini yıkamaya koyuldu. “O bir bebek ve ben de onun annesiyim, onu doğurmaktan başka ne yapmamı önerirsin, bilemiyorum.”

“Ama ona sen bakmak zorunda değilsin.” Sözler bir anda ağzımdan çıkıverdi. Engel olamadım. On beş yaşındaydı ve pembe plastik takılar takıyordu sonuçta! Bu haldeyken anne mi olacaktı yani?

Marabelle ellerinden sular damlayarak bana dönüp gözlerime baktı. Ben ondan daha uzun olduğumdan tam olarak yüzüme bakmak için başını biraz kaldırması gerekmişti. “Ondan kurtulacağıma senden kurtulurum,” dedi ve tuvaletten çıktı.

Marabelle’in böylesine keskin bir tavır takındığını ne o zamana kadar görmüştüm ne de o günden sonra bir daha böylesi

bir şey yaşadım. Böyle bir şeyden nasıl öyle tereddütsüz, öyle güçlü bir şekilde *emin olabildiğini* anlayamıyordum. Herhangi bir konuda kendimden bu kadar emin olabileceğimi hiç sanmıyorum.

Şimdiyse TS Lisesi'nin tek meyve suyu otomatının önünde yanımda durmuş, yüzünde biraz sıkıntılı bir ifadeyle mango-papaya ve çilek-kivi düğmelerine bakıyordu.

Makineye bir bozukluk attım. "Seç işte."

Karnını sıvazladıktan sonra mango-papaya tuşuna bastı.

"Neden hâlâ buradasın sen?" diye sordu elimizde meyve sularıyla koridorda ilerlerken.

"Bayan Wentworth'le buluşmam gerekiyordu."

"Şu rehber kadın mı?"

"Evet."

"Bana da özel okullarla ilgili broşürler vermişti. Nazik biriydi. Annemden daha nazik."

"O okullardan birine gitmek istemedin mi?"

"Bebek normal eğitim almazsa asla normal olamaz."

Hafifçe gülümsedim. "Sen neden bu kadar geç saatte buradasın hâlâ?" diye sordum köşeyi dönüp ana koridora çıktığımız sırada.

"Ehliyetim yok," dedi Marabelle. "Bizi oraya buraya başkalarının bırakması gerekiyor."

"Seni bırakmamı ister misin?" Arabam bu hafta işbirliği içinde, Cas'inkinin yanında mutlu mesut park halindeydi.

"Hayır. Beklememin sakıncası yok."

Okulun ön kapılarını itip Eylül güneşine çıktım. Foster'ın ilk C takımı antrenmanı birazdan bitecekti.

Beklendiği üzere TS Ortaokulu'nun arkasından omzunda devasa bir spor çantasıyla çıkageldi. Babam önceki akşam spor ürünleri satan bir mağazada felekten bir gün çalmıştı.

Beni görünce el salladı ve adımlarını kısmen koşarcasına hızlandırdı.

Marabelle okulun ön kapısındaki merdivenlerde bana yetişmiş ve ben basamakları inerken peşimden gelmişti.

“Şut çektim, Dev!” dedi Foster, bana yaklaştığında nefes nefeseydi. “Şut çektim ve depar attım ve top yakaladım...” Hiç görmediğim kadar terliydi, yanakları kızarmıştı ve sırtıyordu. “Bu kim?”

“Bu Marabelle. Ah, Marabelle, bu da kuzenim Foster.”

Marabelle, Foster’a hafifçe gülümsedi. Foster’ın bakışları Marabelle’in karın kısmına kenetlenirken yüzündeki sırtış silindi.

“Biz gitsek iyi olacak,” dedim. “Görüşürüz, Marabelle.”

“Hı-hı.” Birkaç parmağını oynatarak el salladı ve sonra da merdivenlere oturdu.

Ben yürümeye başlamıştım ancak Foster kıpırdamamıştı.

“Öylece oturacak mısın?” diye sordu Marabelle’e.

“Hayır.” Marabelle elindeki mango-papaya suyunu gösterdi. “Meyve suyu da içeceğim.”

“Yalnız başına mı?” Foster endişeli görünüyordu.

Marabelle karnına pat pat vurdu. “Ben asla yalnız kalmam.”

Foster çaresizce dönüp bana bakınca boğazımı temizledim. “Seni bırakmamızı istemediğine emin misin, Marabelle?” diye sordum.

“Evet, böyle iyiyim.”

Cevabını hemen kabul ettim çünkü öncelikle, halinden memnun görünüyordu, bununla birlikte Marabelle’in yalan söyleme yetisine sahip olduğunu sanmıyordum. Ama Foster hâlâ sıkıntılı görünüyordu.

“Hadi gel işte,” dedim onu hareketlendirmek için çantasının sapından çekiştirerek. “Gel, gidelim.”

“Hoşça kal,” dedi Foster arkasına dönüp Marabelle’e bakarken tökezledi.

Ancak arabaya vardığımızda tekrar konuştu. “Onun nasıl bebeği oluyor ki?”

“Şey, aslında henüz bir bebeği yok, değil mi?”

“Yani, nasıl oldu da hamile kaldı?”

“Ben nereden bileyim? Hamile kalmanın bir sürü yolu var.”

“Sence bunu istemiş midir?”

“Foster, lisedeki kimse hamile kalmak *istemez*.”

Arabayla caddeye çıkarken Foster başını uzatıp okulun önce bahçesine baktı.

“Babası nerede?”

“Ha?”

“Bebegin babası.”

Marabelle onunla ilgili tek kelime etmemişti ve ben de hiç sormaya cesaret edemedim. “Bilmiyorum.”

“Bir erkek arkadaşı var mı?”

Onu ne zaman görsem yalnızdı; bebeği saymazsak tabii. “Sanmıyorum.”

“Güzel bir kız,” dedi kısa bir sessizlikten sonra.

Ona göz ucuyla bir baktım. Söylediği doğrudu ama ondan duymayı beklediğim son şeydi. “Evet, güzel biri.”

Foster buna bir karşılık vermedi.

Ertesi gün mutfaktan gelen olağan gürültülerle uyandım. Foster düşüncesiz olduğu için mi yoksa her şeyi sessizce yapmaya çalışmak her olduğundan daha fazla sakarlaşmasına sebep olduğu için mi gürültü yapıyordu, anlamak güçtü. Bilinçli olarak bize karşı düşüncesiz davranacağını sanmıyordum; çok uzun zamandır ne istiyorsa onu yapmaya alışkındı sadece. Fırında patatesi kabuğuyla yemesi gibiydi bu durum. Ona bunu yapmamasını söyleyen olmamıştı hiç.

Yatakta dönüp kendi soluğumu dinleyerek penceredeki jaluzi ile duvar arasındaki boşluktan dışarı baktım. Uyanıktım ama ön kapının kapandığını duyana dek bu gerçeği kabul etmeye pek hazır değildim. İnsanın kendi evinin kapısının açılıp kapanma sesi gerçekten çok karakteristiktir. Bizimki ahşaptan çıkan hafif bir çıt sesiydi. İşte o çıt sesi yataktan çıkmamı sağladı.

Omuzlarıma attığım bir battaniye ve ağzımda da insanın yeni uyanıp da daha tek kelime dahi etmediği zamanlarda aldığı o donuk tat vardı. Ön kapıdan sabahın ilk saatlerinin aydınlığına çıktığımda Foster'ı, baştan aşağıya TS beden eğitimi üniforması

içinde, bahçenin etrafında büyük daireler çizerek şapşal şapşal koşarken buldum.

“Ne yapıyorsun?”

Hiç duraksamadı. Dönerek bu kez de ters yöne doğru koşarken, “Ezra birazdan koşarak buradan geçecek. Isınmak istiyorum ama onu kaçırmak da istemiyorum.”

“Buradan geçeceğini nereden biliyorsun?”

“Her sabah altıyı çeyrek geçe koşarak evimizin önünden geçiyor.”

“Geçmiyor.” Gayriihtiyari söylemiştim bunu. Ama bizim yaşlarımızda kimsenin kendi isteğiyle Foster kadar erken kalkacağına inanamıyordum.

“Geçiyor işte. Her sabah görüyorum onu. Ve eğer uyanık olursam,” yine döndü ve geriye doğru koştu, “onunla birlikte onun parkurunda koşabileceğimi söyledi.”

“Parkuru mu?” Merdivene çöküp battaniyeye daha sıkı sıkıya sarıldım.

“Hı-hı. Altı kilometrelik bir parkuru var.”

Foster bana donuk bir bakış attı. “Öyle oturduğu yerden kimse o kadar iyi olamıyor.”

Buna ne karşılık vereceğimi bilemedim, o yüzden dilimi ağzımın içinde dolaştırmakla yetindim (hâlâ donuk bir tat vardı ağzımda) ve Foster’ın ön bahçede dönüp dönüp yamuk daireler çizerek koşmasını izledim. Evimize geleli tam üç ay olduğu dank etti kafama aniden. Bu yazın öncesinde Foster’ın en son beş yıl evvel görmüştüm. Şimdi üç aydır evimizde, adeta... kardeşim gibi yaşıyordu. Bu sözcük bana kendimi tuhaf hissettirdi; beden eğitimi dersinde SK bunu söylediğimde hissettiğim gibi... *Şu senin kardeşin, değil mi?* On yedi yıldır ailemin tek çocuğuydum ben.

Derken sabahın ilk saatlerinin o sessizliğini başka bir çift ayak sesi daha bozdu ve tıpkı Foster’ın önceden belirttiği gibi Ezra Lynley koşarak görüş alanımıza girdi. Adımları uzun, den-

geli ve kontrollüydü. Şaşmaz bir istikrarla hareket eden kurmalı bir oyuncak gibiydi.

Eve yaklaştığında da hız kesmedi. Foster kendisine deli gibi el sallarken ona bakmadı bile. Öylece koşmaya devam etti.

Foster bir an için bana bakıp omuz silkti ve Ezra'nın peşine düştü. Ta sokağın ilerisinden, "Bekle, Ezra, beni bekle!" diye bağırdığını duyabiliyordum; Ezra köşeyi dönüp Foster da biraz gerisinden koşarak gözden kayboluncaya dek bu durum devam etti.

Nihayetinde okul vakti geldi ve öğle arasında Bayan Wentworth'ınünkü seansımızda "müfredat dışı faaliyet fırsatı" olarak adlandırdığı şeyi keşfe çıktım. Bahsettiği fırsat okul gazetesi formunda karşıma çıktı; görünüşe göre fotoğrafçı arıyorlardı ve Bayan Wentworth de becerinin herhangi bir önkoşul olmadığını açıkça belirtmişti.

İzini sürdüğüm *TS Haberci*'nin editörünü yazı alanında buldum. Rachel Woodson'ın önündeki masa; kâğıtlar, kitaplar, *Haberci*'nin eski basımları ve de TS'nin (Rachel'in ayrıca katkıda bulunduğu) aylık edebiyat dergisinin eski sayılarıyla doluydu. Bütün bunların arasında biraz bezgin ve bezginliğinin iki katı kadar da sikkın bir ifadeyle oturuyordu, gerçi Rachel hep böyle görünüyordu zaten.

Birbirimizi kreşten beri tanıyorduk. Ülkenin en iyi on üniversitesinden birine girme niyetini ne zaman netleştirdiğinden tam olarak emin değildim ama çok erken farkına varmış olmalıydı çünkü anaokulunda bile boyama yaparken çizgilerin dışına taşırmamak için daima büyük özen gösteriyordu.

Üniversiteye giriş planına "Sil Süpür Operasyonu" diyordu. Princeton'a gitmek istemek, Princeton'a kabul edilmek ve Princeton'a gitmek gibi maddeler onun için yeterli değildi. Rachel hepsine kabul edilmek istiyordu; Harvard, Yale, Stanford... en iyi okulların hepsine! Ülkenin dört bir yanındaki öğrencilerin

yorulmak nedir bilmeden çalışıp sonunda reddedildikleri yerleri geri çevirebilme lüksüne sahip olmak için bunu istediğini sanıyordum.

Tuhaftı. Rachel kesinlikle çok parlak bir öğrenciydi. Hemen hemen aklınıza gelebilecek her türlü müfredat dışı faaliyetlerde yer alıyordu. Bir sürü arkadaşı vardı ve neredeyse her konuda en iyi oydu. Bu kadar çok başarı kazanan birinin eziklikle uzaktan yakından ilişkili olması akıl alır gibi olmasa da bazen insan elinden olmadan Rachel'a acıyordu.

“Okuldan sonra boş musun?” diye sordu dizüstü bilgisayarında şiddetle bir şeyler yazarken. Odaya girdiğimde başını kaldırıp bana doğru düzgün bakmamıştı bile.

“Şey, evet.”

“Tamam. Erkekler futbol takımı ya da kızlar koşu takımını alabilirsin. Hangisini istersin?”

“Ha?”

“Spor etkinliklerinden fotoğraflara ihtiyacımız var. Spor sayfalarına koyacağız ama aynı zamanda yıllık için de uygun fotoğraflar olmaları gerek.” Rachel’ın yıllık için de çalıştığını söylemiş miydim?

“Tamam, pekâlâ...”

Daha önce bilgisayarda bu kadar hızlı yazı yazabilen birini görmemiştim. Ne üzerinde çalıştığını bilmiyordum ama zaten beni de ilgilendirmezdi. Rachel’ın aynı anda birkaç başka şeyle ilgilenebilme becerisi neredeyse ürkütücüydü.

“Futbol mu koşu mu?”

“Ah... futbolu alabilir miyim?”

Parmakları aniden durdu.

“Futbolu mu istiyorsun? Herkes futbolu istiyor.”

“Yani başka bir şey de yapabilirim herhalde ama...”

“Bu futbolda ne var böyle?” Rachel iyice kıstığı gözlerini bana dikmişti. “Nesi bu kadar harika yani?”

“Şey... geleneksel olması belki?”

Rachel şaşırılmış görünüyordu. “Futbol, eğlence amaçlı spor maskesi altına gizlenmiş şiddet kisvesine bürünmüş bir popülerlik yarışması, hepsi bu.” Yeniden yazmaya başladı. “Biliyor musun, birilerinin lise futbolu hakkında bir hikâye yazması gerek, bir takım ya da skorlar hakkında değil ama gerçeklere dair bir şeyler yazılmalı. Futbol çok politik bir hal aldı.”

“Politik mi?”

“Mesele artık sporun –*geleneksel anlamda*– kendisi olmaktan neredeyse tamamen çıktı. Lise öğrencileri sadece üniversiteye gitmek için para kazanmak amacıyla futbol oynuyor. Futbol parayla ilgili bir oyundan ibaret.”

Cas’i düşündüm. “İnsanlar futbol oynuyor çünkü bunu seviyorlar. Çünkü babaları da, onların babaları da oynamış... bu böyle gidiyor.”

Rachel bir saniye için başını kaldırıp baktı ve tekrar konuştuğunda sözlerinde küçümseyen bir hava mı vardı yoksa Rachel’in samimiyeti de karakteri gibi kesintiye uğramış olduğundan bana mı öyle geliyordu, emin olamadım. “Ne hoş bir düşünce bu, Devon.”

“Ama...” Devam etmek için yanıp tutuştuğunu biliyordum.

“Ama yani, yapma lütfen. Ezra Lynley’ye baksana.”

“Ne olmuş ona?”

“Sence Shaunessy Lisesi’nin iki yıllık okul takımı başlama oyuncusunun, lise ikinci sınıfta, lise futbol kariyerinin *en* önemli yılında birden Temple Sterling’e geçiş yapmasında şüphe uyandıran bir şey yok mu?”

“Şey... yani, biraz tuhaf sanırım ama...”

“Nasıl Yıldız Oyuncu olarak nam salarsın, biliyor musun?” Bilmiyordum ama Rachel zaten bana cevap vermem için fırsat tanımadı. “İstatistikleriyle. Ezra, Shaunessy’de inanılmaz puan topladı, buna şüphe yok ama geçen yıl TS’deki istatistiği hepsini

gölgede bıraktı. Bir sezonda kırk beş sayı yaptı. Kaçırdığı gol sayısıysa sıfır. *Sıfır.*"

"İyi bir futbolcu." Ben bile bunu kabul etmek zorundaydım.

"Evet, ancak Temple Sterling Üçüncü Sınıf bir takım. O Altıncı Sınıf okulların yanında bir hiçiz; onların devasa takımları var. Ezra burada her maça çıkıyor. Shaunessy'de göreceği ilgiyi birileriyle paylaşmak zorunda kalırken, burada her hamleden o sorumlu."

"Yani sana göre Ezra buraya sadece..."

"İstatistiğini yükseltmek için geldi. Tanınmak için. Yıldız Oyuncu olmak, şampiyonada oynamak ve geleceğini garanti altına almak için."

"Vay canına," dedim ancak sebebi Ezra hakkında açığa çıkan bilgiler değildi. "Bu oyundan nefret eden birine göre futbol hakkında ne çok şey biliyorsun."

"Doğru düzgün araştırmadan bir şeye sağlam bir biçimde karşı çıkamazsın, değil mi?"

Bilgisayarına döndü ve birkaç dakika sessiz kaldı. Nihayet boğazımı temizledim. "Peki... fotoğraf meselesine gelirsek..."

Rachel hâlâ orada olduğumu unutmuş gibi gözlerini kırıştıran bana baktı. "Evet. Küçükler Futbol Takımı ile C Takımı halledildi ama sanırım senin için okul takımında bir şeyler ayarlayabilirim. Yarın öğle yemeğinde beni bul, sana bir sahaya giriş kartı ayarlayayım."

"Gerçekten mi?"

Ekipman sorumlusu ya da onun gibi bir vasfı olmadıkça kimse sahaya giriş kartı alamıyordu.

"Hı-hı."

"Süper. Teşekkürler."

Rachel, hiç orada bulunmamışım gibi yazısına dönmüştü çoktan.

Perşembe öğleden sonra bir C takımı maçı vardı ama takımın yeni oyuncusu Foster henüz maça çıkmaya hazır değildi. Freeport oyuncularının ısınmalarını izlerken Foster'ı o çocukların altında ezilmekten ne kadar uzun süre alıkoyabilirlerse o kadar iyi olur diye düşünüyordum.

Annem gitmem için bana yalvarmıştı; ne o ne de babam işten izin alabiliyordu. Her halükârda gitmem gerekeceğini ona söyleme zahmetine girmemiştım. Foster'a uyacak kadar küçük üniformalar bulabildiler mi diye merak ediyordum.

Görünüşe göre bulmuşlardı. C takımı oyuncuları formalarını kişiselleştiremiyordu ancak Foster'ı nerede görsem tanırdım zaten. Kenar çizgisinin orada durmuş, takımın geri kalanı ısınma çalışmaları için bir araya toplanırken hoplayıp zıplıyordu.

Takımlar sahaya çıkıp ısınma hareketleri için daire oluşturdu, bu arada ben de gözlerimi kalabalığın arasında gezdirdim. C takımını izlemeye gelenlerin sayısı okul takımı izleyicilerine kıyasla çok azdı ama sadece bir iki yıl içinde bu çocukların çoğunun, perşembe öğleden sonrasının yakıcı güneşi yerine o

meşhur “Cuma Gecesi Işıkları” altında oynuyor olacağı düşüncesi de tuhaftı.

Yanıma meyve suyu gibi şeyler almış olmayı dilerken biri yanıma çököverdi. Lindsay Renshaw bana bir şişe su uzattı.

“Susadın mı?”

Gerçekten de mükemmel biriydi bu kız.

“Ah, teşekkürler ama...”

“Bizde bir sürü var.” Birkaç arka sıramızdaki, bir kadın ile iki ilkokul öğrencisi kızın ellerinde şemsiyeler ve kocaman bir soğutucu dolusu içeceklerle oturmakta olduğu noktayı işaret etti. “Of, burası çok sıcak.” Lindsay terlemiyordu.

“Evet.” Şişenin kapağını açıp büyükçe bir yudum aldım. “Senin, şey, erkek kardeşin mi takımdaydı?”

“Hı-hı. Yedi numara, Parker.”

“Hangi pozisyonda?” Sahada takım ısınma hareketlerini bitirmiş, koçların etrafına toplanmıştı.

“Onu libero olarak deniyorlar ama tabii ki kendisi oyun kurucu olmak istiyor. Daha ihtişamlı. Ya seninki?” Gözleri kocaman açıldı. “Kuzenin burada mı? Oynuyor mu?”

“Şey, evet. On iki numara.”

“Ayy, çok şeker!”

Şirin sayılabilecek herhangi bir şeyi var mı diye Foster’ı şöyle bir süzdüm. Diğerlerinden daha kısa boylu değildi ama sıskaydı; ufak tefek top tutucular bile az da olsa kaslıydılar.

Yine de bir futbol formasının bir insana yakışmaması ender görülen bir şeydi, bu yüzden diğer bütün C takımı oyuncularına benzediği söylenebilirdi; okul takımındaki oyuncuların minyatür versiyonu gibiydi ki bu da ona oldukça sevimlilik katıyordu.

“Daha yeni başladı,” dedim, bunu söylemem gerekiyormuş gibi bir hisse kapılmıştım. “O yüzden bugün oynayamıyor.”

“Hangi pozisyonda?”

“Çoğunlukla şut çekiyor. Neredeyse sadece şut çekiyor.”

“Öyle mi? Vay canına, harikaymış. Babam lise takımlarından iyi vurucuların rastlanması epey güç olduğunu söyler hep. Eskiden o da oynuyordu ama TS takımında değil. Annem burada okumuş ama babam Shaunessy takımındaymış.”

Rachel’in söylediği bir şey kafama takıldı: *Shaunessy Lise-si’nin iki yıllık okul takımı başlama oyuncusu...* “Ezra da oradan gelmişti, değil mi?”

“Evet. Tanrım, çok iyiler *gerçekten*. Babam hâlâ ara sıra maçlarını izlemeye gidiyor. Ezra’nın oyununu, buralarda kimse adını bile bilmezken izlemeye gitmişti.”

“Temple Sterling’in Biricik Yıldız Oyuncusu olmadan önce mi?”

Lindsay şiddetli bir kâhkaha patlattı. “Ezra bizim canımız ciğerimiz ama her tuvalette gördüğümüz o posterler ürkütücü, değil mi? O beni öyle izlerken tuvaletimi yapabiliyormuşim gibi...”

Gülümsemeden edemedim.

Rachel, Temple Sterling C Takımı Süvarileri Freeport Buldogları’na karşı küçük bir zafer kazanmayı başardıktan sonraki sabah bana sahaya giriş kartını verdi. Öğle yemeğinden önce yemekhaneye doğru giderken uzun, dikdörtgen geçiş kartını avucuma bırakıp altı buçukta, *Haberci’nin* danışman öğretmeni Bay Harper’la sahada buluşmamı söyledi. Sonra bir kâğıt ve seyyar elektronik alet fırtınası içinde ortadan kayboldu.

O akşam geçiş kartımı gururla boynuma astım. Plastik kaplaması falan da vardı. Tribünlere geldiğimizde Foster’la ayrı yönlere gidip kartı göstererek tel örgülerden geçerek sahaya çıkarken kendimi bir özel davetliymişim gibi hissettim. Foster maçı birkaç Geleceğin Amerikalı Bilim Öncüleri Kulübü üyesiyle birlikte izleyecekti. Topun yörüngesini falan hesaplayacaklardı herhalde. Gerçi bunu yapmasalar da eminim etraflarındaki herkesin aynı

anda rahatsız ve zihinsel açıdan değersiz hissetmelerini sağlayacak başka bir yolu bulurlardı.

Bay Harper'ı bulmak için kenar çizgilerine bir göz gezdirdim ve onu otuz beş metre çizgisi yakınlarında buldum. Elinde bir tripod ve omzuna asılı devasa, siyah bir fotoğraf makinesi vardı.

Kendimi tanıttıktan sonra her normal insanın yapacağı gibi fotoğraf makinesini bana uzatmasını bekledim. Ama Bay Harper onun yerine bana fotoğraf makinesinin taşıma çantasını uzattı.

Konuşmadan fotoğraf makinesini kaldırıp sahanın birkaç fotoğrafını çekti. Bir an için bana makinenin nasıl kullanılacağını göstermeye çalıştığını düşündüm ama sonra dönüp kamerayı elinden bırakmadan kenar çizgileri üzerinden yürümeye devam etti.

Rachel tam olarak ne demişti? *Senin için bir şeyler ayarlayabilirim* mi? Oyuncular sahaya çıkıp maç başladığında şatafatlı bir çanta askısından pek fazlası olmadığını anladım.

Hiç değilse maçı iyi bir yerden izleyebiliyordum.

Kenar çizgisinde birkaç fotoğrafçı daha vardı ama kesinlikle Haberci için çalışmıyorlardı. Bunlar gerçek gazetelerden gelen gerçek fotoğrafçılardı. Geçen sezonun, son maçında gelmeleri normal bir şeydi –takım üçüncü klasmanda şampiyonluğa doğru gidiyordu– ama bu sıradan bir sezon maçıydı. Büyük hikâyenin ne olduğunu merak ediyordum, adamlara yaklaştığımız anda da ne olduğu ortaya çıktı.

Sahada yeni bir maç başlarken bir adam diğerine, “Yirmi beş,” dedi. “Yirmi beşi takip et.”

Ezra, kendisini izlediklerini biliyormuş gibi bir mücadeleden sıyrılıp son hızla sayı çizgisine koştu. Topu kolunun altında kıstırmış, başı önde, oldukça iri yarı bir Freeport çizgi oyuncusuna omuz atıp geçtiği sırada bir diğer Freeport oyuncusu kendini onun bacaklarına doğru atıverirken aniden hızla sola döndü. Defans oyuncularının geri kalanı da başarısız hamleler

yaptı ancak kaleye son birkaç metre kala saha bomboştu. Sayı Ezra'nındı.

"Peki, ikinci yarıdaki? Freeport oyuncusu topu kavradı ve Ezra bir anda topu çalıp o ani dönüş hareketini yaptı ya hani, gördün mü? Öylece ters yöne doğru fırlayıp gitti ve Jordan da diğer çocuğu Ezra'ya ulaşmadan iki saniye falan zapt etti ya? Gördün mü bunları, Dev?"

Foster eve gidene kadar yol boyunca konuştu. Ancak evin garaj yoluna girdiğimizde yorumlarına kısa bir ara verdi. "Bu akşam partiye gidecek misin?"

"Hayır." O akşamki eğlencenin kimin evinde olacağını bilmiyordum ama parti havasında da değildim. O aptal çantayı oraya buraya sürüklemekten omzum ağrıyordu.

"Neden?"

"Canım istemiyor."

"O partiler hoşuna gidiyor mu? Ezra hoşuna gitmediğini söylüyor. Bir sürü insanın kafayı bulup gerzek gibi davranması dışında bir şey olmadığını söylüyor partilerde."

Arka kapıya yaklaşırken Foster'a döndüm. "Ezra'yla ne zaman konuştuğun ki?"

"Beden eğitimi dersinde. Bir kilometre koşusunda."

O koşuda bir sohbet sürdürmek bir yana, dikkatimi başka herhangi bir şeye veremeyecek kadar koşuyu tamamlamaya odaklanmış durumdaydım.

"Pazar günü sıkı bir antrenmana başlıyoruz. Yarın değil, çünkü Ezra'nın yarın için planı varmış ama pazar günü çalışacağız."

Foster'ın bana söyleyeceği bir sonraki şeyi merak ediyordum: Ezra'nın ayakkabı numarası ya da iç çamaşırı tercihinin boxer mı yoksa slip mi olduğuna dair bilgiler mesela. Belki Ezra'nın Orta Doğu dış siyaseti üzerine görüşleri ya da dün akşam yemeğinde ne yediği de olabilirdi.

Foster'ın daha fazla konuşmasına fırsat vermeden, "İyi geceler," diyerek odama yöneldim. Annemin, Ezra Lynley'nin pek çok yetenek ve görüşü hakkında yorum yaparken Foster'ı dinlemekten mutlu olacağını biliyordum. Onu bir mısır gevreği kutusunun üzerindeki besin değerlerini okurken dinlemekten bile mutluluk duyardı annem, onunla konuşuyor olması yeterliydi.

Bazen insanın içini acıtacak kadar sevimli oluyordu bu manzara; bizimkilerin Foster'ın iyi olmasını bu kadar çok istemeleri yani. Ve sanırım Foster'ın normal olmasını benden bile çok istiyorlardı. Bana göre normal olmak uyum sağlamak anlamına geliyordu. Onlara göreyse sanırım normallik mutlu olmak demekti.

Cas, her cumartesi öğleden sonra bir nevi maç sonrası ritüeli olarak arabasını bozuk parayla çalışan oto yıkama alanına götürüyordu. İkinci sınıftayken bir son sınıf öğrencisinden aldığı iki kapılı boktan bir siyah arabası vardı ve ona tam anlamıyla tapıyordu.

Oto yıkama alanındaki her şeyin kullanım süresi vardı; ne kadar çok bozuk para atarsanız o kadar zaman kazanıyordunuz. Cas en az parayla maksimum temizlik sağlayan bir sistem kurmuştu ancak iki kişilik bir sistemdi bu. O yüzden cumartesi günleri öğleden sonra sık sık kendimi oto yıkamada buluyordum. Benim için sakıncası yoktu; benim arabamı da alıyor ve onu da yıkıyorduk. Ama Cas'in aksine ben, ne kadar ultraparlak kuru parlaticı kullansam da Toyota'mın daha göz kamaştırıcı ve daha az kullanılmış gibi bir görünüm kazanmayacağını bilincindeydim.

Cas, içini yıkadıktan sonra arabasını üstü açık küçük garaja soktu ve ben de duvarda asılı duran ve istediğiniz yıkama biçimini seçmenizi sağlayan metal kutunun yanında durdum. Bakım cilası, durulama ve ultraparlak parlaticı için çevireceğiniz tek bir kol vardı. Öncesinde yıkama ücreti olarak bu cihaza bir dolar atıyordunuz ve sonra da her bir çeyreklikle otuz saniye

satın alabiliyordunuz. Cas ise bütün temizliğin bir dolar yetmiş beş sentle yapılabileceğine dair yeminler ediyordu. Gerçi bunu nadiren başarmaya yaklaşıyordu ama neticede güzel bir hayaldi.

“Süre?”

Cas durulamada hep yanıyordu. “Yirmi saniye.”

“Hay sıçayım. Çevir şunu.”

Ultraparlak parlatıcı benim favorimdi. En güzel kokan oydu. Kolu çevirdim ve Cas gaza bastı. Lastiklerden hâlâ köpük akıyordu.

“Bir çeyreklik daha atmamı ister misin?”

“Hayır, bu kez başaracağım.”

“Bir kez daha bir dolar ödemek istemezsin.”

“Süre?”

“Dokuz saniye.”

Arabanın etrafında daha yarım tur atmıştı.

“Bir çeyreklik daha atmamı ister misin?”

“Hayır!”

Bir çeyreklik daha attım.

Cas ultraparlak parlatmayı bitirdi ve zaman tükenince hortum otomatik olarak kapandı. “Başarabilirdim,” dedi hortumu askısına geri koyarken. “Son kısımda on saniye kadar bir süreyi boşa harcadık.”

“Bir dahaki sefere artık.”

Arabayı tekrar arkadaki park yerine çekti. Benimki zaten yıkanmış, kurumuştü ve güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Pencereleri indirip Cas park ederken radyoyu açarak arabadan çıktım.

“Ben ıslak-kuru olacağım sen de kuru-kuru olacaksın,” dedi ve bana bir havlu attı. Ben hep kuru-kuru oluyordum zaten.

Peşinden arabanın etrafında dolaşıp havlusunun bıraktığı izlerin üzerinden geçtim. Biz temizliğe devam ederken arabamın radyosu kendi kendine muhabbete koyulup tüy giderici ve perakende giysi mağazalarının reklamlarını verdi. Çalışırken

düzenli olarak göz ucuyla Cas'e baktım. Soluk tişörtlerine bayılıyordum. Bugün üzerinde olan tişörtü sekizinci sınıftan beri giyyordu. O zamanlar fazla bol geliyordu ama şimdi üzerine tam oturuyordu; markasının logosu çoktan soyulup gitmiş, rengi artık tam anlamıyla soluk maviye dönmüştü. Annemin alışveriş merkezinden Foster'a aldığı tişörtlerin çoğunda üreticiler bu rengi taklit etmeye çalışıyordu ama Cas'in tişörtünün rengi alışveriş merkezlerindeki fiyatlara satın alamayacağınız türdendi; hatta herhangi bir yerde herhangi bir fiyata satın alamayacağınız türdendi. Cas bu rengi zamanla kazanmıştı.

"Ne var?" dedi pencereleri kurulamaya başladıktan sonra.

"Ha?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bana niye öyle tuhaf bakıyorsun?"

"Düşünüyordum sadece."

"Neyi?"

Hızlıca bir şey uydurdum. "Dün geceki partiyi. Eğlendin mi?"

Omuz silkip camın üzerinde havluyla geniş daireler çizdi. "İyi idi. Sensiz sıkıcıydı."

Bazen böyle şeyler söylemesinden nefret ediyordum çünkü her seferinde tam da duymak istediğim şeyi söylüyordu ama benim istediğim niyetle söylemiyordu. "Olağanüstü bir şey olmadı mı?"

"Pek sayılmaz. Bazı insanlar cidden zilzurna sarhoş oldu."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Stanton Perkins?"

"Evet. Jordan ile Ezra epey erken ayrıldılar, partidekilerin çoğunluğunu da beraberlerinde götürdüler. İyi ki götürdüler zaten, aksi takdirde Ezra'ya oradan toz olmasını söyleyecektim. Stanton ayıkken bile yeterince sinirliydi."

"Ezra'dan neden bu kadar nefret ediyor ki?"

"Herkesle aynı sebepten herhalde. Sadece diğer herkesten daha şiddetli bir nefret besliyor."

Ezra bir anlamda gerçek bir ünlü sayılırdı, hayranlık uyandırdığı kadar itici de geliyordu insanlara. Okulun yarısı bu yıl okul takımının kaptanı unvanını aldığı için ona saygı duyuyor, yarısı da tam olarak aynı sebepten içten içe ona kuruluyordu. Cas bunu kabul etmek istemiyordu ama Ezra gelmeseydi kaptan o olacaktı. Ezra şüphesiz daha iyi bir oyuncuydu ama insanlar Cas'i seviyordu; sorun da buradaydı. İnsan her zaman daha iyi olanı istemiyor. Bazen sevdiğini istiyordu; tanıdık geleni, güvenilir ve ulaşılabilir olanı. Ezra Lynley'nin ulaşılabilir yanı yoktu.

Cas tekrar konuştuğunda sesi bir tuhaftı. "Bir sezonda kırk beş sayı. İnanılmaz."

"Stanton onunla ilgili söylediklerinde haklı mı sence?"

"Hayır. Hayır, tabii ki değil. Ben sadece..." Duraksadı; havlusu ön camın üzerinde, benimkinin karşısında duruyordu. "Bazen kaptan ben olmalıydım diye düşünmeden edemiyorum, anlarsın ya?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum o yüzden anlam yüklenmesi zor, sempati dolu bir nidayla karşılık verdi.

"Tam bir klasik," dedi. "Yapım aşamasında bir televizyon filmi gibi. Karizmatik mazlum çocukla ne kadar denerse denesin asla yetişemeyeceği yükselen dahi."

"Karizmatik biraz abartılı bir ifade olabilir."

"Kes sesini. Çok karizmatığım ben." Ön camı son bir kez sildi. "O çocuk pisliğin teki, ona şüphe yok ama oyunda benden daha iyi. Bu yüzden ondan nefret edemem, değil mi? Bildiğimiz hikâye işte, yani elden ne gelir ki?"

Omuz silktim. "Hikâyeye farklı bir son yazmak?"

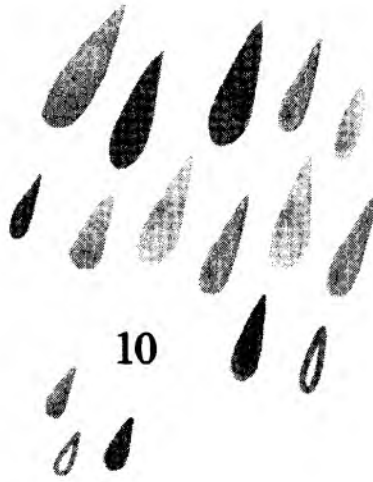
"Ezra'yı köpekbalıklarıyla dolu bir havuza atmak gibi bir şey mi kastediyorsun?"

"Evet. Tam olarak bunu kastetmiştim." Havluyu ona fırlattım. "Ya da sadece... iyi çocuk olabilirsin. Herkesin desteklediği kişi."

“Yani tribünlerde bin tur atıp topu havada sallanan bir araba lastiğinin içinden geçireyim, büyük şampiyonluk maçı geldiğinde Ezra hata yapsın ve ben de vaziyeti kurtarayım, öyle mi? Temple Sterling’in kalbini kazanayım? Kızı da kapayım?”

“Evet. Kız köpekbalıklarının beslemene bile izin verebilir üstelik.”

Cas sırtarak karşılık verdi.

Temple Sterling'in Freeport son sınıflar futbol takımına karşı aldığı galibiyetin ardından pazar günü öğleden sonra Foster'ı Ezra'yla yapacağı antrenmana bıraktım. Annemin de Foster'ın da antrenman boyunca orada beklememi isteyeceklerini bildiğimden gitmek istemiyordum aslında ancak bu durumu, kitap okumak, biraz temiz hava almak ve yazın son güneşli günlerinin tadını çıkarmak için bir fırsat olarak görmeye çalıştım.

Boş sahaya yaklaştığımızda Ezra görüş alanımıza girdi. Onunla konuşmak zorunda kalmaktan kaçınarak kenar çizgisinin oradaki bir banka yöneldim. Foster da Ezra'nın elinde futbol topuyla beklediği sahanın ortasına gitti.

Aşk ve Gurur'da başkahramanımız Elinor'un kız kardeşi Marianne'in hastalandığı kısmı açtım. Daha iyi olamazdı. Marianne'in aniden nükseden hastalığı karşısında perişan olan Bay Willoughby alkollü bir şekilde evlerine gelip onu görebilmek için yalvarıyor. Gergin, dramatik ve iki yüz yıl öncesinde geçiyor olsa da hikâye hâlâ günceldi. İki yüz yıl önce, daha mesaj diye bir şey yokken eski sevgiliye verilen bir sarhoşluk mesajıydı işte.

Bana göre Bay Willoughby Jane'in kitaplarındaki en ilginç karakterlerden biriydi. Birincisi, onun harika biri olduğunu düşünüyordunuz –durduk yere ortaya çıkıp Marienne'le baş döndürücü bir romantizm yaşıyorlardı– ama sonra birden ona sırt çevirip yüzüstü bırakıveriyordu ve siz de onun berbat bir herif olduğunu düşünüyordunuz. Ama sonra her nasılsa, iyi olup olmadığını görmek için yanıp tutuşarak eve geldiği o sahnede neredeyse ona acıyordunuz. Bir şekilde halinden anlayabiliyormuşsunuz gibi geliyordu. O kadar da kötü biri olmayabilirmiş, yalnızca aptalca kararlar veren normal bir insanmış gibi... İsteddiği her şeyi elde edebilirdi ama hepsini yaptığı seçimler yüzünden kaybetmişti. Böyle birine karşı samimi bir nefret besleyemezsiniz. Ona acıyabilirsiniz ama ondan nefret edemezsiniz.

Bay Willoughby'nin olduğu bu sahne son derece dramatikti ama dikkatim dağılmasının önüne geçemiyordum. Ara sıra başımı sayfadan kaldırıp Foster ile Ezra'nın çalışmasını izliyordum. Foster, Ezra'nın ona fırlattığı birkaç topu kaçırdı ama devam ettikçe daha iyi kavramaya başlıyordu sanki. Ezra oturduğum yerden duyulamayacak kadar kısık sesle tavsiyeler veriyordu ama Foster'ın, neyi yanlış yaptığını ve nasıl düzeltebileceğini sorarken sesi net ve güçlü bir şekilde duyuluyordu. Tuhaf bir biçimde sevimli bir tabloydu. Foster gerçekten öğrenmek istiyor gibi görünüyordu.

Bir süre sonra mola verip yanıma geldiler. Ezra bir şişe suyu kafasına dikerken Foster da şimdiye kadar üzerinden geçtikleri her şeyi her zamanki gevezeliğiyle aktardı.

“... ve Ezra onun da aynen bu şekilde öğrendiğini söyledi, yani bu onların yaptığıyla aynı şeymiş! Ve şimdi yapacağımız şey de... şimdi ne yapacağız, Ezra?”

“Zapt etme.”

Foster'ın yüzü asıldı. “Ama... ben zapt edilmem sanıyordum.”

“Herkes zapt ediliyor.”

Foster cevap vermedi.

Ezra suyunu bırakıp oturduğumuz yere yaklaştı. Bana bakmıyordu. Standart bir Ezra hareketine benziyordu bu; onun için önemi olmayanların varlığını görmezden gelmek yani.

“Ne korkutuyor seni?” dedi.

“Canım yanacak.”

“Evet, belki de yanar. Ne olmuş?”

Foster şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtarak ona bakmakla yetindi.

“Hiç masüstü oyunu oynuyor musun sen?”

Foster, Parker Kardeşler’in oyununa tapıyordu neredeyse. “Evet.”

“Favorin ne?”

Düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Monopoly.”

“Tamam. Diyelim ki Monopoly temalı bir oyun ve başlangıç noktasından her geçtiğinde kafanın yan tarafına bir darbe alıyorsun. Yine de oynamaya devam eder miydin?”

“Neden kafanın yan tarafına bir darbe alayım ki? Hiç mantıklı değil.”

“Neden?”

“Çünkü oyunla bir ilgisi yok. Hiçbir amaca hizmet etmiyor. En azından futbolda...” Foster sustu. Ezra da bunu başıyla onayladı.

“Darbe almanın bir sebebi var. Eğer zapt edilmen takımının ilk vuruşu ya da sayıyı kazanması anlamına geliyorsa boşuna değildir, öyle değil mi?”

“Evet.”

Ezra biraz tatmin olmuş görünüyordu ama Foster’ı tanıyordum ben. Yüzünde hâlâ o sıkıntılı ifade vardı. Kolay olmayacaktı bu iş.

“Ama... yani sadece bir amaca hizmet ettiğini bilmek kazanmanın daha az acıyacağı anlamına gelmiyor.”

“Evet ama mücadeleye girmenin, takımının bir şey elde etmesini sağladığını bilmek daha iyi hissettirmiyor mu? Bak. Şut

çekabiliyorsun, bu harika ama yöneticiler; nerede olduğun, ne yaptığın ya da ezilip ezilmeyeceğin konusunda endişelenmeden seni sahaya çıkarabileceklerinden emin olmak istiyorlar.”

Ezra'nın ağzından o ana dek duyduğum en uzun konuşma buydu. Gözlerimi üzerine diktiğimi fark ettim ve onun da gözleri bir an için benimkilerle buluştu. Hemen kitabıma döndüm.

“Belki böyle *çok iyi* şut çekersem umursamazlar,” dedi Foster.

Ezra iç geçirdi. “Bugünlük bitirelim hadi, tamam mı? Gidip topu al.”

Foster, futbol topunun biraz ileride, çimlerde yattığı yere doğru koşar adım ilerledi.

İşte o an birden Ezra fırladı. Ben uyarlamak için seslenemedim kendimi Foster'ın üzerine atıp onu yere yapıştırdı.

Haykırışım dudaklarımdan bir saniye kadar geç çıkmıştı.

Ayağa fırlayıp yanlarına koştum. Ezra tekrar ayağa kalktı. Foster hâlâ yerdeydi ve epey afallamış görünüyordu.

“Derdin ne senin?! Ona zarar verebilirdin!”

“Bir çizgi oyuncusu da ona zarar verebilir; çizgiciler tam da bu yaptığımı yapıyorlar genelde.”

“O daha *küçük*, yapamazsın bunu!”

“Hey, Dev, mendilin var mı?”

“Yardım etmeye çalışıyorum. Nasıl bir şey olduğunu bilmesi gerek.”

Biri kolumu çekiştirdi o sırada.

Aşağı baktım. Foster'ın burnundan oluk oluk kan akıyordu.

“Kahretsin.” Foster'ın burnu normalde de çabuk kanardı.

Sert bir rüzgârın ya da ters bir bakışın bile Foster'ın burnunun kanamasına neden olabileceğinden emindim ama yine de ters Ezra'ya baktım. “Yaptığına bak!”

“Bir şeyi yok.” Ezra, Foster'ı ayağa kaldırdı. “Bir şeyin yok.” Gözlerinde bunu bir beyanattan ziyade soruya dönüştüren bir ifade vardı.

Foster kanlı ellerini burnunun altına tutup metanetli bir biçimde başıyla onayladı.

Foster'ı dirseğinden yakalayıp, "Gidiyoruz biz," diyerek onu sahadan çıkardım.

"Gördün mü, Dev? Zapt edilirken beni izledin mi?"

"Evet, izledim. Dibinizde oturuyordum."

"Ezra Lynley'yle mücadeleye girdim. Yetişkin olduğumuz ve Ezra bir profesyonel olduğu zaman çocuklarımla TV'de onu izleyip bu adam beni zapt etti diyebilirim."

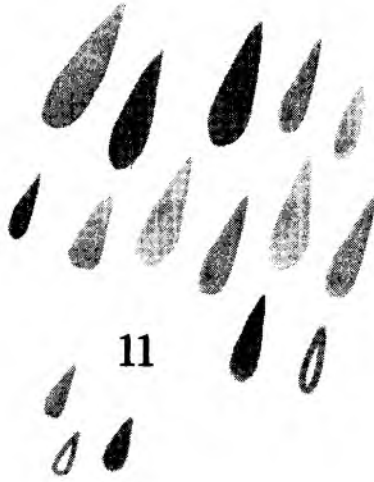
Foster'a bakınca kanlı ellerinin ardındaki yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını gördüm.

"Vazgeç, Foster. O çocuk hıyarın teki ve seni öyle itip kakmasına izin vermemelisin."

"Beni itip kakmıyor ki; oyunu öğretiyor."

Arabaya vardığımızda kapıyı sertçe açıp arkamdan aynı şiddetle çarparak kapadım.

Ancak eve geldiğimizde *Aşk ve Gurur*'u sahada bıraktığımı fark ettim. Foster'ı eve sokup sahaya geri döndüğümde ortada ne kitabımdan ne de Ezra Lynley'den eser vardı.

İşçi Bayramı yazın son tatlı zamanlarındandı. Bütün pazartesi-
leriniz yeniden gerçek pazartesilere dönüşmeden önceki son izin
günü. Ezra ve Foster'ın antrenmanda olduğu o hafta sonunu en
iyi şekilde değerlendirmeye çalıştım.

Ama artık bitmişti ve Rachel Woodson ders aralarında beni
koridorda sıkıştırıyordu.

“Kızgın mısın?” dedi hiç girizgâh yapmadan.

“Ne?..”

“Şu makine-çanta olayı yüzünden. Bak, görüldüğü kadar
kötü değil. Başvuruya ‘Fotoğrafçı Asistanı’ ve ‘Haberci’nin Ekip-
man Sorumlusu’ olarak yazarsın yetkini. Muhtemelen atletik bir
müfredat dışı faaliyet bile çıkarabilirsin bundan, ‘Spor Müsa-
bakaları Belgeleme Asistanı’ gibi bir şeyler işte. Yani o kadar
da kötü değil aslında, anlıyor musun?”

Spor Müsabakaları Belgeleme Asistanı kulağa Fotoğraf
Makinesi Kölesi bağlığından çok daha iyi geliyordu gerçekten.

“Kızgın değilim.”

“İyi. Çünkü sana her şeyi önceden söyleseydim, yapmak istemeyecektin; öncesinde kimse, bir birinci sınıf öğrencisi bile bunu yapmak istemedi. O yüzden en iyisi buydu.” -

“Ah, tabii.”

“Ama seninle asıl konuşmak istediğim şey, spor makalesiyle ilgili fikrin.”

“Ne fikri?”

“Lise futbolunun ne kadar politik bir hale geldiğine dair fikirlerin.”

Hatırladığım kadarıyla bu Rachel’in fikriydi ama itiraz edecek fırsatı vermedi bana.

“Anlayacağın, gerçekten bundan bir makale çıkarmak istiyorum ama programım çok sıkışık. Zemin çalışmalarını benim yerime sen yapabilirsin diye düşündüm; röportaj falan yaparsın belki? Ben bir soru listesi falan çıkarırım, sen de bunu özgeçmişine ekleyebilirsin. Seni yazar künyesine bile koyarım.” Rachel bu son kısmı, bana böbreklerinden birini vermeyi teklif ediyormuş gibi bir tavırla söyledi.

“Ah... şey, sanırım...”

“Makalenin ana unsurunun bir insanın üniversite futbol kariyerinin lisedeki istatistiğine ne denli bağlı olduğu fikri üzerine kurulu olmasını istiyorum. Eyaletteki üniversitelerin bölüm başkanları ile sporcu alımı yapan kişilere bir sürü e-posta gönderdim bile ama öğrenci bakış açısına ihtiyacım var, o yüzden Ezra Lynley’yle röportaj yapmanı istiyorum, tamam mı?”

“Neden?..”

“Kimsenin onunki gibi bir istatistiği yok ve kimse onun gibi kabul edilmedi bir yerlere. Takımın geri kalanını resmen gölgede bıraktı. E-posta adresini bilmediğim için sana soru listesinin çıktısını aldım.” Elime bir tomar kâğıt sıkıştırırken şaşkınlıkla hepsini kabul ettim. “Konusu açılmışken, iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak. Bir ara bana gönderebilirsen minnettar olurum.”

Konuşmak üzere ağızımı açtım ama fırsatım olmadı. “Teşekkürler, Devon, harikasin,” dedi ve gitti.

Koridorda yürümeye devam edip tam köşeyi döndüm ki Bayan Wentworth’ elinde kocaman bir broşürle ofisinden çıktı.

“Ah, Devon!” Yüzü aydınlandı. “Ben de seni görmeyi umuyordum.”

Broşürü havaya kaldırdı. Büyük, coşkulu Comic Sans fontuyla Reeding Üniversitesi’ne yapılacak gezinin bilgileri yazılıydı üzerinde. Tanımlamanın altında isimler için sekiz satır vardı ve en üst satırda benimki yazıyordu.

“Reeding’den bir temsilciyle görüştüm ve her şey ayarlandı,” dedi Bayan Wentworth, broşürü ofisinin dışındaki duyuru panosuna asarken. “Perşembe, günü yola çıkar, akşam da orada konaklarız. Yurt odalarında kalıp derslere girmek gibi şeyler yapabilirsin.”

“Harika.” Nasıl hissetmem gerektiğini bilemedim. Herhalde beni bu kadar önemseydiğı için Bayan Wentworth’ye minnet duymam gerekiyordu ama tüm bunlar bana biraz bunaltıcı geliyordu. Eylül ayındaydık, üniversite ışık yılı kadar uzaktı ve anlaşılan, hakkında araştırma yapmam gereken bir gazete makalesi vardı üstelik.

“En iyi tarafı da o hafta sonu bir cumartesi maçı olması, bu yüzden müfredat dışı faaliyetinden geri kalacağın için en-dişelenmene de gerek yok.”

“Ah. Harika.” *Harika* derken *öf* demek istiyordum aslında.

“Çarşamba günü görüşürüz!” dedi ve Rachel’in yaptığı gibi o da öylece çekip gitti.

“Devon.”

Bu iş artık saçma bir hal alıyordu. “Ne?!” Hızla arkamı döndüm.

Ezra arkamdaydı ve biraz şaşkın görünüyordu. Elinde *Aşk ve Gurur* kitabım vardı.

“Bunu bırakmışsın,” dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Evet, biliyorum. Almak için geri döndüğümde yoktu.”

“Senin için ben almıştım çünkü.”

“Orada bırakmış olsan döndüğümde kendim alırdım.”

Ezra’yı azarlamak için geçerli bir sebebim yoktu. Ama gıcık olmuşum bir kere.

“Geri döneceğini bilmiyordum. Sadece... yardım etmeye çalışıyordum.”

Kitabı aldım ve bir süre öylece durduk.

Ağzımda geveleyerek, “Teşekkürler,” deyip kitabı sırt çantama attım.

Tekrar başımı kaldırdığımda bana bakıyordu.

“Başka bir şey mi vardı?”

“Evet, şey... pazar günü olanlarla ilgili...”

“Foster’ı yere yapıştırmayı mı kastediyorsun?”

“Evet... özür dilerim.”

“Benden neden özür diliyorsun ki?”

“Sen ondan daha kızgın görünüyordun.”

Bunu kabul etmek zorundaydım. “O epey heyecanlanmıştı aslında.”

Bir duraksama oldu.

“Düşündüm ki... yani, korkmuş gibiydi. Ben de bunu aradan çıkarıp o kadar da büyütülecek bir şey olmadığını anlarsa daha iyi olur diye düşündüm. Hem öylece durup birinin onu yere indirmesini beklemesinden habersiz bir saldırı daha iyiydi, alıyor musun?”

Kulağa mantıklı geliyordu aslında. Ama nedense öfkeme tutunmaya çalıştım. Foster’ın iyiliği için yani, değil mi?

Ben daha karşılık veremeden Ezra kaşlarını çattı. “Elinde neden üzerinde adımın yazılı olduğu bir kâğıt var?”

Rachel'in sorularını hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim. İlk sayfanın başında kocaman harflerle "TEMPLE STERLING'İN EZRA LYNLEY'Yİ MERCEK ALTINDA" yazıyordu.

Pek çok açıdan utanç vericiydi bu.

"Ah. Şey, Rachel bunları bana az önce verdi. Rachel Woodson'ı tanıyor musun?"

Bana boş gözlerle bakmakla yetindi.

"Seninle şey konusunda röportaj yapmamı istedi..." İlk soruda şöyle yazıyordu: *Bugün bir lise futbol takımı oyuncusu olarak kişisel istatistiklere takımın zaferlerinden daha çok önem veriyor musun?* Ve bir sonraki soru da şöyleydi: *Lise futbolunun odak noktasının takımdan bireye kaydığını düşünüyor musun?*

Dostum, resmen yazılı sınav gibiydi bu. "Futbolla ilgili bir şeyler," diye bitirdim cümlemi.

"Tamam."

Beklediğim cevap bu değildi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ne zaman istersen."

"Şey... süper. Harika."

Başını salladı ve koridorda ilerleyerek gözden kayboldu.

Foster o gün öğleden sonra ders bitiminde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dolabımın önünde bitiverdi.

"Bil bakalım nereye gidiyorum!"

Başında halihazırda futbol kaskı vardı.

"Hımm. Üç hak ver bana."

Foster'in gözleri kocaman açıldı. "Okul takımı antrenmanına."

"Neden?"

"Bilmem. Bay Sellers öğle yemeğinde haber verdi bana."

"Bir dakika, gerçekten *antrenman* yapmaya mı gidiyorsun yani?"

"Başka ne yaparım, bilmiyorum," dedi Foster. "Geliyorsun, değil mi?"

Tabii ki gidecektim ve öyle de yaptım; ama önce Cas'ın peşine düştüm. Onu dolabının önünde matematik dersimizden birkaç kızla muhabbet ederken buldum. Hiç de kibarca sayılmayacak bir tarzda sohbetlerini böldüm.

“Seninle biraz konuşabilir miyim?”

“Tabii, olur. Hey, yarın görüşürüz, kızlar.”

Kızlar uzaklaştıktan sonra Cas dolabına dönüp silindir çantasını çıkardı. “Teşekkürler,” dedi çantanın sapını çekerken. Çanta dolaba oldukça sağlam bir şekilde sıkıştırılmıştı. “Radarın varmış gibi. Tam olarak ne zaman kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu anlıyorsun. Ashley, Mezuniyet Dans Gecesi’nde hangi ojeyi süreceğinden bahsedip duruyordu. Yani, sonuçta daha mezuniyet dansına asır var resmen.”

“Muhtemelen seni davet etmek için zemin hazırlıyordu.” Silindir çantanın saplarını çekiştirme işinde Cas’e katıldım. Birlikte asılarak çantayı dolaptan çıkarmayı başardık. “Baksana, Foster neden okul takımıyla antrenman yapıyor?”

“Reggie öğle yemeğinde bundan bahsetti. Söylentiden ibaret sanıyordum.”

“Biraz önce doğrulandı. Bizzat Foster tarafından.”

Cas çantasını koluna astı. “Bir yanlışlık olmalı.”

“Neden? Sonuçta iyi şut çekiyor. Belki onu bir denemek istiyorlardır.”

“Mümkün değil.”

“Neden mümkün değilmiş?”

Beraber koridorda yürürken, “Bir kere sezon çoktan başladı, ayrıca kimse daha birinci sınıftan okul takımına yükselmiyor. Muhtemelen tecrübesiz olduğu için Whittier’in ona biraz yol göstermesini istiyorlardır sadece.”

Marcus Whittier okul takımının vurucusuydu; küçük çaplı bir takım olduğumuzdan özel takımların önlerine çıkan engellerle henüz karşılaşmıyorduk.

Ayrıca Marcus neredeyse ihtiyaç olabilecek her türlü şutu çekebiliyordu.

Cas'ın yanından ayrıldıktan sonra tribünlerdeki yerimi aldım ve ısınma egzersizlerinde diğer oyunculara katılmakta olan Foster'ı izlemeye koyuldum. O tüyler ürpertici futbol fanatiklerine daha az ve oyunculardan birinin kayıtsız eşlikçilerine daha çok benzeyebilmek adına kitabımı açıp kucağıma koydum ancak gözümü de sahadan ayırmadım.

Foster'ın da dahil edilmesi dışında antrenman gayet sıradan görünüyordu. Depar koşusu yaptı. Isınma idmanını tamamladı. Takım taktikleri çalışırken Marcus'la birlikte şut çekti. Belki de Cas haklıydı. Belki sadece fazladan yardım almasını istiyorlardı. Antrenman bittiğinde soyunma odasının önünde Foster'ı bekledim ama ilk çıkan Jordan Hunter oldu.

Yüzüne samimi bir gülümseme yayılıverdi. "Şampiyon! Nasıl gidiyor?"

Ah o ses! Jordan Hunter o sesle yılanı deliğinden çıkartabilirdi. Bana doğru gelirken aynalı gözlüklerine bakarak aptal aptal sıırıttım. "İyi. Harika. Senin?"

"İyiym. Yanımda biri olduğu için şimdi daha iyiym. Arabama kadar bana eşlik etsene?"

Jordan, Sahra Çölü'nde kendisine eşlik etmeni teklif etse bile kabul ederdim muhtemelen. "Olur."

Otoparka doğru yürümeye başladık.

"Peki... Tuhafı, değil mi? Foster'ın sizinle oynaması?"

"Hiç de değil, çocuk doğuştan yetenekli. Ayrıca... emin değilim ama sağlam kaynaklardan edindiğim bilgiye göre," etrafına bakınıp sesini alçalttı, "seninki okul takımına davet edilecek."

"Ne?!"

"Ben öyle duydum."

"Ama C takımına daha yeni katıldı!"

“Çocuk çok iyi. Hızlı öğreniyor. Whittier geçen yılki yaşadığı sakatlıktan sonra eskisi gibi olamadı. Foster ondan daha iyi.”

“Ama Foster... *Foster yani* sonuçta. Hem Marcus’ne olacak? Ona ne olacak yani?”

“Degaj ve başlama vuruşları için yine oynayacak. Foster da sahada atılacak goller ve ekstra sayıları için oynayacaktır.”

“Ama neden Foster? Yani... Marcus yapamıyorsa bile yıldız takımında bir *vurucu* mutlaka vardır.”

“Onun gibisi yok.”

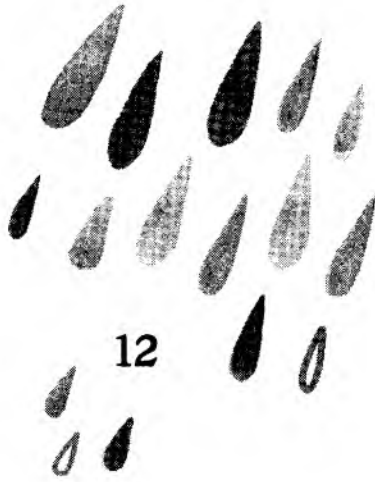
Lindsay’nin maçta söylediklerini düşündüm: *Lise futbolunda iyi vurucular gerçekten nadir bulunuyorlar.*

“Ama birinci sınıflar okul takımında oynamıyor.”

“Ezra oynadı, Shaunessy’deyken; ayrıca hepimiz Shaunessy’nin bizim küçük takımımızı ezip geçebileceğini biliyoruz.”

“Evet, ama o Ezra. Doğduğunda muhtemelen annesinin karnından depar atarak çıkıp ebeye hücum yapmıştır.”

Jordan güldü. “Daha hastanenin bebek odasında bir takıma alınmamış olması şaşılacak şey.”

Doğru olmaması ihtimalini düşünerek Jordan'ın söylediklerinden Foster'a bahsetmedim. Ama öğrenmek için fazla uzun süre beklememiz gerekmedi. Foster çarşamba günü beden eğitimi dersindeyken çağrıldı ve durumu kesinleşti. O akşam okul takımını antrenman üniformasını annemle babama göstermek için eve getirdi.

Gülümsemekten bir yerleri incinecek sandım. Hani şu, "Dikkat et de ağzına sinek kaçmasın," dedikleri türden bir durumdu.

Foster olanlar karşısında mutlu ama biraz da şaşkın görünüyordu. Sürekli, "Oynayabileceğim ama, değil mi?" diye sorup duruyordu.

"Koç seni maça sokarsa, evet," dedim.

"Ama maça sokmayacak olsa beni istemezdi, değil mi?"

"Her halükârda, C takımının yıldızı olmaktansa okul takımının yedek kulübesinde oturmak daha iyidir."

"Oynayamıyorsan değildir. Ben takımın bir şeyler başarmasına yardımcı olmak istiyorum. Ezra'nın da dediği gibi."

“Şükret sen. Bu pek sık olan bir şey değil. Hatta *daha önce olan bir şey* bile değil. Şanslı çocuksun.”

Bunu söylediğim an içim çekilir gibi oldu. Futbol bir yana, Foster “şanslı çocuk” olmak için epey kötü bir adaydı.

Ama o bana sakın bir ifadeyle bakıp, “Öyleyim herhalde,” demekle yetindi ve sesinde ironiden ya da kinayeden eser yoktu.

Foster’ın haberi okulda çok hızlı yayıldı. Cas omuz silkip geçti, ben de her konuda yanıldığını söyleme zahmetine katlanmadım.

“Süper,” dedi perşembe günü öğle yemeği kuyruğunda ilerlerken. “Takıma biraz taze kan almak lazımdı.”

“Taze kan mı? Tabii, siz de asırlık oyuncularınız ya.”

“Reggie neredeyse on dokuzuna geldi artık.”

Reggie Wilcox, oyun kurucuydu; ne yazık ki trigonometri dersini geçecek beceriden yoksun olsa da iyi atış yapan, oldukça iyi biriydi.

Genellikle oyun kurucu takımın can damarı ve büyük çoğunlukla da takım kaptanı olurdu. Ama Reggie’nin kaptan olmak için gerekli içgüdüsel becerilere sahip olduğunu sanmıyordum. Oraya buraya top fırlatmakta iyi olan ve son sınıf öğrencisi olduğu için oyun kurucu olma şansını yakalayan rahat ve geniş biriydi sadece. Bazen ben de bir gün böyle bir yeteneğin ayaklarıma serileceği kadar şanslı olacak mıyım diye merak ediyordum.

Kaşla göz arasında cuma akşamı geldi çattı. Sırtımda Bay Harper’ın makinesinin çantasıyla kenar çizgisinde duruyordum ve ilk kez Foster da benimle birlikte oradaydı.

Yani benimle değil, takımla birlikte. Üzerinde TS’nin kırmızı-beyaz formasıyla ışıkların altında sahaya çıktı.

Oyuncuların çoğu onu gölgede bırakıyordu. Dağ gibi olmaktan fazlasıyla uzak Jordan’ın yanında bile küçük kalıyordu. Jordan’ın, Foster’ın sırtına vurup ona muhakkak çok etkileyici

bir şeyler söyleyişini izledim. Ne söylediğini duyamayacak kadar uzaktım sahaya, bu yüzden Bay Harper'ın çantasını yüklenip boynumu uzatarak onları daha iyi görmeye çalışmakla yetindim.

Foster ısınmak için takımla birlikte sahaya çıkmıştı. Onu oldukça iyi karşılıyor gibiydiler. Zira Foster bir insan başkaları için ne kadar tehdit oluşturunca o kadar zararsızdı onların gözünde; küçüktü, tecrübesizdi ve sahada kimseden süre çalacak değildi. Belki Marcus Whittier hariç, ama o da takımdan tamamen çıkarılacak değildi sonuçta. Cas'ten bir takımın işleyişine dair, takımın geleceğinin her zaman göz önünde bulundurulması gerektiğini bilecek kadar çok şey öğrenmiştim. Bir yıldız son sınıf oyuncu kadrosuna sahip olmak harikaydı ama o kadro gittiğinde elde neyin kalacağını kestirmek için her zaman bir sonraki nesle dikkat edilmesi gerekiyordu.

Maç her zamanki gibi başlama oyuncusunun anons edilmesiyle başladı. Kalabalığın gümbürtüsü ve yazı tura. Jordan'ın söylediği gibi başlama vuruşunu Marcus yaptı ve TS ilk çeyrekte sayı yapınca ekstra sayı için de hamleyi yine o yaptı. Görünüşe göre Foster'ı hemen Hancock'un üstüne -ya da Hancock'u Foster'ın üzerine- salmayacaklardı.

Hancock oldukça iyi bir takımdı ve Temple Sterling ilk yarının sonuna dek ikinci kez sayı yapamadı. Ancak sonra Ezra sahayı olağanüstü bir hızla aşarak kendini bitiş çizgisine atıp skoru 13-6'ya çıkardı.

Sonra ekstra sayı vakti geldi. Tabii ki Marcus'u göndereceklerdi. Ama Koç bu sırada doğruca Foster'ı işaret ediyordu.

Foster koşar adım sahaya çıkıp yerini aldı. Maç tekrar başladı. Marshall Samford pas attı. Eliot Price yakaladı ve yerleştirdi, Foster da koştu, koştu ve topa vurdu. Top havaya fırlayıp zarif bir kavis çizerek doğruca kale direklerinin arasına indi.

Kalabalıkta bir gümbürtü koptu ve ben bu sırada nefesimi tuttuğumu fark ettim.

O akşam üç ekstra sayı daha vardı. İkisini Markus atarken sonuncu Foster'a kaldı, o da atışında başarılı oldu. Artık kesinleşmişti: Foster bir cevherdi.

"Muhteşem!" Babam otoparkta Foster'ın sırtına bir şaplak attı. "İnanılmazdın. Onlara hünerlerini en iyi şekilde sergiledin."

Foster babamın arkasından anneme baktı. "Dev'le birlikte partiye gidebilir miyim?"

Yanlış anlaşılmasın, Foster adına mutluydum; ama bu, duymak istediğim son şeydi. Hayır, tamam, sondan ikinci şeydi. Duymak istediğim son şey annemle babamın buna evet demesiydi.

"Haksızlık bu," dedim annem kararını bildirdikten sonra.

"Bak." Babam Foster'la maç hakkında konuşmaya çalışırken annem sesini alçalttı. "Bu, Foster için çok önemli. Sadece bu seferliğine, lütfen götür onu ve ona göz kulak ol."

"Birinci sınıftayken bu partilerden birine gitmek istediğimde hiç düşünmeden hayır derdiniz."

"Sana göz kulak olacak senden büyük bir kardeşin yoktu."

"Ben onun *ablası* değilim."

"Devon." Annemin sesi aniden buz kesti. "Mantıksız davranıyorsun."

Haklıydı ve ben de bunun farkındaydım, o yüzden sadece suratımı asıp, "İyi," demekle yetindim. Frank Ferris'in evine kadar yol boyunca Foster'la hiç konuşmadım çünkü sinirimi ondan çıkarmak annemle babamdan çıkarmaktan daha kolay olacaktı.

"Orada olduğumu fark etmeyeceksin bile, Dev," dedi Foster arabadan inmeden önce. "Söz veriyorum, utanç verici bir şey yapmayacağım."

Vicdan azabıyla, "Sorun çıkarmayacağına eminim," dedim.

"Bu benim ilk partim değil ayrıca. Eskiden böyle partilere hep giderdim."

“Gerçekten mi?” Frank’in evinin yürüyüş yolunda ilerliyorduk. Sokaktaki arabalara ve pencerelerdeki silüetlere bakılırsa ev tıka basa doluydu.

“Yani... onlar biraz daha farklıydı. Ama yine de aynı sayılırdı.” Ön kapıyı itip içeri girdik, önümüzde bir insan denizi ikiye ayrıldı. Foster gülümsedi. “Görüştürüz.”

“Benim sana göz kulak olmam...” diye söze başladım ama o keyifçiler güruhunun arasına karışıp gözden kayboldu.

Harika bir parti değildi. İlk yirmi dakikasında Cas’i bir türlü bulamadım ve nihayet bulduğumda da camekânlı verandada Lindsay Renshaw’la birlikte hasırdan ikili bir koltukta biraz fazla samimi bir şekilde oturuyordu.

“Selam, Devon!” Lindsay elini sallayarak beni yanlarına çağırırdı. “Ne maçı ama, değil mi?”

“Evet, muhteşemdi.”

Cas, “Bizimle otursana,” dedi ama kenara kayamadı çünkü kayacak yer yoktu.

En yakın koltuk verandanın diğer ucundaydı. “Sorum değil. Zaten gidip Foster’ı bulmam gerek.”

“Aman Tanrım! Kuzenin!” Lindsay’nin yüzü neşeyle ışıldadı. “Çok tatlı, Devon, çok da yetenekli! Babam da öyle düşünüyor. Foster’ın şutlarının o kadar genç birine göre oldukça iyi olduğunu söyledi.”

“Harika... ben, şey, ona iletirim.”

“Birazdan dans pistine geçeceğiz,” dedi Cas. “Sen de gelsene.”

Birincisi, dans pisti diye bir şey yoktu, sadece salonda boşaltılmış tuhaf bir alan vardı. İkincisi, atletik açıdan ne kadar becerikliysen dans konusunda da aynı derecede yetenekliydim! Üçüncüsü, Cas ile Lindsay’nin boktan pop şarkıları eşliğinde birbirine kenetlendiğini izlemek gibi bir arzum yoktu.

“Teşekkürler, gidip epeydir konuşmadığım insanlarla sohbet etmeyi tercih edeceğim sanırım.” Bu akşamki kaçış yöntemim buydu.

Zemin katı bir dolaşıp birkaç selamlaşma ile birkaç hoşbeşten sonra boş boş gezinmeye mahkûm kaldım. Hayat Hikâyet –Bölüm İki: Partide boş boş gezinmenin kimseye yakışmaması.

Giriş koridorunda öylece dikilirken Ezra Lynley’nin yakınlarında olduğunu fark ettim. Onunla delicesine sohbet etmeye çalışan bir grup üniversite birinci sınıf öğrencisiyle birlikteydi ama pek konuşkan görünmüyordu. Hatta daha yakından inceleyince o da boş boş geziniyormuş gibi bir hali vardı. Ancak birkaç dakika sonra giderek olduğum yere doğru yaklaştığını fark ettim.

“Selam,” dedim, nihayet görmezden gelinemeyecek kadar yaklaştığında. “Nasıl gidiyor?”

Kitabımı geri verdiğinden beri Ezra’yla konuşmamıştım. Rachel’in röportajının yapılacaklar listemin başında yer aldığını da söyleyemedim. Ama okul koridorunda bana doğru düzgün davrandığına göre belki bir partide de öyle davranabilir diye düşündüm.

Bu düşünce, Ezra dönüp de kim olduğumu bilmiyormuş gibi baktığında zihnimi derhal terk etti. Gözlerimi devirmek üzeriydim ki, “Fena değil. Senin nasıl gidiyor?” diye karşılık verdi.

Bir cevap vermişti. Pek coşkulu bir cevap değildi ama en azından medeniceydi.

“İyi. Foster’i gördün mü?” Partiden ayrılmayı düşünüyordum.

“Hayır. Burada olduğunu bile bilmiyordum.”

“Evet, ortalarda görünmem demişti.”

Ses sistemi çalıştığında salondaki uğultuya bir de bas gümbürtüsü eklendi. “Dans pisti” bir anda insan akınına uğradı.

“Bu tür şeylerden pek hoşlanmıyorum,” dedi Ezra bir süre sonra.

“Öyle mi?”

“Evet.”

Sessizlik.

“Bana biraz ortaokul müsamerelerindeki dansları anımsatıyor,” dedim. “Hani müdür yardımcısı aramızda ‘Kutsal Ruha yetecek kadar boşluk’ kaldığından emin olmak için elinde mezurayla dolaşırdı.”

“Ben o partilere hiç gitmedim.”

Dansçıların denizi hafifçe dalgalandı. Cas’i odanın ortasında Lindsay’yle birlikte gördüm. Ritimle birlikte kıvrıla kıvrıla dönüyorlardı. Aralarında ‘Kutsal Ruha yetecek kadar boşluk’ filan da yoktu.

İçimi garip bir sızı kapladı. Beni yanlış anlamayın; Cas daha önce de birileriyle çıkmıştı ama –kulağa ne kadar kötü gelse de– bu ilişkilerin uzun sürmüyor olması bir şekilde rahatlatıyordu beni.

Ama bu *Lindsay Renshaw*’du. Lindsay Renshaw, insanın iki hafta çıkıp da sıkılacağı türden biri değildi.

Bir gün Cas’in âşık olacağını ve o zaman ağlayıp durmaktan başka çarem kalmayacağını biliyordum. Cumartesi öğleden sonraları oto yıkama seanslarında başka birisi kuru-kuru olacaktı ve ben de en yakın arkadaşlarımdan birini kaybedecektim.

Ezra’nın bana baktığını fark etmemiştim. “Peki... sen... artık... hiç dans etmiyor musun?”

“Affedersin,” dedim ve öylece yanından ayrıldım.

Odanın diğer ucuna gidip bir bardak kaptım ama sonra geri bıraktım, kanepenin etrafını iki kez dolaştım ve sonra elimden geldiğince hızlı bir şekilde banyoya koştum.

Soğuk su... Birazcık huzur... Musluktan yüzüme su çarpıp bir süre lavabonun tepesinde öylece durup damlaların yanaklarımdan süzülüp lavaboya akmasını izledim.

“Sarhoş musun?” dedi bir ses.

Geçici bir huzurdan ibaretti demek ki bu.

Hızla arkamı dönüp duş perdesini açıverdim. Foster-tepeden tırnağa giyinik bir vaziyette boş küvette oturuyordu.

“Ne halt ediyorsun sen burada?”

Başının üzerinde özenle dengelenmiş bir plastik ördek duruyordu. O konuşurken ördek oynamadı bile. “Oturuyorum sadece.”

O anlardan biriydi bu. Foster anlarından biri... Sabahın erken saatlerinde yaptığı buzlu meyve suları zamanlarının bir benzeri... Gözlerimi sımsıkı kapadım.

“Yüzün niye ıslak?” diye sordu.

Hemen bir havlu kaptım.

“Cas seni ağlattı mı? Yumruklarım onu.”

Ağlamıyordum aslında. “Kimse kimseyi yumruklamayacak.”

“Eminim bir yerlerde birileri birilerini yumrukluyordur. Mesela bir hapisanede ya da bir barda veya savaşta filan.”

“Foster.” Bundan usanmıştım artık. “Küvetten çık.”

“Daha önce burada bir kız ve bir erkek vardı. Kondomlardan falan bahsettiler.”

Bu kadarı fazlaydı. Lavaboya dönüp havluyu tekrar askısına astım. “Foster, burada olmaman gerek. İnsanların konuşmalarını dinleyemezsin.”

“Hep konuşmuyorlardı ki. Sanırım biraz da öpüşüp koklaştılar.”

“Başkalarının işine burnunu sokmamayı ve ağzını sıkı tutmayı öğrenmelisin. Böyle şeyler söylenmez.”

Banyo aynasından Foster’ın yüzünü görebiliyordum; ifadesi hiç değişmedi.

“Ben söylüyorum.”

“Normal insanlar söylemiyor.”

“Dürüst davranıyorum sadece.”

“Eh, davranma o zaman, Foster. Dürüst davranma. Normal davran.”

O ve plastik ördek sarsılmaz bir kararlılıkla bana baktılar.
“Sarhoş musun?”

Kapıyı arkamdan çarparak banyodan çıktım.

Annem cumartesi sabahları Foster'ı terapiye götürüyordu. Seanslar genellikle bir saat sürüyordu ama Hancock maçından sonraki sabah geç dönmüşlerdi. Kendimi Foster'ın konuşacak fazladan bir şeyleri mi vardı diye merak ederken buldum. Ön kapıdan gözleri şiş, cepleri peçete dolu bir halde çıkma ihtimali neydi? Belki de terapistine önceki gece ona nasıl pislik gibi davrandığımı anlatıyordu. Belki de büyük bir ilerleme kaydetmişti.

O *büyük ilerleme* ifadesi zihnimde; bir acı duvarının, bir içsel çalkantı kalesinin bir buldozer tarafından dümdüz edilmesinin görüntülerini canlandırdı. Böyle bir şey miydi? Foster'ın yıkılacak bir duvarı falan var mıydı ki? Pek bunalmış ya da yara almış gibi hali yoktu. Bastırılmış öfkesi yoktu. Ağlama nöbetleri yoktu. Orada ne hakkında konuşuyorlardı ki?

Bu yazın öncesinde, Foster'ı en son beş yıl önce babasının cenazesinde görmüştüm. Charlie Amca'yla babamın arasında on yaş vardı –babam daha büyüktü– ve Foster doğmadan hemen önce Elizabeth'le birlikte Kaliforniya'ya taşındığından beri onu pek sık görmüyorduk. Ben küçükken birkaç kez Noel'de bize

gelmişlerdi –Foster’ın bebekliğini hayal meyal hatırlıyordum– ve sonra da hiç gelmez olmuşlardı. Charlie Amca seyahat edemeyecek kadar hastaydı ve sanırım zaten biletleri de karşılayamayacak kadar fakirlerdi. Babam ölümünden önce yanında olmak için yaşadıkları yere gitmişti ve annemle ben de cenazede babama katılmıştık.

Foster o zaman dokuz yaşındaydı, ben de on iki yaşındaydım. Cenazedeki yegâne çocuklar bizdik. Elizabeth’in ailesi de bana birkaç yıl önce öldüğü söylenen annesinden oluşuyordu sadece.

Bunun gerçekten acı verici bir olay olduğunu biliyordum; babam kardeşini, tek kardeşini kaybetmişti. Ama ben Charlie Amca’yı onu özleyecek kadar tanı mıyordum. O kadar uzakta oturuyorlardı ve o kadar seyrek ziyarete geliyorlardı ki şimdilerde yüzünü hatırlamamın tek yolu tabutundaki görüntüsünü anmaktı.

Elizabeth’in kocası ölmeden önce nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Onu o Noel’lerden hayal meyal hatırlıyordum: Tel tel saçlar ve sulu gözler. Aklımda kalan tek şey buydu ona dair; mutlu ya da üzgün olması fark etmezdi, Elizabeth’in daima ağlamaklı bir hali vardı.

Charlie Amca öldükten beş yıl sonra tekrar Kaliforniya’ya gittik ve Elizabeth bize o aynı sulu gözlerle ancak bu kez daha boş bir ifadeyle bakıyordu. Babamı, annemi ve sonra da beni kucakladı ama sıcaklığı eksikti. Kolları cansızdı ve yüzünde göçükler vardı.

Annemle babam şunu hiç açıkça dile getirmediler: *Elizabeth uyuşturucu kullanıyordu*. Her zaman, “Elizabeth’in sorunları var,” deniyordu ya da “Elizabeth’in bağımlılığı”ndan bahsediliyordu. Ama Elizabeth’in basit bir tiryaki olmadığını anlayacak yaşıyordum.

“Gel de misafirlerimize bir merhaba de, Foster!” diye seslenmişti evin derinliklerine doğru.

Ardından Foster çıkageldi; Charlie Amca’nın cenazesinde gördüğüm zamankinden daha uzun boylu, daha zayıf ve daha

solgun bir haldeydi. Bunun ergenliğin bir sonucu olabileceğini düşünmüştüm; eskiden sahip olduğu o çocuksu pembeliğini kaybetmesinin yani. Ama başka bir şey daha vardı. Gözleri kısmen Elizabeth'inkilere benziyordu. Onunkiler kadar boş bakmıyorlardı ama ifadesinde daha öncesinden hatırlamadığım bir mesafe vardı.

Şimdilerdeyse, yani bugün, Hancock maçından sonraki sabah Foster kapı ağzında belirdi; durmadan değişen varlığının yine bir başka versiyonuna dönüşmüştü. Neden geç kaldıkları açıkça görülüyordu.

Foster'ın saçları kesilmişti. O yamuk yumuk saçları gitmiş, yerine gayet saygın, tuhaf şekilde şık görünen bir asker tıraşı gelmişti.

"Beğendin mi, Dev?" Foster kendini yanıma, kanepeye atıverdi.

"Sen..." dedim, "farklı görünüyorsun." Aslında *iyi* demek istemiştim. Ensesinden yukarısına bakınca Foster... şey, açıkçası çömez gibi görünüyordu.

"Saç şeklini neden değiştirdin?"

Omuz silkti.

Foster odasına çekildikten sonra, "Yeni bir tarzın vaktinin geldiğini söyledi," dedi annem bana mutfakta. "Bir *okul futbol takımı oyuncusu* görünümü gerekiyormuş."

Okul futbol takımı oyuncusu görünümü okulda da iyi tepkiler aldı. Jordan iki ders arasında Foster'ın başını ovalayıp, "Beğendim, adamım, beğendim. Şans getirsin diye başını ovalamalıyız," dedi.

Foster bunu gerçekten sırtarak karşıladı. "Rasta yaptırmayı düşündüm ama o senin olayın sayılır."

Jordan güldü. Tabii etrafındaki kızlar da (Jordan'ın etrafında her zaman kızlar vardı zaten) onunla beraber güldü.

Görünümü salı günkü beden eğitimi dersinde bile etkili oldu. Daha da çok futbol egzersiziyle derse başladık ve Bay Sellers her zamanki, "Herkes eşleşsin!" çağrısını yaptı. Foster,

Ezra'nın yanına gidecekti ve ben de her zamanki gibi bir SK'ye kalacaktım.

Ama o gün öyle olmadı. Fazlasıyla girişken bir SK Ezra'yı bir santim bile kıpırdayamadan tişörtünün kolundan yakalayıp, "Eşiz! Biz eşiz!" dedi.

"Şuna baksana," dedim Foster'a. "Sana karşı harekete geçmişler."

Foster sıırttı. Ve sonra bir öksürük duyduk. Minik, şirin bir "Öhöm". Foster'la dönüp baktığımızda karşımızda kusursuz saçları, kenarından bağlı tişörtü ve şaşırtıcı derecede kusursuzca çekilmiş göz kalemiyle Gracie Holtzer duruyordu.

"Eş olmak ister misin, Foster?" dedi.

SK grubu ile yakınlarında toplanmış çömez oğlanlara bir göz attım. SK'ler şaşkın, çömezlerse sıkıntılı görünüyordu. Şaka değildi bu. Erkek arılarının onayı olmaksızın iş başına geçen bir kraliçe arıydı kız.

"Ah, bu sefer Dev'le eşleşeceğim ben," dedi Foster.

Gracie'nin yüzü şok (reddedildiği için) ile hayranlık (reddedildiği için) karışımı bir ifadeye büründü. İfadenin bir somurtmaya ya da bir nefret ifadesine dönüşmesini bekledim ama Gracie sadece dudağını büzerek, "Tamam. Ama bir dahaki sefere benimlesin, tamam mı?" demekle yetindi.

"Olur."

"Onunla gidebilirdin," dedim Gracie gittiğinde.

Foster omuz silkti. "Pek benim tipim değil."

"Senin bir tipin mi var?"

"Tabii. Senin yok mu?"

"Var herhalde." Aslında bunu pek düşünmemiştim. Tek bir erkek arkadaşım olmuştu; o da sekizinci sınıftayken. Erkeklerin kişilikleri, beyinleri ya da bedenlerinin sekizinci sınıftayken "tiplere" ayrılabilir kadar gelişmiş olduğunu sanmıyorum. Ve

açıkçası Foster'ın kişiliği, beyni ya da bedeninin bir *tipi olabilecek* kadar gelişmiş olduğunu da sanmıyordum.

“Peki, senin tipin nasılmış?” diye sordum Foster Bay Sellers'in filesinden bir futbol topu alırken.

“Bilmiyorum.”

“Ne olduğunu bilmiyorsan nasıl bir ‘tipin’ olabiliyor?”

“Görünce anlarım demek istedim.”

Bir süre bunu değerlendirdim. “Peki... gördün mü? Yakın zaman içinde yani?”

“Olabilir,” dedi ve sonra, “hızlı düşün!” deyip topu bana doğru atınca havada süzülen topun peşinden gitmekten başka şansım kalmamıştı.

O gün antrenmandan sonra Ezra'yla buluştum. Rachel, e-postamın gelen kutusunu günde iki kez makaleyle ilgili küçük güncellemeler ve sorularla doldurmayı alışkanlık edinmişti. Ona ne kadar çabuk bilgi verirsem o kadar hızla yakamdan düşecekti.

Foster sahada aylak aylak dolanırken Ezra ve ben tribünlerde oturduk. Foster etrafımızda dört dönüp Ezra'ya bu sabah kahvaltıda ne yediğini ya da daha kötüsü, Ezra'nın günde kaç kere tualete gittiği veya en son ne zaman biriyle öpüşüp koklaştığı gibi Foster-tarzı tuhaf sorular sormadan röportajın daha sorunsuz geçeceğini düşünüyordum.

Formasını ve omuzluklarını çıkarırken Ezra'yı izledim ve o son düşünce üzerinde biraz oyalandım. Formasının altına üzerine yapışan beyaz bir tişört giymişti ve saçları teriyle ıslanmıştı.

“Pekâlâ.” Konuşturken sesim yüksek ve sanki bana ait olmayan bir tonda çıkmıştı. Ezra oturdu ve ekipmanını silindir çantasına yerleştirmeye başladı. “Ee... kaç okul seni takımına transfer etmeye çalışıyor?” Bu Rachel'in ilk sorusu değildi ama gazetecilere özgü ani bir darbeyle başlayacak değildim.

“Dört.”

“O kadar mı?”

“Ne yani, dört yeterince iyi değil mi?”

“Hayır, herkes yirmi okul falan olduğunu söylüyor da.”

“Ben listeyi kısalttım.”

“Yani bir noktada yirmi okul vardı aslında, öyle mi?”

Omuz silkti.

“Hangisini seçeceksin?”

“Hangisinin üniforması bana yakışan bir renkteyse onu.”

Yüz ifadesi değişmedi. Peki, bir espri miydi bu? Öyle olmalıydı. “Hah. Peki, Temple Sterling’e bu yüzden mi geldin?”

“Pek sayılmaz,” dedi ancak devamını getirmedi.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Aklıma yalnızca Cas’ın bana söyledikleri ve Rachel’in futbol ile politikayla alakalı soruları geliyordu. *Takımdan bireye doğru yönelim.*

“İnsanların neler söylediğini biliyorum,” dedi bir süre sonra. “İyi olmak yeterli değil. Bir tür... sıkık bir *gizli amacının* falan olması gerek.”

“Yani durum bilindiği gibi değil mi?”

Bakışları karardı. “Hayır, değil.”

“Öyleyse neden geldin buraya?”

“Orası kimseyi ilgilendirmez.”

“Ama sebebi bir... gizli amaç değilse... neden söyleyemiyorsun?”

“Söyleyebilirim. Söylemek istemiyorum sadece.”

Öffff. “Peki.”

Bir duraksama oldu.

“Affedersin.” Ezra yüzünü ekşitti. “Sanırım kendimle ilgili konuşmakta pek iyi değilim. Ya da sadece... genel olarak konuşmakta...”

Buna da ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden onay verdiğimi belirtecek bir ses çıkarıp sahaya bakmakla yetindim. Foster topu dalgın dalgın oraya buraya fırlatıyor, havadayken vurup yakala-

maya çalışıyordu. O sırada hedefini şaşırان bir topu yakalamak için geri geri gidiyordu ki top başına isabet etti.

Bir an için yaşının ne kadar küçük olduğunu ve bunun ötesinde ne kadar çok yaşı daha da küçükmüş gibi davrandığını düşündüm. “Hâlâ takım atladığına inanamıyorum,” dedim düşünmeden, şaşırtıcı şekilde Ezra da konuyla ilgisi olmayan bu yorumu cevap verdi.

“O iyi.”

“İlk maçı iyi atlattığını biliyorum ama birilerinin onu sahada ezip geçeceğinden korkuyorum.”

“Ben ona göz kulak olurum.”

Gözücuyla Ezra’ya baktım. “Sen sayı yapmakla meşgul olacaksın.”

“Evet ama bu ona göz kulak olamayacağım anlamına gelmiyor. Hem Jordan takımdaki en iyi defans oyuncusu ve bana katlanabilen az kişiden biri, Foster’ın yanında o da olacak.”

Kendimi tuhaf hissettim. “İnsanlar sana katlanabiliyorlar.”

“Genel kanı koca bir pislik olduğum yönünde.”

Yüzüm kızardı. “Şey... en azından Foster’a karşı nazıksın.”

Bir karşılık vermedi.

Foster’ın akşam yemeğinde kendisi ve Ezra’yla ilgili söylediklerini düşündüm: *Orası bizim sırrımız*. “Foster’a karşı neden bu kadar nazıksın?”

“Röportajın bir parçası mı bu da?”

“Hayır... Rachel’in istediğı her şeyi elde ettiğimi sanıyorum,” dedim biraz fazla içten bir tavrıla, ardından ayağı kalktım. “Teşekkürler.”

“Neredeyse hiçbir şey sormadın. Amacım... yani, soruları cevaplamanın benim için bir sakıncası yok. Daha iyi cevaplar vermeye çalışırım.”

Rachel’in soru kâğıdına baktım.

“Evet, şey, sorular çoğunlukla... yani bu sorular biraz aptalca, ne yalan söyleyeyim.”

“Ne gibi?”

Ona yedinci soruyu okudum; *istatistik tüccarlığı etiğiyle ilgili olanı*.

“*İstatistik tüccarlığı mı?*”

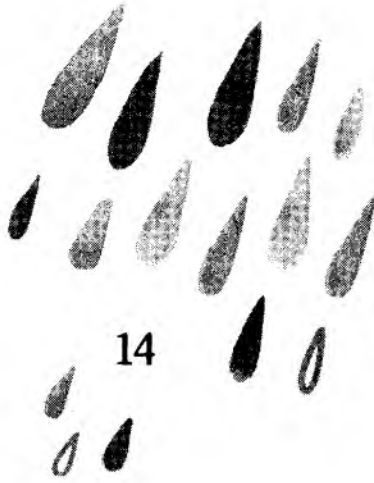
“Değil mi? Balık ticareti gibi bir şey sanırım ama seninki kendi atletik geleceğine dair bir ticaret.”

Ezra belli belirsiz gülümsedi. Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

“Soruları sana yollayabilirim ve sen de kâğıt üzerinde cevaplayabilirsin belki. Konuşmak gerekmiyor.”

Başıyla onayladı. “Evet, olur.”

“Süper. Pekâlâ... görüşürüz o halde.” Ardından Foster’ı almak üzere sahaya indim.

Ertesi gün Foster'ı antrenmandan almaya gittiğimde onu okulun merdivenlerinde yan yana otururken bulduğum kişi Marabelle Finch'ten başkası değildi.

"Selam." Başını arabanın penceresinden içeri uzattı. "Marabelle'i de bırakabilir miyiz?"

Hamile kızı evine bırakmayı reddedebilirmişim gibi sormuştu bunu. "Elbette."

"Harika." Yüzünü aydınlatan gülümseme çarpıcıydı. Marabelle'in yanına gidip ayağa kalkmasına yardım etti.

"Nerede yaşıyorsun peki?" diye sordum, Marabelle arka koltuğa oturup emniyet kemerini taktıktan ve Foster da yolcu koltuğundaki yerini aldıktan sonra.

"Ah, eve gitmiyorum. Yardım için bir yerlerde gönüllü olarak çalışıyorum."

Marabelle'in yol tarifini takip ettim. Bu "bir yerler" dediği; çevre yolunun yakınlarında, ön tarafında BAYAN VICTORIA'NIN MİNİK GÜZELLER OKULU yazılı devasa ve ışıltılı bir tabela bulunan tozpembe bir bina çıktı.

“Buranın doğru yer olduğuna emin misin?” Kendime hâkim olamadan ağzımdan çıkıvermişti sözcükler.

“Tabii ki.” Marabelle çoktan emniyet kemerinden kurtulmak üzere harekete geçmişti.

“Eh... iyi günler o zaman,” dedim.

“Ah, lütfen içeri gelin,” dedi Marabelle. “Kızlar ziyaretçilere bayılıyor.”

“Ee...” Foster’a bir bakış attım ve o da hevesle bu daveti başıyla onayladı. “Tamam. Olur.”

Marabelle elinden geldiğince hızlı bir şekilde binaya yöneldi ve Foster’la ben de arabayı park ettikten sonra bir dakikalığına devasa tabelaya bakarak oyalandık. Üzerinde ışıltılı bir taç, bir kraliyet asası ile bir çift bale ayakkabısı vardı.

“Minik güzeller mi?”

Foster omuz silkip Marabelle’i takip etti.

Adeta biri Bayan Victoria’nın Minik Güzeller Okulu’nun içine ve elimi tutup cart pembe dudaklarıyla gülümseyerek korkunç beyazlıktaki dişlerini sergileyen Bayan Victoria’nın kendisine pembe boya boca etmiş gibiydi. Bayan Victoria muhtemelen ellilerindeydi ve topuz şeklinde toplanmış açık sarı boyalı saçları vardı.

“Ben, Bayan Victoria ama bana Bayan Vicky de diyebilirsin,” diye şakıdıktan sonra Foster’a döndü. “Peki, senin adın nedir, yakışıklı?”

“Foster.”

“Foster, ne ilginç bir isim.”

“Annemin kızlık soyadı,” deyince kendimi alık alık ona bakmaktan alıkoyamadım. Annesinden bahsettiğini ilk kez duyuyordum.

“Pekâlâ, içeri buyurun. Minik Güzeller Okulu’na hoş geldiniz.”

Bayan Vicky bizi geniş (pembe) bir dans stüdyosuna açılan küçük bir koridordan geçirdi.

“Burası bir bale okulu gibi bir şey mi peki?” diye sordum.

“Ah, tatlım, hayır.” Bayan Vicky’nin eski moda Güneyli ak-sanı vardı. Marabelle bir soyunma odası gibi görünen bir yerden peşinde altı yedi küçük kızla birlikte stüdyoya girdi. Hepsisi de pembe tül etekler giymişti ama bale yapmıyorlardı. Marabelle’in arkasından kalçalarını gösterişli bir şekilde sallayarak kasıla kasıla yürüyorlardı. Marabelle de biraz tüyler ürpertici, “Liderin İzinden Gidin” türü bir podyum yürüyüşüyle onlarla birlikte kalçalarını gösterişli bir şekilde sallayarak ilerledi.

“Burası bir güzellik yarışması okulu. Bu kızlar ülkenin dört bir yanındaki güzellik yarışmalarına katılıyor. Şuradaki Tiffany’yi görüyor musunuz? Bize el sallla, Tiffany.”

Tiffany küçükken sahip olduğum porselen bebeğe benziyordu. Kahverengi lüleleri, minik ve kusursuz hatları vardı. El sallayıp gülümseyerek noksan ön dişlerini sergiledi.

“Tiffany geçen ay güneydeki bölge yarışmasında En Müthiş Güzel derecesi kazandı. Kızlarımızın en iyisi o şu anda.”

“Şirinmiş,” derken elimde olmadan bir sandalye ya da ona benzer bir şeye övgüde bulunuyormuşum gibi hissettim.

“Aparatlarını takınca daha da şirin oluyor. Ama Tiffany aparatlarından nefret ediyor, değil mi, Tiffany?”

Foster’a, “Aparat dediği nedir?” diye fısıldadım, sanki o cevabı biliyormuş gibi.

Foster beni şaşırtıp, “Onlara taktırdıkları sahte dişler,” diye yanıtladı.

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Marabelle söyledi.”

Bayan Vicky bu sırada bizi duydu. “Ah, Marabelle kızlarımızın en iyisiydi, Bayan Victoria’daki en en *en* iyi öğrenciydi. Şahane Yüzler’de üç kez En Eşsiz Güzel derecesini kazandı. Kızlarımızla çalışmak üzere geri döndüğünde çok mutlu oldum.” Sesini alçalttı. “Ebeveynlerden bazıları *mevcut durumuyla* teşkil edeceği örneği

sorguladılar ama en iyi öğrencimi okuldan yollamamın imkânı olmadığını belirttim. Zaten bu minik kızlar bebeklerin nereden geldiğini bilmiyorlar, o yüzden ne fark eder ki?”

“Pekâlâ.” Marabelle el çırpı. “Mayolu yürüyüşlerimizi görelim bakalım.”

Oturup mayolu yürüyüşlerden koreografili dans rutinlerine kadar bütün dersi izledik. Kabul etmem gerekir ki bütün bunlar biraz rahatsız ediciydi. Ama Foster olanların farkında bile değildi sanki. Gözlerini Marabelle’den hiç ayırmadı. Ve birkaç kere Marabelle’in ondan tarafa gülümsediğini görür gibi oldum.

Bu olay bile tek başına fazlasıyla tuhaftı.

“Geldiniz için teşekkürler.” Marabelle ‘beş-yaşındaki-minikler’ o gün için paydos dedikten sonra bizi kapıdan dışarı kadar geçirdi.

“Seni eve bırakmamıza ihtiyacın var mı?”

“Ah, hayır, birazdan bir ders daha var.”

Bir şey söylemesi için Foster’a baktım ama o dalgın dalgın çevre yoluna bakmakla yetindi.

“Ah... bizi ağırladığın için teşekkür ederiz,” dedim. “Gerçekten... ilginçti.”

Marabelle’in gözleri bir an için Foster’a döndü. Bir durak-samadan sonra, “Okulda görüşürüz,” dedi ve tekrar binaya girdi.

Foster’ı hafifçe ittirdim. Kendimi tutamamıştım.

“Ne?” diye ciyakladı.

“Neden bir şey söylemedin? Bir şey söylemeni bekliyordu!”

“Ne söyleyeceğimi bilemedim.”

“Foster, her günün her dakikası söyleyecek bir şeyin var senin.”

“Paniğe kapıldım.”

Bir kez daha Foster’la ilgili ne kadar az şey bildiğimi anımsadım. “Hiç kız arkadaşın oldu mu senin?”

“Tabii ki oldu.”

Arabaya binerken onu inceledim. “Gerçek anlamda?”

“Hı-hı. Öpüşüp koklaştık da.”

“Yalancı.”

“Doğru söylüyorum! Senin hiç erkek arkadaşın oldu mu?”

“Tabii ki.” Sekizinci sınıftaki erkek arkadaşım Kyle Morris.

Okul bandosunun müstakbel zilcisi.

“Siz de öpüşüp koklaştınız mı peki?”

“Foster.”

Beni inceledi. “Hâlâ bakire misin?”

“Evet!” diye ciyakladım. “Ve sakın bana bakir olmadığını söyleme yoksa derhal bu arabayı yolunun dışına sürerim!”

Foster gülmekle yetindi.

O akşam Rachel’in sorularını Ezra’ya gönderdim. Mesaja “Selam!” diyerek başladım, sonra da ünlem işaretinin biraz fazla coşkulu olduğunu düşündüm. Bu yüzden “Selam,” yazdım ama bu da tuhaf şekilde kasvetli geldi. Bu yüzden de “Sevgili Ezra,” yazdım ve sildim, dizüstü bilgisayarımı kapattım, ardından gözlerimi yumarak Ezra’yı nasıl selamladığımın neden ve nasıl bir önemi olabileceğini düşündüm.

Sonra bilgisayarımı tekrar açtım ve “Ezra, işte Rachel’in soruları. Ne zaman istersen bana dönebilirsin. Devon,” yazdım ve gönder tuşuna bastım. Ama soruları ilıştirmeyi unuttum.

Beş dakika geçmeden *gerçekten* soruları göndermeyi başarmıştım ki cevap geldiğini bildiren bir *bip* sesi duyuldu.

Ezra başlığı “Bence Rachel Woodson benden nefret ediyor...” olarak değiştirmişti. Gülümsedim. Mesajın kendisi sadece, “En kısa sürede sana döneceğim,” diyordu.

Kısa süre sonra yatakta oturmuş bir sizi kalkülüs problemiyle boğuşuyordum ki bir *bip* daha geldi.

Mesajı aşağı çekerken inanmakta güçlük çektim. Ezra Rachel’in bütün aptalca sorularını cevaplamıştı. Sadece cevaplamakla

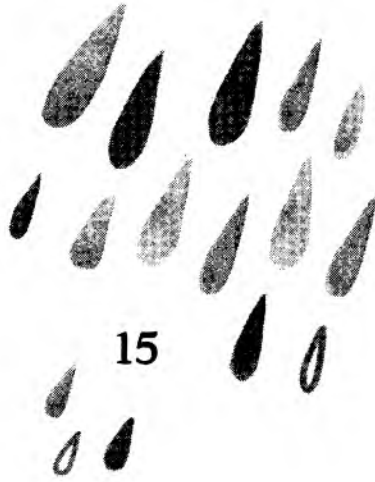
kalmamış, ciddi bir şekilde, üzerlerinde düşünerek, neden bahsettiğini bilen birinin yetkinliğiyle cevaplamıştı.

Okumayı bitirdiğimde yastıklarına yaslandım. Ezra açık ara farkla okulumuzdaki en iyi futbolcuydu. Yıldız Oyuncu seçilmesi ülkenin bütün liseli futbolcular arasında en iyilerden biri olduğu anlamına geliyordu. Önünde bu kadar açıkça çizilmiş bir yol olması nasıl bir histi acaba? Geleceğini böyle yönlendiren bir yeteneğe ve tutkuya sahip olmak yani? Çok yabancı, çok olasılk dışı görünüyordu ama yine de bana kendimi tuhaf bir şekilde özgür hissettirmişti bu.

Ezra üniversitelere kabul edilmek için başvuru yapmıyordu; üniversiteler ondan okullarına gelmesini istiyordu. Peki ya ben? Kimsenin benim kapımı çaldığı yoktu. Sebebi neydi bunun?

Tam anlamıyla *tembel* olduğum söylenemezdi. Her zaman benden bekleneni yapmıştım. Bütün kutucukları doldurmuştum. Nerede olmam gerekiyorsa zamanında orada olmuştum. Bütün dersleri geçmiştim. Ama ben... şey, Ezra değildim işte. Onun gibi yeteneklerim yoktu. Ama bunu telafi edecek çalışma ahlakına da sahip değildim. Sanırım Ezra ikisine de sahipti.

Ona cevap yazdım. Kısa bir, “Teşekkürler,” ve bir gülümseyen emoji... Sonra Ezra, “Bir şey değil,” cümlesini takip eden bir gülümseme emojiyle cevap verdi. Gerçekte nasıl görüldüğünü ifade eden şu yamuk ağızlı emojilerden birini kullanması gerektirdi diye düşününce az kalsın bir kakhaha patlatacaktım. Sonra kalkülüs ödevimi hatırladım, çok daha fazla çaba göstermeye ant içerek tekrar ödeva başladım.

“Onunla konuştun mu?” Rachel Woodson ertesi gün Amerikan Tarihi dersime doğru giderken koridorda onun yanında yürümem gerektiği mesajını vermek üzere biraz yavaşlayarak benimle beraber yürüdü.

“Anlayamadım?”

Telefonunda bir şeyler yazıyor, başparmakları hiddetle ekrana tıklar tıklar vuruyordu. “Ezra. Ezra’yla röportajını yaptın mı?”

Röportajımı yaptım. Rachel bu girişimi gereğinden fazla meşru kılmaya çalışıyordu.

“Evet, aslında...”

“Neden bana hâlâ raporunu göndermedin?”

“Şey, bazı görüşlerini detaylı olarak bildirdi... daha kritik meselelerden bazılarına dair görüşlerini yani. Onları röportajımla birlikte derlemem gerekiyor sadece.” Şimdi de *ben* olayı gereğinden fazla meşrulaştırıyordum.

“Ah. Tamam.” Herhalde bu, Rachel’in memnun olduğu anlamına geliyordu.

Bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim.

“Baksana, Rachel?”

“Evet.” Bu kız telefonda yazı yazarken cidden uçuyordu.

“Sen... yani, acaba, üniversiteyle ilgili işlerimde bana yardım etmeyi düşünür müsün? Bilirsin, başvurumun üzerinden geçmek ve belki bana bazı tavsiyeler vermek gibi şeyler.”

Gerçekten de bir an için bana şöyle bir bakış attı. “Şu an programım oldukça sıkışık.”

Yılın en yetersiz ifadesi. “Biliyorum. Ben sadece... yani bu işte en iyisi sensin belli ki, biri bana yardım edecekse bu ancak sen olabilirsin diye düşündüm.” Rachel’in iltifatlar karşısında başışıklığı olup olmadığını bilmiyordum ama öğrenmek üzereydim.

“Kaç okula başvuruyorsun?”

“Sadece bir, yani şimdilik.”

Rachel’in yüzündeki ifade bana bu beyanatın ömründe duyduğu en üzücü şeylerden biri olabileceği mesajını veriyordu.

“Başka birkaç tane daha eklerim,” dedim çabucak. “Ama bu okul... iyi bir okul. Reeding Üniversitesi.”

“Oraya mı gitmek istiyorsun?”

“Yani... evet...”

Bir kaşını kaldırdı.

“Evet,” dedim bu kez kararlı bir şekilde; her ne kadar elimde bunu destekleyecek çok az şey olsa da.

Postayla Reeding’den bir kartpostal almıştım ve fotoğraf hoşuma gitmişti. Beyaz dış cepheli, siyah panjurlu ve ön tarafını komple kuşatan bir verandası olan eski bir bina vardı görselde. Bazı öğrenciler verandanın merdivenlerinde oturmuş, o pek-de-samimi-olmayan samimi ifadelerle birbirlerine sırıtıyorlardı. Altlarındaki metinde küçük harflerle ÖĞRENCİ İŞLERİ OFİSİ yazıyordu.

Kartın arkasında Reeding’in az sayıda öğrencinin olduğu sınıfları, zengin tarihi ve yurtdışı-eğitim programlarından bah-

sediliyordu. HEDEFLERİNİZE ULAŞIN, yazıyordu. GELECEĞİNİZ İÇİN BİR ADIM ATIN.

Normalde gözlerimi devirmeme sebep olacak türden bir şeydi bu aslında. Bayan Wentworth'ın ofisinde gördüğüm o kibirli aslandan farksızdı. ŞU AN OLDUĞUNDAN DAHA İYİ OL.

Ama bu kartpostalda tutunduğum bir şey vardı. Ne olduğunu ya da sebebini Rachel'a söyleyemezdim çünkü kendim de tam olarak bilmiyordum.

Rachel'ın telefonunda bir şeyler yazmadığı, borsayı kontrol etmediği yahut Dışişleri Bakanı'na e-posta göndermediği ya da o telefonda her ne yapmaktaysa ona ara verdiği bir duraksama oldu. Belki de ne olduğunu biliyordu. Belki de sadece bana acıyordu.

"Bana özgeçmişini gönder ve saat üçte benimle yazı odasında buluş," dedi. "İki toplantı arasında on beş dakikam var."

Rachel Woodson on beş dakika içinde ne başarabilirdi? İşte bunu öğrenmek üzereydim.

"Özgeçmişin korkunç," dedi.

"Tamam. Evet. Yapıcı eleştiri bekliyorum. Yapalım şu işi."

"Özgeçmişin amacı, insanın kendisini iyi göstermesidir, biliyorsun, değil mi? Özel becerilerin nerede? Ödüllerin nerede?"

Dördüncü sınıftayken bir kompozisyon ödülü kazanmıştım. "İyilik yapan iyilik bulur" felsefesi üzerine yazdığım kompozisyon bana Target'tan yüz dolarlık bir hediye çeki kazandırmıştı. Gerçekten bir iyilik yapmak için elime geçen bu muhteşem fırsatı görmezden gelerek gidonlarından pembe-mor şeritler sarkan bir bisiklet almıştım.

Rachel'a bu anekdottan bahsetmedim. İçimden bir ses dördüncü sınıfta alınan bir ödülü pek hoş bulmayacağını söylüyordu. O bisiklet gerçekten yıkılıyordu ama!

Özgeçmişimi gözden geçirirken Rachel'm omzunun üzerinden ben de yazılanlara baktım. Kabaca yedi dakikanın sonunda

(gerçekten süre tuttuğunu düşünüyordum) akademik kariyerime benim ömrümde üzerine düşündüğümünden bile daha çok kattırılmış, iki müfredat dışı faaliyetim konusunda da beni sorguya çekmiş ve testi tekrar alabilmem için bana iki ACT kılavuzu önermişti çünkü “elbette” fen notumu yükseltmek isteyecektim.

“Hiç gönüllü hizmetin yok,” dedi. “Gönüllü olman gerek.”

“Mesela... nerede?” Birden kilise grubuyla evler inşa eden Lindsay’yi düşündüm. O nerede gönüllü olabileceğimi bilirdi.

“Bir toplum merkezinde. Bir hastanede. Kütüphanede, bir bakımevinde, İnsani Yardım Kuruluşu’nda. Neresi olduğu önemli değil. Bir çocuk bul ve ona bir kitap oku.”

Rachel yüzümdeki hafif panik ifadesini sezmiş olmalıydı çünkü aniden dizüstü bilgisayarını kapadı. “En iyi dersin neydi?”

“Birinci sınıf İngilizce dersi.”

“O zamandan beri zorlu bir mücadele veriyorsun yani.”

Sallantıda olan akademik geleceğim olmasaydı buna gülümserdim.

“Dersine kim kirdi? Chambers mı? Mackenzie mi?”

“Chambers.”

“AÖG olarak gönüllü olup olamayacağını sor ona.”

“AÖG?”

“Asistan Öğretim Görevlisi.”

“Yok artık, *Devon*, bunu da bilirsin,” diye eklemedi ama ciddi ciddi ima etmişti.

“AÖG’nin ne olduğunu biliyorum, sadece... üniversiteler için değil miydi o?”

“Herkesin, notların çoğaltılması ve dağıtılan kâğıtların zımbalanması konusunda yardıma ihtiyacı olur. Sen git ve ona seni benim gönderdiğimi söyle.”

Az kalsın bunun işe yarayıp yaramayacağını, Rachel’in öğretmenler üzerinde, gece kulüplerindeki güvenliklerin üzerinde etkili olan türden bir forsu olup olmadığını soracaktım. Ama sonra,

beni bir öğretmenin gözüne girmek üzere kadifeden setlerden içeri geçirecek biri varsa onun ancak Rachel olacağını fark ettim.

“Tamam. Harika. Teşekkürler.”

“Hı-hı. Mezun olunca teşekkür edersin.”

“Tabii. Mayıs ayı için telefonuma alarm kurarım.”

“Reeding’den. Bana Reeding’den mezun olunca teşekkür edersin.”

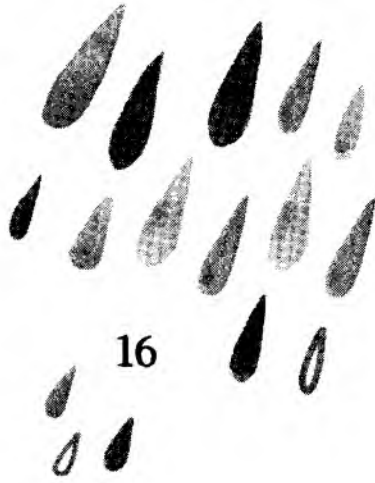
“Komiksin.”

“Ben şaka yapmam.” Bana öylece baktı. “Bunu gerçekten başarabilirsin. Etrafta seni görüyorum. İnsanlarla konuşma konusunda iyisin. İnsanların hoşuna giden bir tarafın var. Gerçekten umursasan bundan istifade edebilirsin.”

“Ben... umursuyorum. Sen yaklaşık iki düzine insanın yapacağı kadar çok umursuyorsun sadece.”

Rachel gülümsedi. “İşte, ben de bundan bahsediyorum. Bunu kullan. Ve kıymetini bil. Herkes... herkes bu kadar kolaylıkla yapamıyor bunu.”

Rachel kendisini mi kastetti, bilemiyordum. Merak etmeme fırsat vermedi. “Bir toplantım var,” dedi ve bu da görüşmemizin sona erdiği anlamına geliyordu.

Rachel haklıydı. Ertesi gün Bayan Chambers'ın yanına gittim ve AÖG pozisyonun kolayca kaptım. Bana bir paket kâğıt fırlatıp fotokopi makinesinin bulunduğu yeri işaret etti.

Ayrıca beni, birinci sınıf İngilizce dersinin çalışma salonunda gerçekleşen bir parçasına davet etti ve bana birinci sınıfların gelip soru sorabileceği ya da ödevlerinin üzerinden geçebilecekleri “mesai saatleri” atadı.

“İmla, dil bilgisi hususlarında yardımcı ol ve lütfen açıkça kopya edilmiş bir şey dikkatini çekerse beni önceden bilgilendir. Yani fontu bile değiştirmeye tenezzül etmeyen insanlarla karşılaştım.”

“Comic Sans görececek olursam sizi bilgilendiririm.”

Bayan Chambers gülümseyince öğretmenlerimden biriyle bir tür işbirliği içinde olduğuma dair tuhaf bir duyguya kapıldım.

İlk “mesai saatim” pek de heyecan verici sayılmazdı. Bir intihalcı filan yakalama şansım olmadı. Hatta pek bir şey yapma şansım olmadı çünkü kimse ofise gelmedi.

Yeniden birinci sınıf İngilizce dersine girmek biraz tuhaftı; zamanda geriye sıçramak gibiydi. Genel olarak her şey aynıydı, sadece ben üç yaş daha büyüktüm ve artık hemen hemen okuduğumuz her şeyin sonunda kimin öldüğünü biliyordum.

Dersteki birinci sınıf öğrencileri beden eğitimi dersindeki- lere oldukça benziyorlardı –bazıları beden eğitimi dersindeki- lerle aynı da olabilirlerdi– ama biraz daha durgundular. Belki de diğerlerini heyecanlandıran şeyler o cart kırmızı renkte TS beden eğitimi tişörtleriydi.

Foster dördüncü dersteki İngilizce dersinde yoktu ama sorun değildi çünkü Foster'ı yeterince görmüştüm zaten. Yine de sonraki haftalarda onu giderek daha az gördüğümü fark etmeye başlamıştım. Futbol tabii ki vaktinin çoğunu alıyordu ama görmezden gelemeyeceğim başka bir şey daha vardı; o ve Marabelle arasında bir şeyler gelişmekteydi.

Onları kafeteryada birlikte öğle yemeği yerken ya da ders aralarında koridorda konuşurken görüyordum. Foster ondan hoşlanıyordu; bu barizdi. Öte yandan Marabelle'in hislerini anlamak daha zordu. Foster'ın arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydi ama tavırlarında ihtiyatlı bir hava olduğu kesindi. En azından koridorlarda onları gözetlerken benim görebildiğim buydu.

Aynı zamanda Lindsay ile Cas de birlikte giderek daha fazla vakit geçiriyordu sanki; üstelik iki taraf da oldukça kederlenmeme neden olacak kadar coşkuluydu. Şahit olmak zorunda kaldığım her kıkır kıkır gülüşmelerle dolu flörtleşme seansının ardından yaklaşan Reeding gezisi daha da bir çekici hale geliyordu.

Benim kaçışım olacaktı bu. Devon Tennyson'ın Temple Sterling'den kaçışı. Disney World'de bir oyuncağa binmek gibi bir şeydi bu.

En azından Üniversite Bilgilendirme Panosu'ndaki kayıt listesini görene dek böyle düşünüyordum.

Diğer imza satırları Bayan Wentworth listeyi astığından beri boş duruyor olmalıydı. Gezi gelecek haftaydı ve ben geziye Bayan Wentworth ile baş başa gideceğimizden neredeyse emindim.

Ama bugün listede daha fazla isim vardı.

Maria Silva. Lauren McPhee. Gayet makuldü.

Ama sonra, o isimlerin altında şunları gördüm:

Cas Kincaid.

Lindsay Renshaw.

Jordan Hunter.

Ezra Lynley.

Ne. Oluyor. Yahu!

Ders arasında Cas'ı sıkıştırdım. "Neden Reeding'i ziyaret ediyorsunuz ki siz? Onların futbol takımları rezalet."

"Garanti olan okul orası. TS'deki her futbolcu o takıma kolaylıkla girer."

Ona öyle boş boş baktım sadece.

"Tamam, peki. Okul sahilde."

"Atlantik'te, Cas. Yüzülemeyecek kadar soğuk!"

Cas ellerini omuzlarıma koydu. "Beleş tatil gibi düşün, Dev! Eğlenceli olur diye düşündük."

"Ama sen Ezra'dan nefret edersin."

"Ondan nefret etmiyorum. Hem ona geziye katılmasını ben söylemedim ya. Linds, Jordan ve ben gitmeye karar verdiğimizde o da yanımızdaydı sadece."

"Linds?"

"Evet. Lindsay. Biliyorsun işte."

Ah, bilmez miyim?! Şirin bir lakap, İlişki Köyü'ne giden Öğürme Otobanı'ndaki ilk kilometre taşıydı. Ayrıca mutsuzluğunu ifade etmek için sahte yer ve yol isimleri uydurmak da muhtemelen deliliğe giden yolda ilk adımı oluşturunuyordu.

Ağlamak istiyordum. Reeeding'in, *benim* okuluma *benim* gezim olması gerekiyordu. Ama bu konuda pek söz hakkım yok gibiydi.

Görünüşe bakılırsa etrafımdaki herkes çaktırmadan İlişki Köyü'ne doğru ilerlerken ve ben de Reeeding'e girmeyi hayal ederken evde de yavaşça kaynamakta olan bir şeyler vardı. Bir çatışma değildi bu; aslında tam tersiydi. Annemle babam Foster ve futboldaki başarılarıyla o kadar çok gurur duyuyordu ki o ve bütün arkadaşlarının katılacağı bir parti vermek istediler.

Daha başından bu fikre sıcak bakmamıştım. Bir kere TS Lisesi futbol takımının oyuncularını ve arkadaşlarını için alkolsüz bir parti vermek oldukça zordu ve Foster, şimdiki takım arkadaşlarının yanı sıra pek uzun soluklu olmasa da C takımında geçirdiği sürede yakınlık kurduğu birkaç çocuğu daha çağırma konusunda çok kararlıydı. Ayrıca Geleceğin Amerikalı Bilim Öncüleri Kulübü üyelerinin de gelmesini istiyordu, ayrıca tabii ki Marabelle de orada olmalıydı.

"Ah, sadece yarısı gelir," dedi annem malzemeler için alışverişe çıktığımızda. "Bu işler hep böyledir."

"Ya kızlar?" dedim, annem kâğıt tabakların etiketlerini okuturken. "Ben ve Marabelle yegâne kızlar olacağız!"

"Foster daha on dört yaşında, tatlım. Pek fazla kız arkadaşı yok. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sen de arkadaşlarından birkaçını çağır, tamam mı?"

Bu kadar kısa süre kalmışken haber verince kimsenin müsait olmayacağına dair bir şeyler homurdandım. Ama çağırdığım herkes gelebilirdi. Cas'in beni mesaj atmaya zorladığı etkileyici Bayan Renshaw bile...

Ben de Foster'ı çömez oğlanların birinden Gracie Holtzer'in telefonunu öğrenmesi için zorlayıp onu da davet etmesini sağla-

dım. Odanın öbür ucunda olduğum halde Gracie'nin telefonda nasıl ciyakladığını duyabiliyordum.

"Harika. Kendi maiyetini de getirir," dedim.

Foster buna karşılık suratını ekşitmekle yetindi.

Cumartesi akşamı saat yedi olduğunda ev henüz boştu. Yemek odasındaki masa yiyeceklerle doluydu. Üzerime en güzel kotlarımdan birini geçirmiştim ve Foster da -bak sen şu iş!- annemin yazın başında onun için aldığı tişörtlerden birini giymişti.

Annemle babam akşam için kendilerini üst kata kapatmışlardı ama annem sürekli gergin gergin aşağıya iniyor ve yemek odasındaki kâğıt tabakları yeniden düzenleyip dondurucudaki buz miktarını kontrol ederek dolanıyordu. Görünmez bir kalabalık onun ortalıkta olmadığı on dakika içinde bütün malzemeleri tüketecekmiş gibi... Foster kanepeye oturmuş, her zamanki Foster ifadesizliğiyle TV kanallarını geziyor ama bu kez saç kesimi farklıydı ve üzerinde de o çömez oğlan tişörtü vardı. Bir süre kapı ağzında oyalanıp onu izledim. Nedendir bilmem... midem düğümlenmişti sanki. Kapının çalınması için can atıyordum. Birileri gelirdi mutlaka. Birileri gelmek zorundaydı.

Güçlkle yutkundum. Kimse gelmeyecekti.

"Foster?"

"Hımm?" Bir bilgi içerikli reklamı durdurdu.

"Bir film falan izleyebiliriz... Hangi oyunu istersen oynayabiliriz."

Foster başını kaldırıp bana baktı. Saçları gözünün önünden çekilince çok farklı görünüyordu.

"Gelecekler, Dev."

Başımla onu onaylayıp yemek odasına geçtim ve bir kâğıt tabakları yeniden istifledim. Ne diyebilirdim ki? Kalıtsal bir şeydi sanırım.

Sekize çeyrek kala kapı çalındı. Hemen hole fırladım. Foster kanepeden bir yere kıpırdamadı.

“Selam.” Marabelle antreye girdi.

“Selam. Foster içeride. İlk gelen sensin.”

Bir ilkel liseli olarak bana göre bir partiye ilk giden kişi olmak, neredeyse tek bir misafiri olan bir parti vermek kadar utanç vericiydi.

Marabelle gülümsemekle yetindi. “Birileri ilk olmak zorunda,” dedi ve ardından salona doğru süzüldü.

Kapıyı arkasından kapamak üzereydim ama basamaklarda birinin daha olduğunu fark ettim: Ezra Lynley.

“Sen nereden çıktın?”

“Marabelle’i ben getirdim.”

“Siz birbirinizi tanıyor musunuz?”

Başıyla onayladı.

“Şey...” İki misafiri olan bir parti vermek belki biraz daha az utanç verici olabilirdi. “İçeri gelmek ister misin?”

“Hayır, bu akşam burada dururum diye düşünmüştüm.”

Bir espriydi bu. Bu kez neredeyse emindim. Hafifçe gülümseyip kapıyı tuttum ve Ezra evimize girdi. Peşinden salona gittim ve kanepeye, Foster’la Marabelle’in yanına çöküp kumandayı Foster’ın elinden alışını izledim.

“Haksızlık bu,” dedi Foster.

“Yaşı en büyük olan benim,” dedi Ezra ve kanalları dolaştı.

“Ama ev sahibi benim.”

“Ev sahibi Devon.”

Foster bir an bocaladıktan sonra, “İyi,” dedi.

Sonra kapı bir kez daha çalındı.

“Tanrım, bu Ezra Lynley’nin kamyonu!”

“Burada olacağını biliyordum. O ve Foster *kanka* gibi bir şey.”

Boğazımı temizledim. “Ah... selam.”

Gracie Holtzer döndü ve maiyeti de hemen arkasında hazır ola geçti. “Selam, Devon!” derken beyaz dişlerini göstererek pembe boyalı dudaklarıyla gülümsedi. Belki de eskiden Bayan

Victoria'nın Minik Güzelleri'nden biriydi. Koridora bir pod-yummuşçasına hükmettiği kesindi.

"Vay canına, gerçekten çok tatlı görünüyorsun, Devon. Kot pantolonuna bayıldım."

"Ah, teşekkürler. Tatlı..." Kıyafetini inceledim. İnanılmaz derecede dar bir kot pantolon ile göğsünde bir markanın adı yazılı bebek-beden bir tişört giymişti. Kimse ona nereden aldığını sormasın diyeydi herhalde. Cümlemi banal bir şekilde, "Tişört," diye bitirdim ve kapıyı onlar için tuttum. "İçeri gelin."

Maiyeti antreye akın edip salona doluştu. Ses seviyesi anında ikiye katlandı.

Beklenmedikti bu. Salonda artık iki erkek ve bir sürü kız vardı. Detay vermek gerekirse iki erkek ve bir sürü SK vardı da diyebilirim.

Evin önüne bir minivan daha yanaştı. Önce gelenlerin C takımını oyuncuları olabileceğini düşündüm ama yaklaştıkları anda verandanın ışığı yanınca gelenlerin Geleceğin Amerikalı Bilim Öncüleri Kulübü üyeleri oldukları açıkça ortaya çıktı. Her türlü tuhaf aleti yüklenip gelmişlerdi.

Biri, yanımdan geçip eve girerlerken bana sırtıttı ve, "Pata-tes tabancası," dedi. Salona geçerlerken bir diğerinin, "Mutfak nerede acaba?" dediğini duydum.

Çabucak peşlerinden gittim.

Anlaşılan o ki Foster oldukça iyiydi parti konusunda. Beden eğitimi dersindeki o ilk şutunu çekişini izlemek gibiydi o akşam; tuhaf ve endişe verici. Okul takımındaki çocuklarla gevezelik ediyordu. SK'lerle şakalaşıyordu. Salonda Jordan Hunter'la birlikte ilgi odağı sadece oydu. Ama kendine özgü Foster tarzını hep koruyordu.

Ev sahibi olmaya aldırmıyordum. Buz kalıplarını yeniden doldurup kâğıt tabakları yeniledim, insanlara içecekler getirdim, tüm bunların tuhaf bir biçimde tatmin edici bir yanı vardı.

Parti ilerledikçe Ezra'yı gizlice izlemekten kendimi alamamaya başladım. Özellikle Marabelle'le yakınlığı ilgi çekiciydi; pek öyle fiziksel bir yakınlık değildi bu –kanepeyi Foster ve Jordan'la paylaşıyor olsalar da– ama aralarında Ezra'nın, Foster'la arasında olandan bile öte bir aşinalık vardı.

“İyi gidiyor mu sence?” diye sordu Foster, daha şimdiden iki kez boşalmış olan soğanlı cips sosu kâsesini tekrar doldurduğum sırada.

“Bence harika gidiyor.”

“Bir Rock Grubu yarışması yapacağız. Sen de oynamalısın.”
“Olabilir.”

Foster sos kâsesini alıp gitti ve ben de birkaç cips kâsesini daha doldurmaya başlamıştım ki arkamda bir hışırtı duydum.

“Selam.” Ezra’ydı.

“Selam.” Bir duraksama oldu. “Ee... içeceğe mi ihtiyacın vardı?”

“Biraz meyve suyu süper olurdu, eğer varsa.”

Aşırı dolu buzdolabından birkaç meyve suyu kutusu çıkar-maya koyuldum.

“Pekâlâ, şey... Marabelle’le birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?” *Çok üstü kapalı sordun, Devon. Çok üstü kapalı sordun gerçekten.*

“Bir süredir.”

Başımı sallarken aklıma ilk kez o korkunç ve bastıramadığım düşünce geldi.

Başımı kaldırıp baktığımda Ezra’nın gözleri üzerimdeydi.
“Ne oldu?”

Yüzüm her saniye daha çok kızarıyordu. “Merak ediyordum da... yani... sen... yani, olamazsın...” Yutkundum. “Olabilir misin?”

Ezra bana öylece bakmakla yetindi. “Bebeğin babası mı? Hayır.”

Sessizlik oldu. İliklerime kadar utançla doluydum.

“O, benim kız kardeşim,” dedi.

“Ne?!”

Omuz silkti. “Üvey kız kardeşim aslında.”

Buna inanamıyordum. Tabii bu inanmazlığı da pek hoş bir biçimde sergilemediğim kesindi. Gözlerimin pörtleyip ağzımın açık kaldığından emindim. “Ben... ben... bilmiyordum.”

Başını salladı.

Nasıl olmuştı da bunu fark etmemiştim? Artık Marabelle'i epey bir süredir tanıyor sayılırdım ancak onunla Ezra arasında en ufak bir bağlantı kurmamıştım. Ona Ezra'yla ilgili korkunç bir şeyler söylemediğimi umarak yakın zamanda Marabelle'le karşılaşmalarımızı hızlıca gözden geçirdim.

"Peki, şey... kim kiminle evlendi?"

"Annemle babası."

"Senin baban nerede?"

"Bir babam yok."

"Yani sperm bankasından falan mısın?" Of! Bazen dilimin kemiği olmuyordu gerçekten!

"Hayır, sadece..."

"Anlıyorum. Üzgünüm. Aptalcaydı."

Ezra bana öylece bakmakla yetindi.

"Hey, Dev!" Kapı ağzında Cas belirdi. Ona döndüğüm anda mutfığa girdi ve bana kocaman sarıldı. Elimde hâlâ Ezra'nın içecekleri vardı ve neredeyse sarılmasına karşılık veremeyecek kadar şaşırmıştım.

"Nasıl gidiyor?" diye sormayı başarabildim.

"İyi." Cas bir kolunu belime dolayarak Ezra'ya döndü. "Selam, dostum." Elini uzattı. Ezra bir an için eline baktıktan sonra ifadesiz bir suratla Cas'in elini sıktı. Bunu kısa ama yine de inanılmaz derecede tuhaf bir sessizlik takip etti.

Sessizliği bozan Cas oldu. "Geç kaldığım için üzgünüm, Dev. İşten daha erken çıkamadım."

"Sorun değil. Bu arada Lindsay henüz gelmedi."

"Olsun." Cas'in sesi tuhaftı. Fazla neşeli gibiydi ve hâlâ belime dokunuyordu. "Ben seni görmek istiyordum zaten. Bir şeyler taşımana yardım edeyim mi?"

"Ben hallederim." Ezra içecekleri ellerimden aldı ve bir sessizlik anı daha oldu. İkisinin de o an daha uzun boylu görünmeye çalıştıklarına neredeyse yemin edebilirdim.

“Görüşürüz,” dedi Ezra bir duraksamanın ardından. Sonra da mutfaktan çıkıp gitti.

Cas gözlerini devirip elini belimden çekti. “Rica ederim.”

“Ne için?”

“Seni Ezra’dan kurtardığım için. Herhalde senin radardan bende de var, ha?”

Dondurucudan biraz buz çıkardım. “Bir derdim yoktu ki. Konuşuyorduk sadece.”

“Ezra konuşmaz. Sadece suratını asıp belli belirsiz jestler yapar. Yaratıcıları onu öyle programlamış.”

Buna bir karşılık vermedim.

“Ah, yapma ama. Komikti, değil mi?” Cas’e gözücuyla baktığımda bana tuhaf tuhaf baktığını fark ettim. “Ondan *hoşlanmıyorsun*, değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Tabii ki hoşlanmıyorum. Sadece... beni kurtarmana ihtiyacım yok.”

“Tamam.” Bir tuhaf sessizlik daha... “Pekâlâ. Şey... Jordan birazdan Rock Grubu oynayacaklarını söyledi.”

“Duydum.”

“Geliyor musun?”

“Evet. Bir dakikaya kadar.”

Cas parmaklarıyla bir süre tezgâhta ritim tuttuktan sonra mutfaktan çıktı.

Kısa bir süre sonra zemin katı şöyle bir dolaşıp boş meşrubat tenekeleri ile kâğıt tabakları topladım. Salona gittiğimde bilgisayar oyunu yarışması tam gaz devam ediyordu. Jordan, onu süzmekle çok meşgul olduğu için her bir notayı kaçırarak Gracie Holtzer’le birlikte plastik gitarı tıngırdatıyordu. Tabii ki Jordan onu hezimete uğrattı.

“Şampiyon!” diye haykırdı Jordan şarkıları bittiğinde. “Sırada sen mi varsın?”

Seyirci kalmaktan memnundum. “Hayır, ben böyle iyiyim.”

“Kuzenin nerede peki? Onu hezimete uğratmak istiyorum.”

Foster görünürlerde yoktu ve Marabelle de dikkat çekici şekilde orada değildi. “Gidip onu bulayım.”

Aşağıdaki uğultuların yoğunluğu üst kattaki koridorda biraz azaldı. Annemle babamın koridorun sonundaki odalarının kapısı benimki gibi kapalıydı. Ama Foster’ın kapısı hafif aralıktı ve içeriden bir takım sesler geliyordu.

Kendime engel olamayıp odaya yaklaştım.

Marabelle odanın ortasında durmuş posterleri, futbol donanımı ve yatak örtüsünü inceliyordu.

“Odanı beğendim,” dedi.

“Eşyaların çoğunu Kathy Teyze seçti.”

“Bu tişört gibi mi?” Marabelle, Foster’ın yakasına hafifçe vurdu.

“Benimkiler eski püskü. Hepsi altıncı sınıftan falan kalma.”

Marabelle çalışma masasına doğru ilerleyip bir kitap aldı ve kapağına baktı.

“Neden amcan ve teyzenle yaşıyorsun sen?” diye sordu sayfaları karıştırırken.

“Sen neden hamile kaldın?” diye karşılık verdi Foster.

“Çünkü seks yaptım. Sorumu cevapla.”

“Çünkü onlar benim vaftiz ebeveynim. Neden seks yaptın?”

“Eğlenceli olur diye düşündüm.”

“Oldu mu peki?”

Marabelle omuz silkip yatağın kenarına oturdu. Bir an sonra Foster da –görünüşe göre durumu değerlendirdikten sonra– yanına oturdu. Yakınına ama çok yakınına değil. İçten içe onu tebrik ettim.

“Annenle babana ne oldu?” diye sordu Marabelle.

“Hastalandılar,” dedi Foster bir süre bekledikten sonra.

“İkisi de mi?”

Foster başıyla onayladı. “Farklı şekillerde.”

“Öldüler mi?”

“Babam öldü.”

“Peki annen?”

“O hâlâ hasta.”

“Hastalığını tedavi edebilirler mi?”

“Kendisi edebilir,” dedi Foster. “Eğer isterse.”

“Nasıl yani?”

Foster cevap vermedi. Onun yerine uzanıp elini Marabelle’in karnına koydu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Tüyler ürperticiydi. İçerisi lıkır lıkır.”

“Tüyler ürpertici değil,” dedi Marabelle, alındığı belliydi. “Güzel!”

“Sen güzelsin,” dedi Foster. Kulaklarıma inanamamıştım. Kuzenim miydi bu? Foster flört mü ediyordu? Gerçekten *flört etmek* anlamında hani?

Marabelle bir an için onu süzdü ve sonra kitabı yere atıp, “Seninle seks yapmayacağım,” dedi.

“İstemiyorum ki.” Foster afallamış görünüyordu. “Yani, istiyorum... bir noktada... biriyle. Bu sen de olabilirsin, tabii istersen. Ama şu anda değil. Ya da hatta, yani... anlarsın ya, şu andan itibaren bir süre için.”

Marabelle gülümsedi. “Sadece emin olmak istedim.”

Sessizlik.

“Oyun oynamak ister misin?” dedi Foster nihayet.

“Nasıl bir oyun?”

“HopDiliTut. Dilini tutuyorsun. İlk konuşan kaybediyor.”

“Burada oturup konuşmadığımız sürede ne yapacağız?”

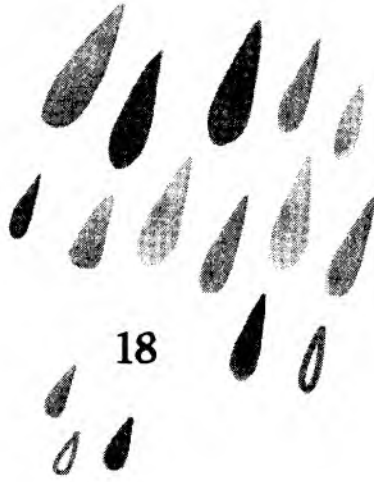
“Ne istersek onu.”

Marabelle’in gözleri ışıldadı. “Tamam.”

Foster ağzını sıkıca kapadı. Marabelle de aynısını yaptı. Bir süre birbirlerine baktılar. Ve sonra öpüştüler.

Kapıdan uzaklaştım. Bu mahrem ama aynı zamanda benim için de şoke edici bir andı. Foster'ı hiç... *cinsel yaşamı* olan bir erkek olarak düşünmemiştim. Marabelle'den hoşlandığından bahsetmişti ve Florida'dayken "öpüşüp koklaştığı" bir kız arkadaşı olmuştu ama bunlardan bahsetmek başka şeydi. Onu birini öpmek isterken ya da biriyle birlikte olmak isterken düşünmemiştim hiç.

"Şunu açıklığa kavuşturmak isterim," dedi Foster nihayet ayrıldıklarında. "HopDiliTut oyunu genellikle böyle oynanmıyor." Marabelle sırtıttı. "Ben kazandım."

O akşam Lindsay partiye gelmediği ve Cas de uzun süre Gracie Holtzer ve maiyetiyle muhabbete maruz kaldığı için mutlu olduğumu filan düşünebilirsiniz. Mutlu olmalıydım çünkü parti büyük bir başarıydı. Ama öyle değildim, içimde bir yerde beden eğitimi dersindeki top filesinin dibinde öylece duran, havası hafif kaçmış bir futbol topuymuşum gibi bir his vardı. Biraz kimsesiz... Biraz kederli...

Bunun, Foster partide biriyle öpüşürken benim –ondan üç yaş büyük ve bence sosyal olarak biraz daha becerikli biri olarak– hayatımda kimseyi öpmemiş olduğum gerçeğiyle ilgisi olabilirdi. Bir kez bile öpüşmemiştim hem de. Kyle Morris’le sekizinci sınıftayken sinemaya gittiğimizden beri biriyle çıkmamıştım bile. On üç yaş sınırı olan bir filmde el ele tutuşmak bile o zamanlar çok büyük bir olaymış gibi gelse de, sizi alışveriş merkezinin yemek katına hâlâ anneniz bırakıyorsa bunun gerçek bir randevu sayılmayacağından emin olabilirsiniz.

Ama parti gerçekten de Reeding gezisinden önceki son meşgaleydi ve beni kendimi kaptırabileceğim herhangi bir ge-

çici hüüzün dalgasından uzak tutmuştu. Ertesi hafta perşembe günü erkenden, küçük valizlerimizle Bayan Wentworth'ın dokuz kişilik minivanına binmeye hazır halde okulda buluşacaktık.

Yolculukta ön koltukta Bayan Wentworth'la oturmaya mahkûm edildim demezdim. Ama bir bakıma ön koltukta Bayan Wentworth'la oturmaya mahkûmdum. Bu mantıksız da değildi. Zaten Reeding'le gerçekten ilgilenen tek kişi de bendim sanırım.

Gerçi sonradan anlaşıldığı üzere Lindsay hariçti. Hemen arkamızda, Ezra ile Cas'in arasına oturmuş, başını ön koltukların arasından uzatarak Güney Carolina'nın eyalet çiçeği ya da Reeding'den lisansüstü eğitime devam eden öğrencilerin yüzdesi gibi bilgi kırıntıları sunup duruyordu.

Lindsay tam anlamıyla Reeding kılavuzluğuna soyunmadığı zamanlarda Cas'le konuşuyordu. Her ne kadar mazoşistlik olarak adlandırılabilir bir hareket olsa da kendimi gözucuyla onları izlemekten alıkoyamıyordum.

Ezra müzik dinliyordu ama ara sıra Lindsay kulaklıklarından birini çekerek onu da sohbete dahil ediyordu. Ezra ona gayet sıcakkanlı karşılık veriyordu ama sohbete ne zaman Cas de katılsa yüzünde belirgin bir antipati ifadesi oluşuyordu.

Yolu hemen hemen yarıladığımızda bir geç kahvaltı için *McDonald's*'ta mola verdik; erkekler anormal derecede çok yemek yediler ve yemekten sonra ben ve Bayan Wentworth hariç neredeyse herkes uykuya daldı. Kendime engel olamayıp arka koltuğa baktığımda Lindsay'nin başını Ezra'nın omzuna yasladığını gördüm. Ezra da uyukluyordu ve Lindsay'nin insandan yastığı olmaya aldırıyor gibiydi. Bu beni şaşırtmıştı aslında; yalnızca Lindsay'nin başını yaslamak için seçtiği yer sebebiyle değil, aynı zamanda Ezra sokulgan denebilecek en son insan olduğu için...

On bir civarında Reeding Üniversitesi'nin kapılarından içeri girdik ve işte oradaydı: Kartpostalım gerçek haliyle önümüzde duruyordu.

Öğrenci İşleri Ofisi, kartpostaldaki çocukların oturduğu veranda. Öğrenci Birliği ve (yolculuk sırasında Lindsay'nin verdiği bilgilere göre ilk olarak 1920'de inşa edilmiş ancak 2009'da yenilenmiş olan) yurtlar, bilim binası, tiyatro. Bir dizi ağacın arasına inşa edilmiş bir de şapel vardı.

Çekici bir yerleşke izlenimi yarattıkları kesindi. Ama bundan fazlası söz konusuydu... Mesele sadece binalar ve peyzaj değildi. Mesele insanlardı. Gölgede ders çalışan ya da binaların arasında yürüyerek hararetili hararetili bir şeyler konuşan öğrenci grupları. Bu insanlar HEDEFLERİNE ULAŞIYORDU. GELECEKLERİ İÇİN BİR ADIM ATMIŞLARDI.

Sırf orada olmak, bunları görmek bile sanki içimde bir şeyler uyandırmıştı. Ben de istiyordum bunu; kendim için istiyordum.

Bayan Wentworth neredeyse bütün geziyi planlamıştı. İşin en iyi tarafı, Cas ve *Linds'in* bu masrafsız tatili için onlara pek fazla vakit bırakmamasıydı. Ama aynı zamanda sindirilecek de çok şey vardı. Kafeteryada yemek yedik, kampüsü turladık ve öğrenci kabul rehberleriyle tanıştık.

Gezi, Bayan Wentworth'ın aklında benim için koyduğu tüm hedeflere ulaşmıştı. Reeding'e âşık olmuştum. Daha iyi üniversite başvuru kompozisyonları yazmak istiyordum artık. ACT sınavında daha iyi not almak istiyordum. Hatta –her ne kadar kısa süre için olsa da– sırf özgeçmişimi daha dolu göstermek adına Geleceğin Amerikalı Bilim Öncüleri Kulübü'nün peşinden bilim müzesine gitmeyi bile düşündüm. Spor Müsabakaları Belgeleme Asistanı unvanı artık o kadar da kötü gelmiyordu kulağıma.

Günün sonunda kitapçıya uğradık.

“Aaa, Şampiyon.” Reeding kapüşonlu svetsört yığınlarını incelediğim sırada Jordan omuzlarımı sıktı. “Seneye burada harika görüneceksin.”

Sırf birinin bunu dile getirdiğini duymak bile içimde bir heyecan dalgası yarattı. “Mavi renk tenime yakışıyor.”

“Kırmızı ve siyah da benimkine.” Sesini alçalttı. “Wentworth’a söyleme ama Georgia’yla sözlü olarak anlaşma yaptım bile.”

“Hadi, canım!”

“Bir de Ezra’yı oraya gitmeye ikna edebilirsem mükemmel olacak. Bir defans oyuncusu ancak savunduğu oyuncu kadar iyidir, anlarsın ya!”

Mağazada gözücuyla Ezra’ya baktım; kaşlarını çatmış anahtarlıkları inceliyordu. Birini parmağıyla itince anahtarlık standından düştü. Ezra onu almak için eğildi ve doğrulurken bu kez standın kendisine çarpıp birkaç anahtarlığı daha yerlere saçtı.

Elimde olmadan hafifçe gülümsedi.

“Neden onunla bu kadar iyi arkadaşsınız?” diye sordum, Ezra’nın anahtarları toplamaya çalışmasını izlerken.

Omuz silkti. “Şu Cassidy’yle siz neden o kadar iyi arkadaşsınız?”

Bu sırada Cas, Lindsay’nin dokunduğu her bir kitabı, hediyeelik kupayı ve kalemi eline alıp sonrasında tekrar yerine bırakarak mağazada onun peşinden dolaşıp duruyordu.

“Hangimiz iyi arkadaş olduğumuz kişilerle neden arkadaş olduğumuzu biliyoruz ki?” diye devam etti Jordan. “Hoşumuza giden özellikleri var; belki kendimizde gördüğümüz bazı özellikler. Belki kendimizde görmek istediğimiz bazı özellikler.”

“Ezra’nın... ne gibi özellikleri var?”

“Ezra’da olmayan özellik yok ki, bebeğim. Her şey var onda.”

“Çoğu insan onun pisliğin teki olduğunu düşünme eğiliminde.”

“Bunu daha önce de duydum ama o insanlar Ezra’yı anlamıyor. Mesele onun...” Düşünceli bir tavırla yüzünü buruşturdu.

“Hayvan gibi konsantre olmuş durumda olması sadece. O... bir nevi kurabiye'nin içindeki çikolata gibi. Annen kurabiye yaparken çikolatasından yedin mi hiç?”

“Evet. Normal görünüyor ama tadı iğrenç.”

Jordan güldü. “Tamam, o zaman Ezra kurabiye'nin içindeki çikolata gibi olmayabilir. Ama ne demek istediğimi anladın, değil mi? Kurabiye'nin içinde pişirdiğin zaman aroması harika oluyor. Ama tek başınayken tadılamayacak kadar fazla... yoğun. Ezra da çok yoğun bir herif. Onu gerçekten anlamak için... onu gerçekten *anlaman* gerek.”

“Peki, sen nasıl anladın?”

Jordan'ın gözleri ışıldadı. “Onu o sahada gördün, Şampiyon. Kimse buna karşı koyamaz. Ustalardan birini izlemek gibi, mesela... Da Vinci'yi resim yaparken izlemek gibi bir şey bu.”

“Azametli,” dediğimde Jordan sırıttı.

“Ne demek istediğimi anladın ama sen.”

“Evet, yine de bir alanda iyi olman, berbat bir insan olmayacağın anlamına gelmez.”

“Mesele sadece o değil. Ezra her şeye futbola nasıl yaklaşıyorsa öyle yaklaşıyor. Sadece fena halde... kendini adanmış ve düşünceli bir yaklaşımla ve... bilmiyorum.” Omuz silkti. “Onun hakkında kitap yazmaya çalışmıyorum burada. Sadece diyorum ki yanında olmasını isteyeceğin türden biri o, değil mi?”

Başım la onayladım çünkü cidden öyleydi, ardından Jordan devam etti. “Ondan konuştuğumuz yeter. *Benim* iyi özelliklerimi ne zaman konuşacağız?”

“Alfabetik olarak sıralamamı ister misin?”

“Evet, A için ‘Alımlı bir yüzün var’ diye başla. Sonra da B için... ‘Bu arada kışın da fena değil hani.’ Ve C için de...”

“Candan,” dedim.

“Gördün mü, cazibeli diyebilirdin ama demediğine sevindim. Bir et parçasından ibaret değilim, biliyorsun.”

“Ah, bilmez miyim?” derken koluna girdim; Bayan Wentworth bizi çağırana dek mağazada dolanmaya devam ettik.

O akşam bir öğrenci yurdu odasının zemininde, bir uyku tulumunun içinde yatıyordum. Odada kalanlar geç saate kadar uyumamış ve bana Reeding'teki hayatla ilgili her şeyi anlatmışlardı ve şimdi onlar uyuyor olsa da ben gözlerimi kapatamayacak kadar coşkuluydum.

Kendimi gerçekten Reeding'te yaşarken hayal ettim. Bunun gibi bir yurt odasında mantar panom, mini buzdolabım ve bir oda arkadaşım olacaktı. Kafeteryada kahvaltı edecektim ve omzumda postacı çantamla derslere girecektim; meşe ağaçlarının gölgesinde ders çalışacak ve acayip *üniversiteli* olacaktım. Güncel meselelere dair fikirlerim olacaktı! Akademik hedeflerime ulaşacaktım! Bir amacım ve önümde bir... bir şeye doğru giden bir yol olacaktı. O şeyin ne olduğunu henüz bilmiyordum ama kesinlikle *‘Bir Şey’* olduğundan emindim. *İleri düzey kahvaltı ana bilim dalı ile kablolu televizyon yan dalını* unuttun gitsin. Birden... bunlardan daha fazlasını ister olmuştum.

Mini buzdolabı uğulduyordu. Reedingli kızlar hafifçe kıpırdandılar. Ardından en sonunda ben de uykuya daldım.

Ertesi gün bir finansal yardım seminerine katıldık, bir felsefe dersine girdik ve sonrasında gezinin neredeyse sonuna geldik. Daha kumsalı görmemiştik ama çantalarımızı Bayan Wentworth'ın minivanına yerleştirirken Jordan'ın bunun için yol yaptığını duyabiliyordum.

“Bu akşam maç yok, o yüzden acele etmemiz için bir neden de yok. Belki biraz serbest zaman yaratabiliriz,” dedi. “Hatta belki kumsala da bir bakabiliriz? Yani, orası da Reeding'teki hayatın bir parçası ne de olsa.”

Bayan Wentworth'ın gözlerinde yine o ışıltı vardı; ilk buluşmamızda şahit olduğum o Isobel ışıltısı. Bir an sonra, "Size bir saat veriyorum. Ama sonra yola koyulmamız gerek," dedi.

Ailecek genelde Körfez'de tatil yaptığımızdan Atlantik'e alışık değildim. Kahverengi kumlara vuran kömür grisi dalgalara. Haklıydım; su yüzülemeyecek kadar soğuktu. Ama herkes sahilin keyfini çıkarmayı başarmıştı. Cas, Jordan ve Ezra bir futbol topunu almış, atıp tutuyordu. Maria, Lauren ve Lindsay de kumlara uzanmış güneşleniyorlardı. Ben de üniversite başvurum için daha iyi bir kompozisyonu yazabilmeyi umarak not defterimi açtım. Gerçekten buraya kabul edilmemi sağlayacak bir kompozisyon yazmak istiyordum.

Kısa bir süre sonra arkamdan gelen ayak sesleri duydum. Bayan Wentworth olabileceğini düşündüm ama döndüğümde karşımda Ezra'yı buldum.

Top oyununu bıraktığını fark etmemiştim. "Nasıl gidiyor?" Omuz silkti.

"Şey... oturmak ister misin?"

"Bir şey üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Sadece kompozisyon fikirleri." Oturduğum bankta biraz kenara kaydım ve Ezra tam yanıma oturdu. "Üniversite işleri işte. Muhtemelen bunlarla pek uğraşman gerekmiyordur senin, öyle değil mi?"

"Pek gerekmiyor."

"Güzel bir his olsa gerek," derken not defterimi kapadım. Dün gece üniversite hayatına dair öğrendiklerim hafızamda hâlâ tazeydi ama bütün gerçekliğiyle bir anda beynime hücum etti hepsi. Reeding'e giremezsem asla o üniversiteliler arasında pek popüler olan postacı çantalardan takmayacak, ağaçların altında ders çalışmayacaktım. Daha önce de elimden gelenin fazlasını yapmam gerektiğini biliyor olsam da artık bu işe daha çok önem veriyordum.

Ezra konuşmadı, böylece sessizliği bozmak ve kısmen de üzerime çöken hayal kırıklığından kurtulmak için ben devam ettim sohbete. “Kendini kâğıt üzerinde özetleyerek tanıtmaya çalışmak biraz moralini bozabiliyor insanın.”

“Neden?”

“Bilmem... kendini maddelere indirgeyerek tanımlaman gerekiyormuş gibi. Muhteşem özelliklerin ve tabii bir de üniversiteye ilişkin maddelerin yoksa işin bitmiş demek yeni bir nevi. Onlara göstermekle yetinebileceğin, iyi olduğun bir şey olsa çok daha kolay olurdu. Futbol gibi ya da dans etmek gibi veya...” Başımı iki yana salladım. “Bu iş için verdiğin onca emeği azımsamak gibi bir niyetim yok. Sadece, mesela koşu takımına girmek ya da tabak çevirmek gibi şeylere daha fazla zaman ayırmış olmayı dilerdim demek istiyorum.”

“Tabak mı çeviriyorsun sen?”

“Ah, tabak çevirme sihirbazıyım dır hatta,” dedim.

Ezra’nın dudağı titredi.

“Nasıl oluyor bu, yani neden gerçek anlamda gülümsemiyorsun hiç?” diye sordum.

“Dişlerim yamuk.”

“Değil.”

“Yamuk işte.” Dişlerini gösterdi, gerçekten de alt ön dişleri pek düzgün durmuyordu. “Ortaokuldayken herkes benimle dalga geçerdi,” dedi. “Restoranlarda kimse bana servis yapmıyordu. Kafama kese kâğıdı geçirmek zorundaydım ve küçük çocuklar beni görünce çığlıklar atıp kaçıyordu.”

“Aaah, kes şunu.”

“Doğru söylüyorum.”

“Neden hiç gerçek anlamda gülümsemiyorsun?”

“Gülümsüyorum.”

“Kazandığında gülümsemiyorsun. Futbol oynarken hiç gülümsemiyorsun. Cas sahaya çıktığında çok eğleniyor mesela, ancak sen asla mutlu görünmüyorsun.”

“Ben Cas değilim.”

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Bazen elimde olmadan ondan bahsediyordum. “Seviyor musun peki?”

“Futbolu mu?”

“Hayır, tabak çevirmeyi.”

Bir dudak titremesi daha. “Evet, futbolu seviyorum. Tabak çevirmeye dair olumlu ya da olumsuz yönde herhangi güçlü bir duygu beslediğimi söyleyemem.”

“O zaman neden oynarken mutlu görünmüyorsun? En iyisisin. İnsan dünyanın en mutlu adamı olmanı bekliyor.”

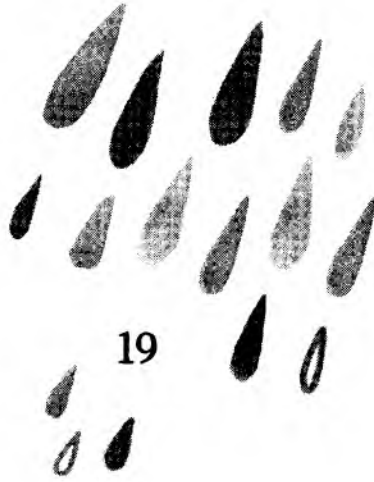
“Bir şeyi sırf seviyorsun diye onu yaparken sürekli mutlu olamazsın, değil mi? Yani, sevmenin sebebi budur. Sana türlü türlü şeyler hissettirir, sadece mutluluk değil. Acıtabilir, fena halde kızdırabilir ama... bir şeyler hissettirir sana, anlıyor musun?”

Birden zihnimde Cas’ın ev ekonomisi dersliğinde Molly McDowell’i öptüğü an canlandı. Onun bir şeyi böyle sevdiği olmuş muydu hiç? Onu topu Jordan’a atarken izledim; akşamüzeri güneşin son ışıkları sırtına vuruyordu ve birden, omuzlarının sıska, teninin soluk olduğu ve birlikte havuza yürüdüğümüz ortaokul zamanlarına ışınlandım. Yüzme sosisleriyle dolaşabilecek ve o gözlerimizin etrafında kırmızı çizgiler oluşmasına neden olan gülünç deniz gözlüklerini takabilecek kadar küçük olduğumuz o günlere. Anneme bana bikini alması için yalvarmamdan, zamanın ve her gün yaptığı çifte antrenmanların Cas’ın omuzlarını genişletmesinden önceydi. Sadece o ve ben varken... O hissin asla kaybolmadığı bir alternatif evren olmalıydı. Onun orada benim burada olmadığım bir yer. Peşinden gidemeyeceğim yerlere hiç gitmediği bir yer...

Ezra’nın bana baktığını fark ettim.

Tek söylediği, “Geri döneceğim ben sanırım,” oldu.

“Tamam.” Benim gitmek gibi bir isteğim yoktu. Bu yüzden sadece suya dönmekle yetindim. Ezra’nın uzaklaşan ayak sesleri dalgaların kumsala vururken çıkardığı seslere karıştı.

O akşam çantamı mutfakta yere bırakıp, “Ben geldim!” diye haykırdım.

Sözlerim evin derinliklerine yuvarlanıp kayboluverdi. Ev boş gibiydi. Işıklar kapalıydı. Yalnızdım.

Ya da en azından öyle olduğumu sanıyordum.

“Devon?” Annem kapı ağzında belirdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve gezi sonrası atıştıracak bir şeyler bulmak için buzdolabına doğru giderken bu ifade beni aniden durmaya sevk etti.

“Ne oldu?”

“Babanın çalışma odasına gel. Konuşmamız gerek.”

Babamın çalışma odası giriş kattaydı. Arka bahçeye bakan büyük bir penceresi vardı. Annem bir yere oturup babam da masasının ardında birkaç evrağı karıştırırken pencereden dışarıya, karanlığa baktım.

“Ne oldu?” diye sordum tekrar. Midemde tuhaf, içimi kemiren bir his vardı. Yine de gülümsemeye çalıştım.

Daha önce de buna benzer bir konuşma olmuştu; ilk kez Foster’ın gelip bizimle yaşaması fikrini bana sundukları zamandı.

Ama o konuşma sırasında oturma odasında'ydık ve ortamda kura-biyeler vardı, annemle babamın tavırları da büyük ölçüde farklılık gösteriyordu. Şimdiyse annem kollarını önünde kavuşturmuş, dudaklarını büzmüştü ve pencereden dışarı bakıyordu. Aslında... üzgün görünüyordu.

Babam söze başladı. "Biliyorsun, Foster'ı almaya karar verdi-gimizde bunun... geçici bir durum olduğu varsayımıyla hareket etmiştik. Foster'ın vaftiz ebeveyni biz olsak da burada kalması ya da geri dönüp annesiyle yaşaması gibi önemli kararları verme yetkisi yasal olarak hâlâ annesinde."

Bir anda yüreğim yerinden çıkacak gibi oldu, kanım berbat bir basınçla ensemden yanaklarıma ve başımın tepesine kadar hücum etti. Foster oraya dönemezdi. Foster'ın iç dünyası orada gerçekten altüst olurdu.

Bir an, minicik bir toplu iğnenin minicik başı kadar minik bir an için Ezra kadar sağlam konsantre oldum. Foster için mücadele etmeye hazırdım.

Ardından babam tekrar konuşmaya başladı. "Bir süredir Elizabeth ve Foster'ın sosyal hizmet görevlisiyle iletişim ha-lindeyiz ve," derin bir nefes aldı, "tatlım, Elizabeth, Foster'ın annesi olarak tüm haklarından feragat etti. Bizim onu evlat edinmemize izin verecek."

"Evlat edinmek mi?"

"Evet. Evlat edinmek."

Evlat edinmek. Evlat edinmek. Evlat edinmek. Kelimeleri ye-terince tekrar ederseniz sonunda bütün anlamlarını yitiriyorlardı.

Göz kırpıtmı ve sormayı akıl edebildiğim tek şey, "O biliyor mu?" oldu. Babam evet dedikten sonra odaklanma becerimi kay-beder gibi oldum. Zihnim aynı anda onlarca şeye kayıp durdu.

Çalışma odasının kapısını arkamdan yavaşça kapayıp an-nemle babamın telkin edici sözleri hâlâ zihnimde uçuşurken ve *evlat edinme* ifadesi kulaklarımda çınlayıp dururken merdivenleri

tırmanıp odama çıktım. Kalbim çok hızlı atıyordu ve her atışı da aynı şeyi söylüyordu.

Rahatlamıştım. Tamamen rahatlamıştım ama aynı zamanda inanılmaz derecede kızgındım. Elizabeth'ten nefret ediyordum, dünyadan da öyle; eğer bir erkek kardeşim olmak zorundaysa neden normal yollardan olamıyordu ki? Bu işin hiçbir açıdan normal değildi. Eğer bir erkek kardeşim olacaksa, ona sırf Elizabeth soktuğumun korkağı olduğu için sahip olmak istemiyordum.

Daha iyi davranmam gerekirdi. Ama bazen insan sadece kendini düşünebilmeyi becerebiliyor. Bazen başa çıkmanın tek yöntemi bu oluyor. Dünya kadar büyük ve ürkütücü bir şeye anlam verebilmenin tek yolu, insanın hepsini kendisiyle alakalı kılmak oluyor. Yatak odamın kapısını çarparak kapatıp yatağıma uzandım ve Foster da artık onların sorumluluğu olacağı için annemle babamın üniversite konusunda bana yardım edip edemeyeceklerini düşündüm.

Sonra... sonra Foster'ı düşündüm ve bütün o bencillik, bir suçluluk dalgasıyla birlikte silinip gitti. Bir çocuğu daha işlerin başında evlatlık vermek farklı bir durumdu ama kim çocuğuyla on dört yıl geçirdikten sonra onu istemediğine karar verirdi ki? *O-oo, kusura bakmayın; bunu geri vermem gerekecek.* Kozmik bir kullanıcı hatasıymış gibi. Göndericisine iade...

Kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Foster'ı görmem gerekiyordu.

Kapısını çaldım ve son derece net, son derece sakin bir sesle, "Girin," diye cevap verdi.

Kapıyı açtığımda Foster, başında cart kırmızı TS kaskıyla yatağında uzanıyordu.

Sesimin normal bir tonda çıkması için çaba gösterdim. Böyle bir durumda insan ne diyebilirdi ki? Neresinden başlardı ki?

"Nasıl gidiyor?"

Ah. Harika bir başlangıç gerçekten.

Foster kayıtsız görünüyordu. “İyi.”

“Ne... şey... yani...”

“Sorun değil, Dev.” Foster bana kaskın tellerinin arasından bakıyordu. “Sürpriz değildi sonuçta. Arayıp benimle konuştu, sorun yok.”

Yatağın kenarına oturdum. “Acaba... televizyon falan izlemek ister miydin?”

Başını iki yana salladı.

“Ezra’yı arayabiliriz.”

Yüzünü tavana çevirdi. “Olur. Ama onu senin araman gerek.”

“Ona ne söylememi istersin?”

Omuz silkti. “Gerçeği söyle.”

Foster’dan Ezra’nın telefon numarasını alıp koridora çıkarak onu aradım. Telefon çaldı, bir kez daha çaldı ve iki çalışı arasında bir kez daha, “Ne diyeceğim ki şimdi?” sorusuyla paniğine kapıldım.

“Alo?”

“Ah, selam. Ezra’yla mı görüşüyorsunuz?”

“Evet.”

“Ben Devon. Devon Tennyson?”

Kısa bir sessizlik oldu. “N’aber?”

“Foster.” *Of*. “Yani, Foster diyor ki... ve ben diyorum ki...”

Keşke telefonların gerçekten tuhaf bir konuşma gerçekleşmesi durumunda basabileceğin bir gemiyi terk et benzeri bir tuşu filan olsaydı. Gerçi sanırım “sonlandır” butonu da benzer bir işlev görüyordu.

“Mesele Foster’ın annesi,” dedim kendimi toparladığım anda. “Foster sana annesinden bahsetti mi hiç?”

“Evet.”

“Şey, o... annemle babam...” Yutkun, nefes al, düşün. “Bizimle kalacak. Temelli. Resmileşti gibi bir şey ve biz de az önce öğren-

dik... ve Foster'la acaba buraya gelip... bizimle vakit geçirebilir misin diye merak ediyorduk. Yani kısa bir süreliğine, çünkü..."

Neden? *Çünkü sana ihtiyacımız var?* Bunu söyleyemezdim, o yüzden "çünkü" kısmını öylece boşlukta süzölmeye terk ettim ve bu sırada telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

Sonrasında şu geldi:

"Birazdan orada olurum."

Ve öyle de yaptı. Daha konuşmanın üzerinden on dakika geçmemişti ki Ezra Lynley parıldayan bir kamyoneti evin önüne yanaştırıyordu.

Birlikte Foster'ın yatağında oturup *Bill ve Ted'in Harikulade Maceraları*'nı izledik. Foster beni aralarına oturtmuştu.

Bir süre sonra Foster`futbol kaskını çıkarıp yastığına sokuldu ve gözlerini kapadı. Bense hafifçe kıpırdanırken giysimin kolunun Ezra'ninkine her değişimin fazlasıyla farkındaydım. Üç kişi için fazla küçük bir yataktı.

Foster'ın uykuya daldığı belliydi ve birden Ezra'yla --öyle olmadığımız halde-- baş başaymışız gibi bir hisse kapıldım.

Derken içimde bir şey, bir tür farkındalık uyandı ve ardından bir sohbet konusu açma ihtiyacına dönüştü.

"Okulların hangileri?" dedim gözlerimi televizyondan ayırmadan.

"Anlayamadım?"

"Seçeneklerini dört okula kadar indirebildiğini söylemiştin. İsimleri sır falan mı?"

Bunun üzerine okulların adlarını saydı. Hepsi büyük, hepsi de çevre eyaletlerdeki üniversitelerdi...

"Yakında sayılırlar," dedim.

"İyi futbol okulları. Ama evet, yakındalar da. Sadece... an-nem..." Cümlesini tamamlamadı. Foster'ın yanında annelerden bahsetmek ayıp olacaktı gibi bakışları ona kaydı.

Ama Foster düzenli ve derin nefesler alıp veriyordu. O kelime duyulunca içgüdüsel bir alarm tetiklenmemişti.

“Aradığın için teşekkürler,” dedi Ezra kısa bir sessizlikten sonra.

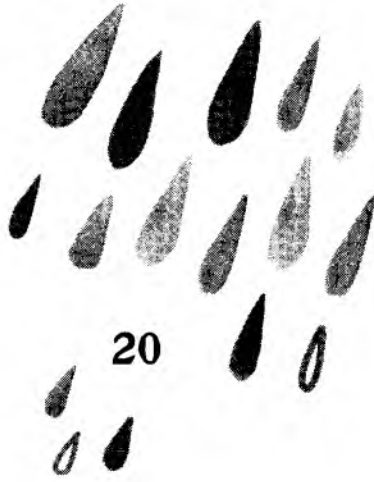
“Foster’ın fikriydi,” dedim, her ne kadar –yanlış hatırlamıyorsam– aslında benim fikrim olsa da.

Ezra başını onaylarcasına salladı.

“Başınıza böyle bir şey geldiği için üzgünüm,” dedi. “Yardım edebileceğim herhangi bir şey olursa...”

“Zaten ediyorsun.” Bunu düşünmeden söylemiştim. “Yardım yani. Yardım ediyorsun.”

Ezra yine başıyla onayladı ve tekrar televizyona döndük, kısa süre sonra da uyuyakalmış olmalıydım. Gözlerimi açtığımda dışarısı çok karanlıktı, film bitmişti ve ne Ezra ne de Foster yanımdaydı.

Ertesi günkü ma, Independence Lisesi'ne karşı oynanacaktı. Genellikle gündüz maçları çok eğlenceli geçiyordu –gece maçlarından daha neşeli, daha sakin bir havaları oluyordu– ama bugünkü bambaşkaydı. Bay Harper'ın bana ilk kez fotoğraf makinesini tutmamı söylediği matı bu; sebebiyse şuydu: Çamur. Çok fazla amur. Sağanak yağmur da cabası.

Evvelki geceden beri yağmur yağıyordu. Kısa bir şekerleme yaptıktan sonra aşağı indiğimde Foster'ı, annem ve babamla televizyon karşısında patlamış mısır yerken buldum. Ezra gitmiş ve yağmur bastır mıştı.

Bir şemsiye denizi tribünlere doluştu ve sonrasında şövalyeler stadyuma girdi; her yer çamur içindeydi. İlk devrenin sonunda hepsinin niformalarındaki rakamlar zar zor okunuyordu.

Independence'ın iyi bir takımı vardı; ilk yarının sonuna birkaç dakika kaldığı halde Temple Sterling hâlâ sayı yapmamıştı. Hücum takımı kuşatılmıştı, sahada milim milim ilerleyebiliyorduk ve omzumda lanet çantayla ikimiz için de bir şemsiye tutarken Bay Harper uzaklaşıyordu.

Maç yeniden başladı, skor otuza yediydi ve Marshall pası attı. Ortalık çamur deryası gibiydi, aradan bir figür hızla atıldı ve top kucağına düştü. Hızla dönerek savunma takımının oyuncularını atlattı ve açıkça bitiş çizgisine doğru hamle yaptı. Ezra'nın topu öyle sürdüğünü hiç görmemiştim ve tam yanımdan koşarak geçtiği ana dek onun Ezra olmadığını fark etmedim; Cas'ti bu.

İşte, Bay Harper tam o anda fotoğraf çekmek için eğilince bir savunma oyuncuları sürü halinde hemen dibinden geçince her yanını çamura buladılar. Bay Harper makineyi öfkeyle bana uzattı ve işte, Cas'in bitiş çizgisindeki zaferini kameranın lensinden yakalama anım bu şekilde hayata geçti.

"Ver şunu bana," diye kükredi Bay Harper, gözlüğündeki çamuru biraz olsun temizleyebilmişti.

Koç Foster'ı maça soktuğunda tribünlerde tezahüratlar yankılandı. Üniforması ıslak ancak hâlâ temiz olan Foster böylece sahadaki yerini aldı.

Onun için biraz endişeleniyordum. Bu sabah mutfaktan, o erken saatte çıkan gürültü patırtılar gelmemişti ve Foster terapiden döndüğünden beri de biraz durgundu.

Sahadaysa durum her zamanki gibiydi: Bacak arası pası, topu yerleştirme ve şut. Top uçtu, bir kavis çizdi...

Sol kale direğinden sekti. Foster ıskaladı!

Hemen sonra kenar çizgisine döndü. Birkaç oyuncu sırtına şaplak attı ama teselli olmadığı belliydi.

Temple Sterling sekiz sayı farkla maçı kaybetti ve Foster eve dönüş yolunda fazlasıyla sessizdi.

"Maç zorluydu," dedi babam ön koltuktan. "Kenardan izlemek de çok zor olmuştur."

Foster'dan yanıt gelmeyince mecburen, "Aynen," dedim.

Eve varınca annem Foster'dan kramponlarını dışarıda bırakmasını istedi. Foster'sa onları yere fırlatarak her yere çamur sıçrattı ve arka kapıyı çarparak kapadıktan sonra hışımla odasına çıktı.

Annem peşinden gitmeye yeltendiyse de, “Ben halledebilirim,” diyerek ona engel oldum.

Bana şüpheyile bakıyordu. “Onunla konuşmak mı istiyorsun?”

“Evet.” Şaşkırmakta çok haklı olduğumu biliyordum ama hâlâ kızgındım. “O benim...” Henüz Foster’a kardeşim diyemiyordum. “O...” Sonunda pes ettim. “Onunla ben konuşurum.”

Foster’ın odasının kapısı açıldı. Yatağında sırtı kapıya dönük halde uzanıyordu.

“Foster?”

“Git başımdan.”

“Sorun ne?”

“*Sorun ne mi?*” derken doğruldu, gözlerinden öfke fışkırıyordu. “Takımı hayal kırıklığına uğrattım!”

“Herkes ara sıra ıskalar. Marcus’u bir düşün. O da sık sık ıskalıyor.”

Foster bir karşılık vermedi.

“Bak, elinden gelenin en iyisini yaptın, tamam mı? Önemli olan tek şey bu.”

“En iyisini yapmış olsam top kaleye girerdi!”

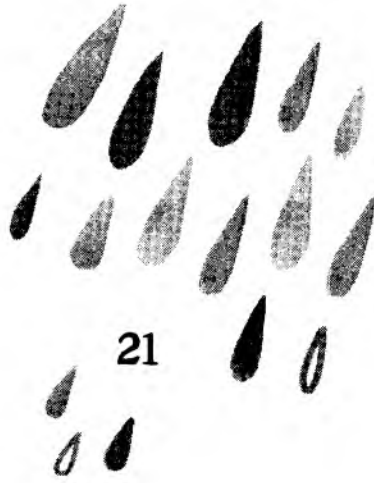
“Tamam, evet, haklısın ama her durumda takım yine kaybederdi, o yüzden aslında bir önemi yok, değil mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Dev. Senin hiçbir konuda en ufak bir fikrin yok!”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Eh, eminim bir şey hakkında bildiğim bir şey vardır.”

Foster’ı Foster’cılıkla alt etmiştim. Bunun mümkün olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Kendini yeniden yatağa attı ve konuşma böylece sona erdi.

İster inanın ister inanmayın, o akşam bir parti vardı. Neredeyse fırtınaya dönen şiddetli rüzgâra rağmen hem de! Mağlubiyet partileri –son iki yıldır daha seyrek yapılıyorlardı gerçi– galibiyet partilerine göre daha gürültülü olmaya meyilliydi. Sarhoş olmak için daha çok sebep olduğundandı herhalde.

Bu akşamki parti Amber McIntyre'in evindeydi. Amber'ın evi kocamandı ve şehrin birkaç kilometre dışındaydı; gürültü patırtılı bir mağlubiyet partisi için ideal bir yerdi. Hem tamamen de mağlubiyet sayılmazdı zaten; Independence, Temple Sterling'i yenmiş olsa da Cas sezonun ilk iki golünü atmıştı. Böylelikle maç bir bakıma zafer kazanmış sayılırdı; Ezra'dan hoşlanmayan herkes için.

Foster'la birlikte yağmurda yol alarak Amber'ın ön kapısına geldiğimizde çok az ıslanmıştık. İçeri girmeden önce gözücüyla Foster'a baktım. Akşamüzeri saatlerinden beri pek konuşmamıştı.

"İçeri girmek istediğinden emin misin? Yani, eve geri de dönebiliriz... film falan izleriz."

Foster başını iki yana salladı. "Burada olmak istiyorum."

Bunun üzerine içeri girdik ve girişten itibaren de yollarımız ayrıldı.

Partide bir sürü insan vardı. Matematik dersinden birkaç kızla karşılaştım, hepsi birlikte hevesle bana resmi yemek odasını (devasa), oyun odasını (abartılı) ve serayı gösterdiler. (Bu iş bana fazla gereksiz geldi. Gerçekten. *Clue* oyunundan fırlamış bir eve benziyordu burası.)

Kızların yanından ayrıldıktan sonra bir içecek almak için mutfığa geçtim. Cas'i henüz görmemiştim ve içeceklerin yakınlarında dolanmakta olduğunu umuyordum.

Onu orada da bulamadım ama Lindsay'yi gördüm. İçeceklerin bulunduğu masanın hemen önünde duruyordu.

Artık pek de susamadığıma karar vermiştim.

"Devon!"

Ancak geri dönmek için çok geçti.

"Maça yazık oldu, değil mi?" dedi ona yaklaştığımda.

"Evet."

Sessizlik.

"Peki, ee, şey, aslında ben de seni görmeyi umuyordum."

"Öyle mi?"

"Evet. Lauren ve Maria'yla bir hafta sonu Mezuniyet Dansı için elbise alışverişi yapmak üzere Gainesville'e gitmeyi düşünüyorduk. Gelmek ister misin?"

"Şey... olur. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Harika! Tam bir kızlar günü olacak." Duraksadı ve gözleri bir an için odayı taradı. Tekrar konuştuğunda sesini biraz daha alçaltmıştı. "Ayrıca, Mezuniyet Dansı konusunda..." Derin bir nefes aldı. "Beni davet etmesini umduğum biri var gibi... Kim olduğunu bildiğini sanıyorum."

Bilmez miyim? Ama bu zokayı yutmayacaktım. Asla yutmazdım.

“Düşünüyordum da... belki... eğer... böyle, kulağa çok ezikçe gelmiyorsa, ona hâlâ bir kavalıem olmadığını çıtlatabilirsin diye düşünmüştüm... ve bilirsin işte, hani belki ağzını yoklarsın? Birlikte vakit geçirdiğinizi biliyorum.”

“Neden sen teklif etmiyorsun ki?”

“Bilmem. Ederdim de... önce onun bana ilgisi olup olmadığından emin olmak istiyorum, anlarsın ya?”

Anlıyordum tabii. Ancak onun anlamaması gerçekten büyük bir sorundu! Cas’ın Lindsay’ye olan ilgisi muhtemelen uzaydan bile fark edilebilirdi.

“Bana yardım edecek misin peki?”

“Sanırım, evet. Tabii.”

“Harika! Teşekkürler, Devon!” Lindsay’nin yüzüne çarpıcı bir gülümseme yayıldı; olmaz olası kız, öyle tatlıydı ki buna karşılık tek yapabildiğim gülümsemek oldu.

Elinde içeceğiyle, beni artık istemediğim içeceğimi almam için yalnız bırakıp gitti.

“Siz arkadaş mısınız?”

Az kalsın korkudan yerimden sıçrayacaktım. Ezra’nın geldiğini fark etmemiştim.

Fazlasıyla lüzumsuz bir laf kalabalığı olduğunun bilincinde olsam da, “Hayır. Şey evet. Yani zaten kim kime ne kadar yakın ki?” dedim.

“Çok tatlı biri,” dedi Ezra, Lindsay’dan tarafa bir göz atarak.

“Evet.” Daha önce herhangi biriyle ilgili güzel bir şey söylediğini duymamıştım.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Sen... eğleniyor musun?” dedi ve sonra dudağının kenarı tuhaf bir biçimde yukarı kıvrıldı; sanki o da bu sorunun lüzumsuz bir laf kalabalığından ibaret olduğunu düşünüyordu.

“Pek sayılmaz. Sen?”

“Hayır. Birazdan ayrılacağım ben de. Maç kaybettiğimizde insanlar gerçekten pislik gibi davranıyor.”

“Üzgün müsün? Maç yüzünden yani?”

Omuz silkti. “Rakip iyiydi.”

Birkaç geri savunma oyuncusu mutfğa doluşurken Ezra’nın resmen üzerine itildim. İçerisi çok kalabalıklaşmaya başlamıştı. Ne de olsa barın kurulduğu yer burasıydı ve çoğu kişi alkolün var olduğu yerde bulunmak istiyordu; yani en azından kendilerine yetecek kadarını elde edebilecekleri kadar bir süre için...

“Başka bir yere gitmek ister misin?” diye sordu Ezra.

“Evet, olur.”

Koridora çıkıp salona yöneldik. Ama orası daha da kalabalıktı. Odanın tam ortasında, bir sehpanın üstünde Stanton Perkins sarhoş halde dikiliyordu. Kaslı kolunu Cas’ın omzuna atmıştı.

“Kadeh kaldıralım!” diye bağırды Stanton. “Cas’e, onlara *kahrolası günlerini gösterdiği için!*”

Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Cas bir şişeyi kaldırdı, *huuuu* diye sağlam bir nida kopardı ve şişeden büyük bir yudum aldı. Kalabalık yeniden tezahürata başladı.

Gözücüyla Ezra’ya baktım. “Rahatsız ediyor mu seni?”

“Ne?”

“Sen sayı yapınca kimse caddelerde geçit töreni düzenlemiyor.”

“Hayır, sadece umumi tuvaletlere fotoğrafımı asıyorlar.”

Hafifçe gülümsedim.

Ezra, Cas’ın bulunduğu tarafı işaret etti. “O, senin en iyi arkadaşın gibi bir şey, değil mi?”

“Son zamanlarda pek sayılmaz. Hep Lindsay’yle birlikte.”

Ezra’nın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Birlikte değiller, biliyorsun. Sadece... takılıyorlar.”

Başımla onayladım. “Aralarında bir anlaşma yok, evet.”

“Değişik bir yorum oldu.”

“Ama doğru, değil mi? Biri diğerinden hoşlandığını söylüyor ve o da bu hislere karşılık veriyor, sonra da bir anlaşma yapmış oluyorlar.”

“Birbirlerine bağlı kalmak üzere.”

Ezra’ya şöyle bir baktım. Jane olsa, o da tam olarak böyle söylerdi. “Evet. Aynen öyle.” Bir sessizlik ânı daha. “Cas’ın ondan hoşlandığını biliyorum. Lindsay de az önce Cas’ten onu Mezuniyet Dansı’na davet etmesini isteyeyim diye bana neredeyse yalvardı. O yüzden... karşılıklı ilgiye dayalı bir anlaşma yolda.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Bir süre yine sessizlik oldu. Ezra’ya baktığımda yüzünde yine tuhaf bir ifade vardı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama tam o sırada Jordan geldi.

“Hey, Şampiyon. Ezra’yı biraz alabilir miyim?”

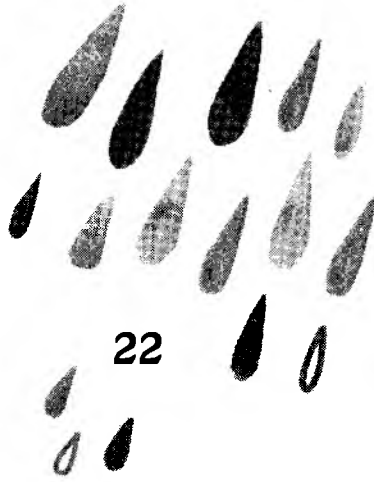
“Tabii.”

Ezra bana bir bakış attı. “Sen... iyi olacak mısın?”

Ne tuhaf bir soruydu bu?! Tabii ki iyi olacaktım. Ama ne demek istediğini biliyordum. İçimden bir ses bana, Ezra’nın Jordan’dan önce partilerde yalnız kalmaya alışık olduğunu söylüyordu.

“Süper ötesi,” dedim ve sonra yüzümü ekşittim. “Evet. Olurum.”

Ezra’nın dudakları yine titreşti, az kalsın gülümseyecekti ve sonra Jordan’la birlikte yanımdan ayrıldı.

O haftaki İngilizce dersinde geçen “mesai saatlerimde” yeni bir şeye şahit oldum: Gerçek bir tavsiye almaya gelen gerçek bir insan.

Yanıma geldiğinde tarih dersi notlarımın kenarlarına bir şeyler karalıyordum; gözlerine kalın, koyu renkli bir kalem çekmiş, saçları dümdüz ve üzerinde, içinde âdeta yüzeceği kadar büyük kapüşonlu bir svetşört olan minik bir birinci sınıf öğrencisi kız.

“Bayan Chambers ödevlere yardımcı olduğunu söyledi,” dedi, selam vermek yerine.

Defterimi kapadım. “Evet, yardımcı oluyorum,” dedim bu tam olarak gerçek olmasa da. Çünkü daha kimseye yardım etmemiştim.

Kız kendini yanımdaki masaya atıp bana birkaç sayfa uzattı. “Bu ödevde başarısız oldum. Yeniden yazarsam notumu yükseltebileceğimi söyledi.”

Ödevine şöyle bir göz attım. Bir *Muhteşem Gatsby* analizi; dönemin ilk büyük kompozisyon ödevi. “Son iki sayfada herhangi bir şey yazmıyorsa, bu dört sayfalık bir ödev sayılmaz, biliyorsun.”

Suratını ekşitti. “Onun istediği gibi yazmayı bilmiyorum. Sınır bozucu bir durum. Ben... o şekilde düşünmüyorum işte.”

“Ne şekilde?”

“Bilmiyorum.”

“Şık gömleklerin metaforik yansıması şeklinde mi?”

Hafifçe gülümsedi. “Evet. Kimin umurunda ki bunlar?”

“Daisy’nin umurundaydı.”

“Lafını bile etme.”

Artık ben de gülümsüyordum.

Küçük kızın adı Alex’ti ve birlikte oturup ödevini adım adım inceledik. Tezin anafikrinin ne olduğu. Nelerin genişletilebileceği. Nelerin zerrece mantık içermediği. Belki Rachel Woodson da özgeçmişime bakarken böyle hissetmişti; hangi detayı nereye ekleyeceğimi ve neyin düzeltilebileceğini biliyordum. Ama tek yapabileceğim ona yol göstermek ve hatalarını bizzat düzeltmesini sağlamaktı.

Çalışmayı bitirdiğimizde saat geç olmuştu. Üzerinde ilerleyebileceği sağlam bir taslak edinmişti. Başlaması için bu kadarı yeterliydi.

“Haftaya da burada olacaksın, değil mi?” dedi.

“Ondan sonraki hafta ve ondan sonraki hafta da.”

Alex başıyla onayladı. “İyi.”

Rachel ertesi gün beni koridorda yakaladı. “Gördün mü?”

“Neyi?”

“Gazete çıktı. Makalemizin yayımlandığı gazete.”

“Makalemiz...”

Haberci’nin bir kopyasını havaya kaldırdı. Üzerinde, ilk sayfasında, “*Yazan Rachel Woodson*” ve altında da, “*Ve Devon Tennyson*” yazıyordu.

“Vay canına,” dedim. “Gerçekten künyede varım.”

“Gerçekten künyede varsın,” dedi Rachel. “Bence iyi bir iş çıktı. Belki yeniden işbirliği yapabiliriz.”

“Şey... olur tabii.”

“Harika. Gelecek makaleler için yapacağın katkılar gerçekten kıymetli olacaktır.” Gazeteyi elime tutuşturdu. “İrtibatta kalalım!” dedikten sonra hızla yanımdan uzaklaştı.

Gazeteye şöyle bir baktım. İlk sayfada Ezra’nın büyük bir fotoğrafı vardı ve altında...

HAK EDİYOR MU?

Ezra Lynley, TS futbol takımının şampiyonu olarak övgü topluyor. Ama sebebi yetenek mi yoksa tamamen strateji mi?

Uzun boylu, geniş omuzlu ve ulaşılmaz bir yakışıklılığa sahip 18 yaşındaki Ezra Lynley, muhabir Devon Tennyson’a, Shaunessy Lisesi takımında geçirdiği dönemden ve herhangi bir istatistiksel “gizli amacın” varlığını inkâr ederek Temple Sterling takımına geçişinden bahsetti.

O an betim benzim attı. Belki de Ezra bunu görmezdi. Okumazdı belki.

Ama *Haberci* her yerdedi. Herkeste bir kopyası vardı. Ezra’nın elinde futbol topuyla bitiş çizgisine doğru sıçradığı o fotoğraf okulun her yerindeydi resmen.

İşte, Ezra oradaydı; antrenmandan önce tribünlerde oturmuştu ve önünde duran *Haberci*’yi okuyordu.

Hay aksi.

Ona yaklaştığımda Ezra başını kaldırıp bana baktı. “‘Ulaşılmaz bir yakışıklılık’ ha?”

“Gerçekten çok üzgünüm.”

“Herkesin kendi fikri.”

“Evet, ben böyle şeyler düşünmüyorum. İstatistik tacirliği gibi şeyler yani, bunlar... saçmalıktan başka şey değil.”

“Öyle mi?”

O sırada daha önce Cas adına Ezra’ya duyduğum öfkeyi ve sezonun açılış maçında Emir’e söylediklerimi hatırladım: *Fena değil. Özel bir tarafı yok aslında.* Artık böyle düşünmüyordum. Ezra’yı Foster’ın yanındayken görmüştüm. Ona karşı son derece nazikti. Sabırlıydı, vefalıydı ve şayet sözlerine dikkat ederseniz esprili bir yanı vardı. Bunlar Ezra’nın iyi yönleriydi ama kendisi... biraz kendini saklıyordu bu konularda.

Yanına oturdum. “Başarıların senin başarıların ve kimsenin onları... ucuzlatmaya çalışmasına izin vermemelisin.”

“Öyle bir niyetim yoktu zaten.”

“Ah. İyi, güzel.”

Ezra gözücuyla bana baktı. “Yine de teşekkürler.”

“Tabii. Bir şey değil.”

“En azından bahsettiğin şu üniversite için yapman gerekenlerden birini gerçekleştirdin. İsmi can alıcı bir gazete röportajında geçiyor.”

Yüzümü ekşittim. “Geçmemesini tercih ederdim. Rachel’in, *National Enquirer* yazarlarına benzer bir tarzı var. Umarım üniversite başvuru kompozisyonlarını da böyle yazmamıştır.” Sesimi değiştirerek, “*Hak Ediyor muyum?* Yıldız öğrenci Rachel Woodson üniversitenize girmenin peşinde,” dedim.

Ezra resmen homurdanarak güldü, sonra yüzünü buruşturdu ve bir süre sessiz kaldık. “Peki ya, şey, ‘ulaşılmaz yakışıklılık’ kısmını sen mi yazdın?”

“Hayır, kesinlikle ben yazmadım.” Bunun kulağa nasıl geldiğini fark edince kendimi konuşmaya devam etmeye mecbur hissettim ve bir anda ayakkabılarım gözüme inanılmaz ilginç geldi. “Ama... yani... sonuçta gerçek bu.”

“Beni yakışıklı mı buluyorsun?”

Kayıtsız görünmeye çalıştım. “Tabii, yani kim bulmuyor ki? Beden eğitimi dersinde spor salonuna girdiğin gibi tüm SK’ler resmen salya akıtıyor.”

“SK’ler mi?”

“Dersteki, şeyler, kızlar işte. Belli ki...” kaş göz yaparak Ezra’nın bedenini işaret ettim, “manzaraya kıymet veriyorlar.”

Ezra gazeteye bakarken hafifçe gülümsedi. “Peki ya ‘benzersiz’ kısmı? Beni kötü konumlandırılmış, zor bulunan bir tuvalete benzetiyorsunuz sanki?”

“Gerçek bu ama. Tek tük bazı detaylar kötü değil. Pek konuşkan biri sayılmazsın.”

“Söylemiştim sana. Konuşmakta pek iyi değilim.”

“Şu anda konuşuyorsun.”

Omuz silkti. “Seninle konuşmak kolay.”

Bunu duyunca midemde bir şeyler kıpırdandı. Bir sebepten içimi hoplatan yalnız bir kelebek...

Tekrar konuştuğunda Ezra’nın sesi tuhaf ve her zamankinden birkaç ton ince çıkmıştı. “Mezuniyet Dansı da yaklaşıyor.”

“Evet.”

“Sen... acaba... benimle gitmek ister miydin?”

Yüzünü benden uzağa çevirmişti; davetini top misali kaleye sürüyormuş gibi bir tavrı vardı.

“Ee... evet, tabii.”

Bana gözücuyla baktı. “Gerçekten mi?”

“Neden olmasın?”

“Süper. Tamam. Süper oldu bu. Benim, şey, sonrasında bir şeyim var da aslında... Yani Jordan bana bu şeyi yaptırıyor, bir parti vermeye zorluyor da... Belki ona da gelebilirsin.”

“Çifte davet. Hırslısın.”

“İstersen tabii, gelmeye mecbur değilsin...”

“Geleceğim.”

“Cidden mi?”

“Cidden.”

“Sonra da,” dedi Foster antrenmanın ardından arabaya geçtiğimizde, “sahte bir atak yaptık. Maça giriyorum ve hani diğer takımın üçlük atış yapacağımızı zannettiği atak var ya, anladın mı? Atağı başlatıyor ama devam ettirmiyoruz! Topu benim atmam için yerleştirmek yerine Ezra’ya fırlatıyorlar, Ezra topu sürüyor ve sonra *sayı!*”

McDonald’s’ın arabaya servis kısmını geçip arabayı komşu *Taco Bell/Pizza Hut*’ın otoparkına çekmiştik. Park halinde olmak aslında arabaya servisten yemek almanın amacına biraz ters düşüyordu ama ben şu külahta dondurmalarından istemiştim, bu yüzden aldığımı araba kullanırken yemem pek kolay olmazdı.

“Peki, bütün bunlar olurken senin ne yapman gerekiyordu?” diye sordum ve sonra külahımın kenarından akan bir damla dondurmaya yakaladım.

“Ezilmemeye çalışmak. Ezra böyle söyledi.”

“İyi tavsiyeymiş.”

Foster bana imalı imalı baktı. “Seni davet etti. Mezuniyet Dansı’na.”

“Etti.”

“Sen de evet dedin.”

“Dedim.” Belli belirsiz gülümsedim. “Yani?”

“Yani... süper. Değil mi?”

“Öyle.”

“Benim de bir damım var,” dedi Foster, sonra da ağzına bir avuç dolusu patates kızartması tıktı.

“Öyle mi? Kim?”

Ağzındakileri çiğnerken boğuk bir sesle, “Gwin Holtzer,” dedi.

“Gwin Holtzer mi?” diye tekrarladım. “Gracie mi demek istedin?”

“Gwin demek istedim. Gracie’nin ablası.”

“Ablası mı? Kaç yaş büyük ablası?”

“Lise ikide.”

“Vay canına, büyük olay. Koca bir Holtzer sınıfı atlamışsın. Pek rağbet görüyor olmalısın.”

Foster buna bir karşılık vermedi. Gözucuyla ona baktığımda gözleri pencereye kilitlenmişti ve kaşları da çatıktı.

“Peki ya Marabelle’e ne oldu?” dedim kısa bir sessizliğin ardından.

“Ah, o dansa gitmiyor.” Umursamaz görünmeye çalışıyordu ama bu daha da... fazla umursuyormuş gibi görünmesine sebep oldu aslında.

“Demek... Gwin o zaman.”

“O zaman Gwin.”

Anlaşılan pek çok kişi bir süredir Mezuniyet Dansı’nı düşünüyordu. Cas ertesi gün kafeterya kuyruğunda peşimden gelip bir tepsi ve bir karton süt aldıktan sonra, “Ee, senin elbisen ne renk olacak?” diye sordu.

“Henüz almadım.”

“Alınca haber ver. Zıt düşmeyelim.”

Ne kastettiğini anlamam biraz zamanımı aldı. “Biz derken?”

“Sen ve ben. Kim olacaktı?” Cas iki salata alıp tepsilerimize birer tane koydu. “İlerle, kuyruğun işleyişini aksatıyorsun.”

Tepsimi ön taraflara doğru kaydardım. “Ben... Lindsay’yi davet edeceğini sanıyordum.”

“Neden yapayım ki bunu? Hep seninle katılıyorum danslara.”

“Biliyorum ama...” Lindsay’ye Cas’in ağzını yoklayacağımı söylemiştim. Bu vesileyle işe koyuldum. “Benim sana... Lindsay aslında seninle gitmek istiyor. Bana söyledi. Hem zaten ben de...”

“Sen de ne?” Gülümsemesi giderek büyüdü. “Halihazırda bir kavalien olduğunu söyleme bana!”

Burada esas nokta o kelimeyi söyleme şekliydi. *Kavalie*. İnanamazlığının iması... Bir kavalien olabileceği fikri son derece absürtmüş gibi.

“Evet, var aslında.”

“Kim?”

“Ezra.”

İşte bununla birlikte o gülümseme bir anda kayboldu. “Ezra mı?”

Kasanın önüne kadar gelmiştim. Kasiyere bir beşlik uzatarak Cas’in bakışlarından kaçtım.

“Aynen. Beni davet etti.”

Cas o zahmetsiz gülümsemesini yeniden yerine kondurdu ama ödeme yaparken durumdan ne kadar rahatsız olduğu belli oluyordu. “Ne yani, siz ikiniz, çıkıyor gibi bir şey misiniz şimdi?”

Omuz silktim. Mezuniyet Dansı randevusunun gelecekteki dans içermeyen randevuların olma olasılığını artırıyor muydu, bilmiyordum. Ama Cas’in yüzündeki ifadeden okunan kibirle pekiştirilmiş tereddüt, içimde, Ezra’yla aramızdakiler hakkında türlü türlü yalanlar uydurma isteği uyandırıyor.

Bir masaya yöneldim, Cas de hemen peşimden geldi. “Ondan hoşlanmaya ne ara başladın ki sen? Pislüğün teki olduğunu söylemiştin.”

“Onu daha yakından tanıma fırsatı buldum.”

“Ne zaman?”

“Bilmem.” Yemeğime yumuldum. “Belki sen Lindsay’yle bol bol vakit geçirirken bulmuşumdur.”

“Lindsay’nin bununla ne ilgisi var?”

“Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Cas rahatsız olmuş gibiydi. “Evet, hoşlanıyorum.”

“O zaman ne diye beni Mezuniyet Dansı’na davet ediyorsun ki? Birinden gerçekten hoşlanıyorsan, bir başkasını dansa davet etmemelisin.”

“Ama her zaman birlikte gidiyoruz, Dev.”

“Eh, evet, öyleydi... taliplerimiz yokken.”

“Taliplerimiz mi? Bu da ne demek şimdi?”

“Bilmiyorum.” Bir paket salata sosunu açıp sertçe salatama boca ettim. Jane’in zamanında olsaydık, Cas muhtemelen Bay Kincaid olurdu ve ne demek istediğimi anlardı. “Hoşlandığımız kişiler. İkimizin de hoşlandığı birileri var.”

“Yani Ezra’dan hoşlanıyorsun, öyle mi?”

“Olabilir.” Bunun doğru olduğundan emin değildim. Ama Cas’e bunu söylememe de gerek yoktu tabii.

“Harika.” Kısa bir sessizlik oldu. “Eh... belki Lindsay’yi davet ederim ben de.”

“Etmelisin belki de.”

“Tamam.” Bir an sanki fikrimi değiştirmem için meydan okuyormuşçasına bana baktı ve sonra tepsisini alıp gitti.

Birinci sınıf İngilizce dersi için yeni ödevimiz bir edebiyat eseri ile film uyarlamasının karşılaştırmasıydı. Çok özlediğim harika bir birinci sınıf kompozisyon ödeviydi bu. Birinci sınıf kompozisyonlarına cidden diyecek yoktu. Son sınıf olunca eleştirel analizler, dipnotlar ve referans dizinlerinden başka bir şey kalmıyordu ödevlerde. Cidden o ödevlerden keyif alabilene alkış!

O hafta “mesai saatlerim” dahilinde yanıma en kıdemli SK’lerden biri –onu beden eğitimi dersinden tanıyordum– geldi. Foster’a hiç fırsat vermeden büyük bir hevesle Ezra’yı eşi ilan eden kızdı bu.

“Bayan Chambers bunları okuyacağını söyledi,” dedi bir tomar kâğıdı yüzüme doğru tutarak.

“Tabii. Ne, şey yani, neyin kıyaslamasını yapıyordun?”

“*Emma ve Fırlama Kızlar.*”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırıp ona baktım. “Ciddi misin sen?”

“Ödevde sadece film uyarlaması yazıyordu,” dedi kısaca. “Hangi filmin uyarlaması olduğu yazılmamıştı.”

İlk sayfaya şöyle bir baktım ve (1) bu kızın adının Amanda Jeffers olduğunu ve (2) Amanda Jeffers'ın pek boş durmadığını bu şekilde öğrendim. Başlık bizzat Rachel Woodson tarafından yazılmış olabilirdi: *Emma'ya Karşı Cher: Austen'in Yirminci Yüzyıl Amerikan Sinemasında Şekil Değiştiren Kadın Kahramanı*.

Şayet oturduğum koltukta emniyet kemeri olsaydı, muhakkak takmam gerekirdi. Amanda Jeffers beni son hızla bir edebi yolculuğa sürüklemişti. Ödevi üzerine kafa yorulmuştu, metni sağlam temeller üzerine kurmuştu ve tamamı gayet net ve bilgilendiriciydi. Aynı zamanda normalde ödevin sayfa sınırı dört iken Amanda'nınki yedi buçuk sayfadan oluşuyordu.

Okumayı bitirdikten sonra başımı kaldırıp ona baktım. "Vay canına. Yazmayı gerçekten seviyor olmalısın."

Amanda omuz silkti.

"Gerçekten iyi bu."

"Neyi değiştirebilirim?"

"Yani..." Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Biçemini bile eleştiremezdim. Bunu açıkça kabul edecek değildim tabii ama bu ödev beni aşırıyordu.

"Tam not almak istiyorum," dedi onu duymadığımı sanmış olmalıydı. "O yüzden neyi değiştirmem gerekiyor?"

"Ben sana tam not verirdim," dedim. "Herhangi bir yerini de değiştirmezdin ödevinin."

"Her zaman değiştirebileceğin bir şeyler çıkar. Her zaman daha iyisini yapabilirsin."

Sayfalara bir göz gezdirdim. "Sanırım... Emma üzerine düşüncelerini yazdığın kısmı biraz daha genişletebilirsin."

Kısaca başını salladı. "Başka?"

"Başka... geçişlerini metne biraz daha iyi yedirebilirsin belki." Bu, İngilizce öğretmenlerinin bana hep söylediği bir şeydi.

"Harika." Ödevi geri alıp dudaklarını büzerek üzerine bazı notlar aldı. "Teşekkürler," dedi ve sırt çantasını alıp çıktı.

Bir sonraki hafta sonu Lindsay, Lauren ve Maria'yla birlikte Gainesville'de bir alışveriş merkezine gittik. Etkileyici Bayan Renshaw, görüşülecekler listemde pek üst sıralarda değildi ama aynı zamanda ona kin duymaya da hakkımın olmadığını farkındaydım. Cas dansa onun yerine beni davet etmişti ve ben onu geri çevirmiştim. Bir yanımlı bunu yapmakta haklı olduğumu hissediyor ama yine de kısmen suçluluk duyuyordu ama diğer yandan her üçüncü dereceden hoşlanma durumuna eşlik eden mantık dışı bir arzu duyuyordu; o standart "Ya doğru zamansa?" sorusu. Ya birlikte gittiğimizde o gecenin birdenbire bana âşık olduğunu anlamasını sağlayacak olan zaman olacağı tutarsa ve ben bütün bunları beni önce Ezra Lynley dansa davet ettiği için elimin tersiyle geri çevirdiysem?

Ama günün konusu, Mezuniyet Dansı'nda giyilecek elbiselerdi, içsel nevrotik monologlar değil; işte, böylece işe koyulduk. Önce klasik bir büyük mağazaya gidip klasik bir indirim reyonunu gezdik ve yaklaşık on dakika bakındıktan sonra her birimiz birer kucak dolusu elbiseyle soyunma kabinlerine geçtik.

İlk denediğim elbise korkunçtu. Bunu benim için Lauren seçmişti, daha görür görmez elbiseyi berbat bulduğumu söylesem canı sıkılacaktı, bu yüzden de elbiseyi denemek durumunda kaldım. Her alışveriş seansında olduğu gibi herkes bana elbisenin *çok hoş* olduğunu ve *kesinlikle muhteşem* göründüğümü söyledi tabii ki. Tek yapmanız gereken, birkaç güzel sıfatı bir araya getirmek; ardından her elbiseyi yorumlamak için bu kelimeleri kullanabilirsiniz, elbise gerçekte nasıl olursa olsun. Bu operasyonda onun gerçekte nasıl görüldüğü geri planda kalıyordu.

Gerçi Lindsay, denediği her elbisenin içinde gerçekten *kesinlikle muhteşem* görünüyordu. Ben her elbise de bir saray soytarısına daha çok benzerken, onun her an güzelliği daha da belirginleşiyordu.

Bir süre sonra elbiseleri değerlendirip favorilerimizi seçmek üzere Lauren'ın soyunma kabininde toplandık.

“Ben bunu beğendim,” dedi Maria yeşil tafta bir elbiseyi kaldırıp bize gösterirken. “Hem yeşil Marty’ye de yakışıyor.”

“Evet, şunların bazılarına göre de bir şeylerle tamamlanması daha kolay bir elbise,” dedi Lauren, kolunu daha kendine has desenleri olan (yani *korkunç*) elbiselere doğru savurarak.

“Ee, sen kiminle gidiyorsun, Lindsay?” dedi Maria yeşil elbiseyi bir kenara koyarken.

Lindsay'nin yüzü kıpkırmızı oldu. “Henüz bir kavalıyem yok.”

Buna şaşırmıştım çünkü Cas’le aramızda geçen konuşmadan sonra, onun doğruca Lindsay’nin yanına gidip diz çökerek onu dansa davet edeceğini düşünmüştüm.

“Öyleyse sen birini davet et,” dedi Lauren. “Neden olmasın?”

Lindsay omuz silkti.

“Sen ve Ezra birlikte gidiyorsunuz, değil mi, Devon?” dedi Maria.

Lisede haberler her zaman çabuk yayılırdı. Haber konusu olmaya pek alışık değildim ama futbol takımının kaptanı tarafından dansa davet edilmek sanırım sözü edilecek bir şeydi.

“Plan o yönde,” dedim.

“Buna ne dersiniz?” Lauren ışıltılı, mavi renkli mini bir elbiseyi havaya kaldırdı. Maria’yla ben uygun bir biçimde övgüde bulunurken Lauren beklentiyle Lindsay’ye baktı.

Ama Lindsay bana bakıyordu. Ciddi ciddi almayı düşündüğüm (yüzde kırk beş indirimdeydi!) berbat bir pembe-beyaz saten elbiseyi üzerime tutmuştum ve aynada kendime bakarken onun yüzünü de görebiliyordum. İfadesinde bir tuhaflık vardı.

Lauren askıyı salladı. “Lindsay?”

“Ha?”

“Buna ne dersin?”

“Hoş,” dedi Lindsay ve yüzüne otomatik olarak bir gülümseme yerleştirip o tuhaf ifadesinden kurtuldu. Artık o surat her ne idiye, silinip gitmişti.

Günün büyük bir kısmını alışveriş merkezinde geçirdik. Ben sonunda yüzde-kırk-beş-indirimdeki saten elbiseyi aldım. Lauren de bir elbise kapmıştı ama Lindsay onun için tasarlanmış gibi duran bir dizi elbise denediği halde bakınmaya devam etti. Bir çöp poşetine iki asimetrik delik açıp Lindsay’ye giydirsek, gelecek sezon herkesin çöp poşeti giymeye başlayacağından şüphem yoktu.

Alışveriş günümüz yemek katındaki fast-food maratonuyla son buldu. Biraz kızarmış ıvır zıvır tıknıp boş boş dedikodu yaptıktan sonra Lindsay canının tatlı istediğini söyledi. Lauren ve Maria bu teklifi es geçtiler ama ben itiraz etmeye fırsat bulamadan Lindsay ayağa fırlayıp, “Benimle gelsene, Devon! Gidip seçeneklerimize bir bakalım,” dedi.

Diğer fast-food restoranlarına doğru ilerlerken koluma girdi.

Bu, bana *Aşk ve Gurur*’dan bir sahneyi anımsattı; Elizabeth ile Caroline, *odada şöyle bir dolaşıyorlardı*. Ama Lindsay entrikacı, dalavereci bir Caroline değildi. Lindsay sadece... Lindsay’ydi. Ağzı açık cam şişeden fışkıran sıvı misali neşe saçan doğal bir kaynak!

“Ee, Reeding konusunda kararın ne?” diye sordu, *Sbarro*’yu geçip *Dairy Queen*’e yöneldik.

Şunu kabul etmem gerekiyordu: “Harika bir yer.”

“Ben de bayıldım. Aslında Alabama ya da Florida Üniversitesi gibi büyük bir yere gideceğimi düşünüyordum. Ama Reeding’i görünce oraya gitmek istediğimi anladım. Evle arasındaki mesafe süper, ayrıca muhteşem bir yer ve dersler de müthiş görünüyor... Oraya başvurmam şart ve burs alırsam kesinlikle oraya gideceğim. Ya sen?”

Lindsay de kendini bir postacı çantasıyla üniversite öğrencisi olarak hayal etmiş midir diye merak ederek başımla onayladım. “Ben de.”

“Ah, Devon, bu harika!” Gözleri birden kocaman açıldı. “Oda arkadaş olabiliriz. Farkında mısın bunun?”

Oda arkadaşı. Lindsay Renshaw’la. Havluyu üzerinde sarmış, ayağına düş terliklerini geçirmiş Lindsay. Lindsay ve onun amansız cazibeyle neşe deposu! Bununla başa çıkabilir miydim?

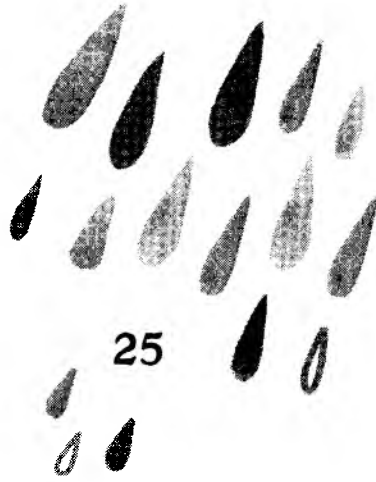
Dahası, Lindsay’nin beni düş terliklerimle görmesini kaldırabilir miydim? Lindsay’yi şöyle bir süzdüm.

Kendi dudaklarımdan dökülen sözcüklere inanmakta güçlük çektim ama şöyle demiştim: “Ben... evet. Yani, tabii. Harika olurdu. Değil mi?”

“Tanrım, çok mutlu oldum şimdi, gerçekten.” Lindsay kolumu hafifçe sıktı. “Devon... şey, pekâlâ, bu biraz ezikçe gelecek belki ama seninle hep daha yakın arkadaş olmak istemişimdir. Seni hep Cas’leyken görüyorum ve sanki... Hep daha yakın olmamızı isterdim işte. O yüzden bence de bu harika olur.”

Cas. Evet. Sevgili olma ihtimalleriyle Lindsay ve Cas. Oda paylaşma ihtimalimizle Lindsay ve ben. Gürültü için kulak tıkacılarından almam ya da odanın bana ait tarafını tuğladan duvarlarla çevrelemem gerekecekti muhtemelen. Ne olursa olsun Lindsay’nin varlığı göz ardı edilemezdi. Ayrıca o anda çok mutlu görünüyordu ve bu tuhaf şekilde bulaşıcıydı, o yüzden her şeye rağmen ben de mutlu sayılırdım.

“Harika,” diye karşılık verdim, bunda kısmen samimiydim.

Beden eğitimi dersinde hâlâ futbol üzerine çalışıyor, bayraklı futbol egzersizleri yapıyorduk. Bayraklar SK'ler için biraz sorun yaratıyordu çünkü bayrak kemerleri, şortlarıyla tişörtlerinin arasında açıkta bıraktıkları kısımları örtüyordu. En önemli kozları buydu, o yüzden tişörtlerini biraz daha yukarıdan bağlayarak durumu telafi ettiler.

Salı günkü derste tam takımlara ayrılıyorduk ki Bay Sellers, Ezra'yı yanına çağırdı. Sahanın az ilerisinde okul takımının baş antrenörü Bay McBryde'in yanında duruyordu.

Foster, "Acaba ne istiyorlar?" diye mırıldandı, ikimiz de onların yanına giden Ezra'ya bakıyorduk.

Bay Sellers ve Bay McBryde, bulunduğumuz yerden duyulamayacak kadar kısık sesle konuşuyordu ve Ezra yanlarına vardığında Bay McBryde bir elini onun omzuna koydu.

"Ne olduğunu biliyorum ben," diye şakıdı o sırada biri. Biraz zavallı bulduğum SK'lerden biriydi bu; Foster'ın şut çekme becerilerinin keşfedildiği gün bana top fırlatan kız... "Babacığım polis benim. Ne olduğunu biliyorum."

Babasının polis olmasının bununla ne alakası olduğunu bilmiyordum ama neredeyse herkes, dinlemiyormuş gibi rol yapanlar –benim gibi– bile onları dinliyordu. Foster sanki Ezra’yla ilgili kötü bir şey söylemesi için ona meydan okurcasına gözlerini SK’ye dikmiş bakıyordu.

“Bir çocuk kaza yapmış. Şeyden bir çocuk... Lake Falls’tan? Sarhoş olup arabasıyla kaza yapmış ve ölmüş.”

“Bunun Ezra’yla ne ilgisi var?” Sesim tuhaf bir biçimde ruhsuz çıkmıştı.

“Şey, çocuk bir futbolcuydu işte.” Dünyadaki en net şeymiş gibi söyledi bunu. “Böyle, kaptan falan gibi bir şeydi. Bu hafta onlarla maç yapacağız.” Gözleri ışıldadı. “Belki çocuğa üzüldükleri için Ezra’ya onları ezip geçmemesini söyleyeceklerdir.”

Bir an kıza dik dik baktım. Ne berbat biriydi bu böyle!

Sonra gözlerimi tekrar Ezra’ya çevirdim. Bay McBryde’in eli hâlâ Ezra’nın omzundaydı.

Ezra’nınsa biraz önce birinin ölüm haberi almış gibi bir hali yoktu. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ama gözleri... gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltı vardı ve iyiye yorulacak bir parıltı da değildi bu. Bulunduğum yerden bile bir terslik olduğunu anlayabiliyordum.

Belki mesele bir ölüm haberi değildi. Belki şampiyonaydı. Şampiyonadan diskalifiye mi edilmişti? Yıldız Oyuncu olduğu halde atılmış mıydı? Belki Rachel Woodson’ın boktan makalesinden haberleri olmuştu ve her nasılsa o istatistik tacirliği hikâyesine inanmışlardı.

“Eminim konu bu değildir,” dedi Foster az önce konuşan SK’ye ters ters bakarak. “Eminim onunla bir röportaj filan yapmak istiyorlardır. Hatta eminim konu o bile değildir.”

SK, Foster’a küçümseyici bir bakış atıp arkadaşlarına döndü.

Foster'ı durduğu yere biraz daha yaklaştım. "Muhtemelen haklısın," dedim ama bunun ne kadarının doğru olduğunu bilemiyordum.

Ezra, Bay Sellers ve Koç'la konuştuktan sonra geri dönmedi. Onun yerine takımın soyunma odalarına yöneldi. Takımın kendi odaları vardı ve sahanın hemen yanına inşa edilmiş, küçük, tek katlı, tuğladan bir binadaydı hepsi.

Foster'a baktım. İkimiz de Bay Sellers'ın görüş alanının dışında kalmaya dikkat ederek dersten sıvışıp Ezra'nın peşinden gittik.

Foster doğruca soyunma odasına geçerken ben bir an duraksadım. Ne ara Ezra'nın meselesinin bizim sorunumuz haline geldiğini bilmiyordum ama bir şekilde böyle olmuştu. Bu yüzden ben de Foster'ın peşinden gittim.

"Ezra?"

Daha önce hiç takımın soyunma odasına girmemiştim. Dikkatimi çeken tek farklı şey duş perdelerinin olmamasıydı ki bu oldukça tuhaftı. Tabii bir de pisuvarların bolluğuydu ki bu kısım da iğrençti.

Ezra açık bir dolabın önünde, sırtı bize dönük duruyordu.

"Doğru mu?" diye sordu Foster. "Bir kaza mı olmuş?"

"Evet." Ezra arkasını döndü. Elinde bir antrenman forması vardı. Gözleri nemli filan da değildi. "Evet, Lake Falls'un kap-tanı ölmüş."

"Ah, olamaz." Foster, benim söyleyemediğim şeyi dile getirmişti. Kanım dondu. "Nasıl?"

"Trafik kazası. Sarhoş olduğunu düşünüyorlar."

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu Foster.

"Birlikte birkaç kampa katılmıştık."

"Arkadaş mıydınız?"

Kısa bir duraksama oldu. "Evet."

"Sıçayım," dedim.

"Ağlamak ister misin?" dedi Foster.

"Foster." Foster'ı azarlamak neredeyse her durumda normal geliyordu bana.

"Çoğu erkeğin, ağlamanın sosyal olarak kabul edilemez olduğunu düşündüğünü söylüyorum ben sadece. Ağlayabilirsin ama istersen. Çünkü bu kural çok aptalca."

Ezra bir saniye için bana baktı. "İyiym ben."

"İstersen senin evine gidebiliriz," diye devam etti Foster. "Bill ve Ted'in Maceraları'nın devamı var bende."

"Gerek yok. Gerçekten iyiym." Formayı dolabına bıraktı. "Siz gidin. Ben de hemen arkanızdan geliyorum."

İkimiz de oyalandık. Ezra iyi görünüyor olsa da gözlerinde sözlerine ihanet eden bir şeyler vardı.

"İyiym ben," dedi, bu kez sesi kararlı çıkmıştı. "Gidin hadi, tamam mı?"

"Tabii." Foster'ı önden ititirdim. "Dışarıda görüşürüz."

Haber okulda çabucak yayıldı ve günün sonunda neredeyse herkes olanları duymuştu. Lake Falls, Temple Sterling'in komşusuydu. Pek çok kişinin orada arkadaşları vardı ve anlaşılan bazıları da ölen çocuğu tanıyordu. Yedinci saatteki matematik dersinde adının Sam Wells olduğunu öğrendim. Son sınıf öğrencisiydi, üç yıldır okul takımında başlama oyuncusuydu ve gerçek anlamda kendini Florida Eyaleti'nin başarısına adanmıştı.

"Ah, Devon." Son dersten sonra koridorda Cas ve Lindsay'nin yanından geçiyordum. Lindsay kollarını bir anda bana doladı. "Ne berbat, değil mi?"

Ben de ona sarıldım; başka ne yapabiliirdi ki? Sonra da, "Evet. Berbat," dedim.

"Hayal bile edemiyorum," dedi geri çekilirken. "Takımlarındaki oyuncularını düşünüp duruyorum... Biz kaptanımızı kaybetsek nasıl olurdu diye..."

Gözleri yaşlarla doldu. Cas onu kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Bu sırada tabii ki bakışlarımı onlardan kaçırdım.

“Taziyeye gidecekmişiz,” dedi Foster, onu antrenman çıkışı aldığımda. “Saygıdan yani. Koç öyle dedi. Perşembe akşamüzeri. Beni sen götürür müsün?”

“Tabii.”

“Takım elbisem yok ama.”

“Babaminkilerden birini giyebilirsin, yani sanırım,” diye mırıldandım caddeye çıkarken. “Üzerine olup olmayacağını bilemiyorum ama bir denersin.”

“Onun kıyafetlerini giymek istemiyorum,” dedi Foster.

“Neden ki?” Ona baktığımda yüzü pencereye dönüktü.

Kısa bir süre sessizlik oldu ve sonra Foster sadece, “Çünkü üzerime olmuyorlar,” dedi.

Bir gömlek ve kravatla karar kıldı. Ben pek şık giyinmemiştim ama içeri girmeye de niyetim yoktu zaten. Sam Wells’le aramda, orada bulunmamı gerektirecek tek bir bağlantım yoktu sonuçta.

Otopark tıkış tıkıştı ve bulabildiğim tek yer sokağın ilerisindeydi. Arabayı park ettikten sonra Foster’a gözücuyla baktım. Bakışları gösterge panelindeydi.

“İyi misin sen?” diye sordum.

Başıyla onayladı ve kısa bir an sonra arabadan çıkıp cenaze evine doğru ilerledi.

Daha çok az bir süredir bekliyordum ki Ezra kaldırımdan yürüyerek çıkageldi.

Otoparka vardığında aniden durdu, bir süre öylece dikildikten sonra hızla dönüp sokakta bana yaklaşmaya başladı. Delice bir fikre kapılıp arabama doğru, beni görmeye geldiğini düşünmüştüm ama yanımdan geçerken başını kaldırıp bana bakmadı bile.

Arabası sokağın daha da ilerisindeydi. Dikiz aynamdan kamyonetine yaklaştığını görebiliyordum. Gelgelelim araca binmedi. Sadece elleriyle kapıyı kavradı ve başını önüne eğip öylece durdu.

Daha iyi bakabilmek için aynaya yaklaştım; kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama arabadan çıkıp yanına gittim.

Geldiğimi duyduğunu sanmıyorum ama ben yaklaşırken onu duyabildim. Boğuk ama yine de duyulabilir bir sesle sayı sayıyordu.

“Elli yedi, elli sekiz, elli dokuz, altmış, altmış bir...”

“Ezra?”

Çabucak doğruldu; az kalsın arkasındaki kaldırım taşına takılıp düşüyordu. Bana baktığında tuhaf bir şey yaptı; sanki beni tanıması birkaç saniyesini almıştı. Ama durumu her zaman-kindenden farklıydı. Bu kez kafası fazlasıyla meşgul görünüyordu, neredeyse yanından kim geçse tanımayacakmış gibi.

“Burada ne işin var senin?” dedi.

Burada derken taziye evini mi yoksa kaldırımı mı kastettiğini bilemedim. “Foster’ı getirdim,” dedim bahane olarak.

“Neden içeride değilsin?”

“Sen neden değilsin?”

“Onun hakkında konuşulanları duymak istemiyorum. Aptalın tekiydi.”

“Ezra!”

“Öyleydi. Ve sen de biliyorsun, ben de biliyorum, herkes biliyor ve oraya gidip insanların, bu durum sıçtığım bir trajediymiş gibi konuşmalarını dinlemek zorunda kalacağız. Ama trajik değildi. Trajik ölümler kaçınılabılır değildir ve Sam’in ölümü önlenebilir bir durumdu.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum; Jane olsa ne derdi, onu da bilemiyordum. Her ne kadar alametifarikası romantizm olsa da kitapları acı gerçeklerden de uzak sayılmazdı; bazen işler istediğin gibi gitmiyordu. Bazen kayıplar oluyordu. Bazen kız

kardeşin pis herifin tekiyle evleniyordu. O yüzden belki de Jane basitçe bu beyanatı kabul etmekle yetinirdi.

“Üzgünüm.” Cenaze evine baktı. “Muhtemelen söylediklerim kulağa pislüğün tekiymişim gibi geliyordur.”

“Pisliklerin sözlerinin kulağa nasıl geldiği konusunda pek de uzman biri sayılmam,” dedim düşünmeden. “Kısıtlı bir kişisel deneyimim var bu konuda.”

Ezra’nın dudağının kenarı çok kısa bir süre için hafifçe yukarı kalktı.

“Ne... ne yapıyordun sen?” Arabayı işaret ettim, Ezra’nın tuhaf davranışını ifade ediyormuş gibi. “Şu... sayma olayı neydi?”

Sadece başını iki yana sallamakla yetindi, sonrası sessizlikti.

“Seninle içeri girerim,” dedim. “Onu görmek istiyorsan.”

“İstemiyorum. Kötü bir şey mi bu?”

Yutkundum. “Hayır. Hayır, sanmıyorum.”

“Fazla geliyor.” Yine başını iki yana salladı. “Ben... yapamam...”

Sesi kısıldı ve başını kaldırıp bana baktığında bir an için ağlayacağını düşünmüştüm. Aniden bunu engelleme gereği duydum. İğrenç bir espri daha yapabilirdim ama aklıma bir şey gelmiyordu. Daha önce hiç arkadaşımı kaybetmemiştim. Bebekken büyükanne ve büyükbamı kaybetmiştim sadece. Neredeyse tanımadığım bir amcamı bir de. Ama bir arkadaşı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum; yakın bir arkadaşın olmasa bile. Hayatımda bana yakın olmayan bir sürü insan vardı ve onlardan birini kaybetmek bile –Rachel Woodson ya da Maria Silva dahi olsa– benim için hayal edilemez bir şeydi.

Kaldırımın yola inip Ezra’ya yaklaşarak ona sıkıca sarıldım. Hemen karşılık vermeyince ilk birkaç saniye boyunca kendimi aptal gibi hissettim ama sonra kollarıyla beni sarıp kendine çekti. Benden uzundu, tam yüzümü boynuna yaslayabileceğim boydaydı.

“İyi misin?” diye sordum nihayet, geri çekilmeden hemen önce.

“Hı-hı.” Sesinin göğsünde titreştiğini duyabiliyordum.

“Emin misin?”

“Hayır.” Kısa bir duraksama oldu yine. “Belki birazcık daha böyle kalabiliriz.”

“Tamam.”

Böylece kaldık. Bu, bir tür kucaklaşmadan ziyade benim dile getiremediklerimi hareketlerimle gösterme çabamdı. Ezra’nın bu kadar üzgün olmasını istemiyordum. Benim ve Foster’ın hissetmemizi sağladığı kadar kendini de güvende hissetmesini istiyordum.

Ezra birkaç derin nefes aldı ve sonra yeniden saymaya başladı.

Ne ona engel oldum ne de bunu sorguladım. Anlamıyordum ama o an için anlama ihtiyacı duymamıştım zaten. Sadece onun iyi olmasını istiyordum.

Taziyeden döneli birkaç saat geçtikten sonra bir ara Foster’ın mutfak masasının altında takıldığını fark ettim.

Foster’ı normalde de boş küvette ya da vestiyerin içi gibi tuhaf yerlerde bulmak çok alışılmadık bir şey değildi. Ama mutfak masasının altında uzanmak yeni bir âdet sayılırdı. O yüzden ben de yere oturup kollarımı bacaklarıma doladım ve sırtımı da bulaşık makinesine yasladım. Makine çalışıyordu, bu yüzden odada yoğun bir su sesi de vardı.

“Uyuyormuş gibi görünüyordu, Dev,” dedi Foster uzunca bir sessizliğin ardından. “Sam Wells yani. Tıpkı uyuyormuş gibi görünüyordu. O kadar çok insan vardı ki evde, koca koca üç oda dolusu insan.”

“Herhalde pek çok insan için önemli biriydi.”

“Sen ölsen hakkında ne söylemelerini isterdin?”

Bunun cevap beklemeyen Foster sorularından biri olduğunu biliyordum, bu yüzden konuşmaya devam etmesine izin verdim.

“Yani, insanların senin hakkında bir sürü güzel şey söylemesini mi isterdin yoksa gerçeği söylemelerini mi?”

“Gerçeği.”

“Gerçekler... Bazen çok yüksek sesle konuşuyorsun. Ayrıca hep durduk yere sinirleniyorsun. Hem bazen hak etmedikleri halde insanları yargılıyorsun.”

Buna sinirlenmemiştim; nedeni kısmen Foster’ın bir meseleyi çözmeye çalışması kısmen de söylediklerinde haklı olmasıydı.

“Hem sırf öldün diye bütün bu özellikler kimliğinin bir parçası olmaktan çıkmıyor. Ama insanlar gerçeklerden bahsetmiyor.”

“İyi şeylere odaklanmak istiyorlar aslında,” dedim.

“Onu iyi şeyler öldürmedi ki.” Duraksadı. “Gerçekten aptalca davrandı, Dev. Ama bunu söyleyemiyorsun. Bunu söylememen gerekiyor.”

Buna bir karşılık vermedim.

“Ezra ölse, onun hıyarın teki olduğunu söyler miydin?”

“Öyle şeyler söyleme.”

“Bunu hep söylüyorsun ama. Bana hep ne söylememem gerektiğini anlatıyorsun ama ben sadece gerçeği söylüyorum ve bunun nesi yanlış, hiç anlamıyorum. Ezra ölse ve gerçekten hıyarın teki olduğunu düşünüyorsan, onun hakkında yine aynı şeyi söylemeni isterdim. Bir insanın ölmesi, onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmen gerektiği anlamına gelmiyor ya da onun nasıl bir insan olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Sırf bu dünyadan gittiler diye bu, kötü bir insan olmadıkları ya da hiçbir şeyi sıçır batırmadıkları anlamına gelmiyor.”

O sırada jetonum düştü. Kafamda bir ampul yandı ya da daha az klişe bir şey oldu.

“Foster...”

“Annem hakkında konuşma. Tek kelime bile etme.”

“Peki ya gerçeği söylemek istiyorsam?”

Suspuz olma sırası Foster’daydı. Dudağını büzerek suratını astı ve gözlerini de masanın bir köşesine sabitledi. -

“O ölse, sana yaptığını asla unutmazdım. Asla. İstersek ondan biraz nefret bile edebiliriz, yani ölecek olsa.”

Foster yutkundu ama bana bakmadı.

Uzun bir süre sessizce oturduk. Sonra da, “Ona yardım edebilirdi,” dedi.

Bulaşık makinesi durdu ve sessizlik, daha da boğucu bir hal aldı. “Ne?”

“Baban ona yardım edebilirdi. Bu kadar kötü duruma düşmeden önce yani. Babamın ölmüş olması seninkinin ona yardım edemeyeceği anlamına gelmiyordu.”

“Durumunu bildiklerini sanmıyorum... Yani, kimsenin durumun bu kadar kötüleştiğini bildiğini sanmıyorum.”

“Önemseydi, fark ederdi.”

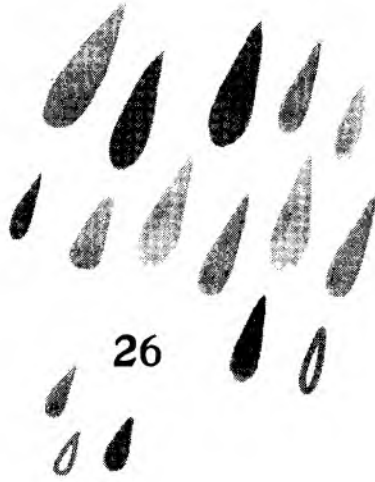
Babam adına konuşamazdım. Ama bunda yasın bir payı olduğunu biliyordum. Belki onları daha çok arayıp sormalıydı. Bu yüzden belki de durumlarında bir terslik olduğunu anladıklarında, her şey için çok geç olmuştu.

Ama ben Foster’a yastan bahsedebilecek durumda mıydım? Yas tutmak hakkında ne biliyordum ki gerçekten?

Kafamda, doğru dürüst bir cümle kuracak kadar kelimeyi toparlamam biraz zamanımı aldı: “Her şey için onu suçlama-
man gerektiğini düşünüyorum.” Yutkundum, birden boğazım
düğümlemişti. “Ben... Yani, faydası olacak mı ki?”

Foster’ın sesi çatallandı. “Böylesi daha kolay. Yani annemi suçlamaktan.”

Başımınla onayladım ve sessizlik içinde bir süre daha oturduk.

Beden eğitimi dersindeki sevimsiz SK haklıydı; Sam Wells'in taziyesinden sonraki cuma Lake Falls'la maçımız vardı. Kimsenin bununla nasıl baş edeceğini bildiğini sanmıyorum. Normal bir maç gibi oynayabilir miydi herkes? Amigo kızlar takımlarına tezahürat yapabilir miydi? Kalabalık yine gürleyebilir, yine sosisli sandviçlerine yumulabilir ve haykırarak bol bol şamata yapmayı sürdürebilir miydi?

Anlaşılan yanıt olumluydu çünkü hepsini yaptılar. Maçtan önce Sam Wells için saygı duruşunda bulunuldu. Ama ardından her şey bir anda normale dönmüştü sanki.

Takımımız sahaya her zamanki kararlılığıyla hâkim oldu ancak bu akşamki maçta bir farklılık vardı. Genel olarak herkes özensizdi.

Üstelik takım ne kadar özensiz oynasa da Ezra bir o kadar maça asılıyordu; savunma oyuncularının etrafından hızla koşarak sahada daha ileri gitti. Muhteşem bir oyun sergiliyordu ve ilk yarının sonunda Temple Sterling dört sayı öndeydi. Lake Falls,

Temple Sterling'in özensiz oyununa rağmen kale çizgisinin birkaç metre yakınına bile ulaşamadı.

Bay Harper oyuncularımızın kenar çizgisi karelerini çekiyordu; gazetenin spor sayfası bu hafta biraz farklı düzenlenecekti, bundan emindim. Sam'in anısına bir sayı yayımlacaktı. Kaptanı olmaksızın yola devam eden bir takımın cesaretinin şerefine...

Gerçi bu, kelimenin tam anlamıyla Temple Sterling'in de yaptığı şeydi: Takım ikinci yarıda tekrar sahaya döndüğünde Ezra kenara alınmıştı.

"Beni tekrar maça sokun." Ezra'nın Bay McBryde'la tartıştığını duyabilecek kadar yakınlarındaydım.

"Şimdilik dışarıdasın."

"Neden?"

"Hoşuna gitmiyorsa devrenin kalanı boyunca tribünlerde bekleyebilirsin, tamam mı?"

"Yok artık!" Ezra kaskını yere fırlattı. Hiç bu kadar sinirlendiğini görmemiştim. Hatta onun daha önce sinirlendiğini görmemiştim. On üzerinden bir duygusal ölçekte -bunun da birincisini taş kesilmek, onuncusunu da tam bir gündüz kuşağı pembe dizisi hisleri olarak alırsak- Ezra genellikle üç dolaylarında seyrediyordu.

"Bak." Bay McBryde Ezra'nın burnunun dibine kadar girdi; sesi tehlike arz edecek seviyede alçaktı. "Uzlaşmak istemiyorsan, sonraki maçta da kenarda oturabilirsin. Belli ki sandığının aksine herkes gibi yedek kulübesinde bekletilebilecek bir oyuncusun."

"Mesele o değil." Ezra sesini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Gidebilirsin, Lynley." Bay McBryde çok sertti. "Oynamamız gereken bir maçımız var."

"Ben de oynuyordum işte!" diye patladı Ezra. "Oynayan tek kişi bendim orada! Ne yaptıklarını görmüyor musunuz?"

Bay McBryde, Ezra'nın kaskını alıp göğsüne yapıştırdı. Tek söylediği, "Kendine gel," oldu ve sonra savunma koçuyla müzakere yapmak üzere bir hışımla çekip gitti.

Hücum koçu Ezra'nın yanına gitti. Kısık sesle böyle bir durumda *asil* davranmanın ne kadar önemli olduğundan, istatistik artırmak için Lake Falls'un durumundan istifade ediyorlarmış gibi görünebileceklerinden endişe ettiği için bunu yapmaları gerektiğinden bahsettiğini duyabiliyordum.

Tıpkı Rachel'in söylediği gibi. Politika.

"Sakin ol," dedi Bay Evans. "Bu akşam herkes biraz oynama şansını bulacak, tamam mı? Adil olan bu."

Ezra karşılık vermedi. Bay Evans'ın gözlerine bakmayı reddederek kaskını sıkı sıkıya kavramakla yetindi.

Ezra kenarda surat asıp otururken Lake Falls üçüncü çeyrekte iki sayı, dördüncü çeyrekte de iki sayı daha yaptı. İki puanlık bir sayı atışıyla Lake Falls 29-28 öne geçti ama Ezra bir daha maça girmede.

Maçın bitmesine saniyeler kala Temple Sterling'in galibiyet için tek seçeneği iki puanlık bir sayı yapmaktı. Orta sahadan şut çekilmesi gerekiyordu, uzun bir mesafeydi ama Foster daha önce bundan daha uzak bir mesafeden de şut çekmişti. Koç hemen onu maça soktu ve Foster, Ezra'ya doğru bir bakış atarak sahaya koştu.

Maç devam etti. Bacak arası pası atıldılar ve çizgi oyuncusu Lake Falls'un çizgi oyuncusuyla çarpıştı. Foster ileri atılıp topa dokunmayı başardı. Şut iyi görünüyordu; top döne döne kavisler çizerek kale direklerine doğru düz bir çizgide ilerledi. Ama yeterince ileri gidemedi ve... süre doldu. Takım oyuncularını tokalaşmak üzere diğer takımın yanına gitti. Sırtını sahaya dönmüş duran Ezra hariç herkes.

Eve dönerken Foster'in çantasını ben taşıdım. Her zamanki gibi yanımdan hızlı hızlı yürüyordu ama, "Ezra pası nasıl kar-

şladı, gördün mü o pası, Ezra'nın golünü gördün mü?" gibi yorumlar yoktu. Fazlasıyla sessizdi.

Ta ki arabaya vardığımızda bana bakıp, "Sam herhangi birimizden farksızdı. Jordan, Marcus ya da Reggie gibi; onun yerinde biz de olabilirdik," dedi.

Başımla onayladım ama olumlu herhangi bir kelime boğazıma takılıp kaldı, dudaklarıma ulaşmadı.

Ezra'nın kamyonetinin yanına park etmiştik. Çantasının kamyonetinin kasasına koyarken çıkan sesi duyana dek arkamızda olduğunu fark etmemiştim.

"İyi maçı," dedi Foster.

"Kaybettik."

Foster omuz silkti. "Bizi yendiler."

Ezra homurtuyla güldü.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Evet. O şutu bilerek ıskaladı." Ezra'nın gözlerinden alev fışkırıyordu. "Maçı kazanabilirdik ama sen bilerek sıçıp batırdın."

"Batırmadım," dedi Foster.

"Batırdın. Palavra sıkma bana. Batırdın işte."

Foster, Ezra'ya bir yabancıymış gibi bakarak öylece kalakaldı.

"Foster, arabaya bin," dedim kısa bir an sonra, sesimin sakin çıkması için çaba göstererek. "Hadi."

Çantasını arka koltuğa atıp Foster arabanın ön tarafına kapanana kadar bekledim. Sonra Ezra'yı kamyonetinin öbür tarafına, Foster'ın görüş alanının dışına çektim. Sona kalan birkaç kişi de stadyumdan ayrılıyordu ama genel olarak otopark oldukça sakindi.

"Derdin ne senin?"

"Maçı kaybetmemize neden oldu."

"Evet. Kötü bir şut çaktı. Oluyor böyle şeyler. Herkes sıçtığının yıldız oyuncusu değil, Ezra."

“Bunun benim yıldız oyuncu olmamla hiçbir ilgisi yok!”
Bir patlamaydı bu. Gece gökyüzünü aydınlatan bir M-80 gibi.
“O golü atabilirdi; daha önce yüz kere yaptı!”

“Belki de gerilmiştir.”

“*Gerilmez* o!”

“Ah, o zaman belki böylesi daha iyi olmuştur, değil mi?”

“Daha mı iyi? Kaybetmek ne zaman daha iyi oldu?”

“Diğer takımın galibiyete ihtiyacı olduğu zaman! Kaptanları öldü, Ezra, bu durumdayken onsuz ilk maçlarını oynamak zorundaydılar.”

“Ah, kazanmalarına izin vermeliydik yani. Bu kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlar çünkü. Açıkça daha güçlü olan takım biziz ama Sam sarhoş olup arabasını bir ağaca çarptı diye bırakalım maçı onlar kazansın. Bunu mu demek istiyorsun?”

“Onu demek istemiyorum...”

“Kimse başlarına boktan bir şey geldi diye kazanmayı *hak etmez*. Kazanmayı hak edersin çünkü diğer takımdan daha iyisindir ve biz onlardan daha iyiyiz, rahat rahat yenebilirdik onları, *ben* onları rahat rahat yenebilirdim.”

“Bırakalım da maçı onlar kazansın demek istemiyorum,” dedim, Jane’in en iyi kadın kahramanlarının yaptıkları gibi medeni davranmak için çabalıyordum.

“Eh, bıraktık ama. Foster bıraktı, o şut yüzünden.”

“Foster’la ilgili tek kelime edeyim deme.” Tepemi attıran bu oldu. Daha fazla kendime hâkim olamadım. “Yanlış bir şey yapmadı o. Orada boktan, geri zekâlı bir herif gibi davranan sendin! Başından beri meselenin kazanmak olmadığını, istatistiklerle ilgili olmadığını söylüyorsun ama yedeğe alındığın an çıldırıyorsun. Pek mütevazı, ağırbaşlı takılıyorsun ama buna rağmen aslında o kadar kibirlisin ki boktan bir maçı tek başına kurtarabileceğini düşünüyorsun. Ama bu doğru değil, takım kaybetti, sen de kaybettin ve bununla başa çıkıp Foster’ı da rahat

bırakacaksın çünkü kimsenin kendisine kötü davranmasını hak edecek bir şey yapmadı, özellikle de senin kötü tavrını!”

Ezra bana tek kelime etmedi. Yalnızca bir an öylece durdu, sonra bana hiç bakmadan kamyonetine bindi. Kapı çarparak kapandı, motor çalıştı ve Ezra çekip gitti.

Jane, bazı romanlarında *gayret göstermek*ten bahseder. O zamanlar pek bugün kullanıldığı anlamı karşılamıyordu; şimdilerde *gayret* deyince, kasların sınırlarını zorlamak, beyni mümkün olduğunca çok çalıştırmak geliyor insanın aklına. Fiziksel ve zihinsel olarak *gayret* göstermek. Ama Jane'in bahsettiği *gayret* etme hali, duygusal bir anlam içeriyordu. *Aşk ve Gurur*'da Elinor, âşık olduğu adamın bir başkasıyla nişanlı olduğunu öğrendiği zaman başka insanların arasına karışmaya, gerçek hisleri –büyük kederi– öğrenilmesin diye *gayret* gösteriyordu. Kimse başkasının nişanlısı söz konusu olunca uygunsuz sayılan türden bir acı ve ıstırap çektiğinden şüphelenmesin diye her şey *gayet* yolundaymış gibi davranması anlamını karşılayacak şekilde *gayret* gösteriyordu.

O akşam eve kadar bütün yol boyunca ben de *gayret* gösterdim. Tek damla gözyaşı akıtmadım. Tek kelime etmedim.

Ancak araç yoluna girdiğimizde Foster'a gözücuyla bir **baktım**. “Ben *gayet* iyi oynadığımı düşünüyorum,” **dedim ve sesim** kusursuz denecek ölçüde dengeli çıktı.

Foster başını salladı. “Daha iyisini yapabilirdim. Hepimiz yapabilirdik.”

“Pisliğin teki ama... Sadece...”

“Seninle öyle konuşmamalıydı.”

“Asıl *seninle* öyle konuşmamalıydı,” dedim ve bakışlarımı garaja sabitleyerek Foster’ın gözlerimin yaşlarla nasıl parladığını fark etmemesini umdum. “Arkadaşsınız siz. Arkadaşlar böyle yapmaz.”

“Belki bir sıkıntıları varsa... O zaman yapabilirler belki.”

“Onu savunma. Onun, bir şekilde rol modelin falan olduğunu biliyorum ama bunu... yapma işte.”

“O değil,” dedi Foster emniyet kemeriyle boğuşurken. “Rol modelim sensin.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Teşekkür etmem gerekiyordu aslında ama utanç verici bir duruma düşecek şekilde gözyaşlarına boğulmadan bunu yapabileceğimi sanmıyordum. O yüzden sadece başımla onaylayıp gözlerimi garaja daha da odaklayarak delicesine kırıpıştırmaya başladım.

Mutfakta Foster’la yollarımız ayrıldı. O doğruca salona, bizimkilerin yanına gitti, ben de hemen yukarı çıktım. İçimden konuşmak gelmiyordu.

Odama girdiğimde daha fazla gayret göstermeme gerek kalmadı ve ağlamaya başladım.

Ertesi gün göğsümde varlığını yok sayamayacağım bir ağırlıkla uyandım.

Anlamadığım bir davranış sergilediği için Ezra’ya kızgındım ama kendi davranış şeklim için kendime de kızmıştım. Haklı olduğumu düşünüyordum ama aynı zamanda... gerçekten haklı mıydım acaba? Söylediğim şeyin ve söyleme şeklimin pek de Jane’e yaraşmayacak yanları vardı. Sakin ve mantıklı davranabilirdim. Ve... yerinde bir tutum sergileyebilirdim. Ama onun

yerine Ezra Lynley'ye kibirli olduğunu söylemiştim ve çok fazla "boktan" demiştim.

Bir utanç ve... sanki bir şeyleri mahvetmişim gibi bir histen oluşan tuhaf bir duygu karışımı vardı içimde. Sanki hem Ezra hem de ben bir şeyleri mahvetmişiz gibi hissediyordum ama ne olduğundan emin bile değildim. Sadece Sam Wells'in taziyesine gittiğimizde dışarıda onunla öyle duruşumuzu düşünüp duruyordum. Nasıl o kadar uzun süre orada öylece durduğumuzu... Mutlu bir kucaklaşma olmadığı halde hem de... Birbirimize nasıl tam olarak uyduğumuzu...

Bu tür düşüncelerle geçen bir süreden sonra ön kapının açılıp kapandığını duydum.

Kalkıp aşağı indim. ~

Salonun ön cephesindeki pencereden dışarı baktım. Foster kapının hemen önündeki basamakta oturuyordu. Çimlerde şapşal şapşal daireler çizmiyordu bugün.

Saate baktım: 6.14.

Programına uygun şekilde Ezra koşarak çıkageldi. Onu görünce yüreğim sıkıştı. Foster'la konuşmak için duracak mıydı? Dahası, Foster ona katılacak mıydı?

Evimizin önünden geçip gitmedi; öyle yapacağından neredeyse emindim. Onun yerine yavaşlayıp patikayı geçti ve Foster'ın önünde durdu.

Ne dediğini duyamıyordum ama Foster kenara kaydı ve Ezra yanına oturdu.

Kısa bir süre orada, sırtları pencereye dönük halde oturdular. Sonra kalkıp gittiler. Sokakta yan yana koşuyorlardı.

Ben de gidip bir duş aldım. Sonra birkaç dilim ekmek kızarttım. Bütün bunları yaparken Foster'ın gelişine kulak karmıyormuşum gibi rol kesiyordum tabii.

Kapıdan girdiğinde, "Ne dedi?" diye sormadan edemedim.

Foster'ın cevabı, "Maydanoz," oldu. Saçları terden nemlenmiş, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Özür diledi," dedi.

"Sen de onu affettin? Öyle hemen mi?"

Omuz silkip kısa bir süre ileri geri sallandı ve sonra, "Gelip seninle konuşabileceğini söyledim ona," dedi.

Güldüm. "Bana iyilik yapmana gerek yok."

"Gelmek istemedi ama."

"Eminim istememiştir."

"Olanlara üzülmediğinden değil... Sadece daha tuhaf, anlıyor musun? Kız olduğun için."

"Yani?"

"Yani kız olunca daha tuhaf oluyor. İşin içine... hisler falan girince."

"Hisler falan mı?"

Foster yine omuz silkti.

"Boş ver gitsin. Onunla konuşmak istemiyorum," dedim. Bu kısım gerçek olmayabilirdi.

Foster bir an beni süzmekle yetindi; sanki durumun far-
kındaydı, sonra da arkasına dönüp yukarı çıktı.

O haftaki beden eğitimi dersinden nefret etmiştim. Futbol dersleri sona ermişti ve artık basketbola başlıyorduk. Basketbolda da aynı anda çok fazla şey oluyordu; koşup top sürmen, pas atıp yerden üç metre yukarıdaki küçük bir halkadan kocaman, yuvarlak bir topu geçirirken gerekiyordu. Ama beden eğitimi dersinin berbat geçmesinin sebebi basketbol değildi. Ezra'yı görmek zorunda kalmamdı.

Foster'ın ne demek istediğini biliyordum, hiç itiraf etmek istemesem de... evet, birtakım hisler söz konusuydu. O hislerin ne olduklarından pek emin değildim ama hiç var olmasalardı, gidip onunla konuşmanın çok daha kolay olacağından emindim.

Ama şimdi Ezra spor salonunda ne zaman yanıma yaklaşırsa, ters yöne bakmak zorunda olduğumu hissediyordum.

Pas egzersizlerinin yarısında bir SK topu Ezra'ya attı ve top sekerek onu geçip yakınlarıma geldi. Gayet doğal olan şeyi –topu alıp onlara geri vermek gibi– yapmak yerine çabucak arkamı dönüp diğer yöne ilerledim. Bunu yaparken de bir anda, hedefini şaşıran bir başka topu suratıma yedim.

İnsan o kadar çok acıtmayacağını sanıyor ama bana göre sağlam bir tokat yemek de böyle bir şey olmalıydı. Bir an için gözlerimi sımsıkı yumdum ve bir elimi yüzüme kapadım, göz yaşlarına boğulacağımdan oldukça emin olduğum, dehşet verici bir saniye geçti. İstemsiz bir ağlama krizine girebilirdim, bir bebeğin bir gürültü duyduğu zamanki ağlamasına benzer bir kriz olabilirdi bu.

Ama kendimi toparlamayı başardım ve gözlerimi tekrar açtığımda önümde Gracie Holtzer ile birkaç SK beliriverdi. Gracie bir kolunu omzuma attı.

“İyi misin? Acıyor mu? Madeline, gidip James'e bir yumruk at.”

Uzun ve incecik bir SK'nin, yalnızca Kenyon olarak tanıdığım gürbüz bir savunma oyuncusunun yanına gidip koluna bir yumruk atışını izledim.

“Devon'u vurduğun içindi bu,” diye seslendi Gracie.

“Aman be,” dedi Kenyon. “Kazayla oldu.”

“Affedersin, ne dedin?” dedi Gracie, yüzündeki ifade öldürücüydü.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Kenyon.

“Böylesi daha iyi oldu.” Gracie bana döndü. “Bir bakalım,” dedi elimi yüzümden çekerken. “Ah, çok da kötü değil. Sadece biraz kızarmış. Makyajla kapamamızı ister misin? Ya da buz koyalım mı? Önce buz, sonra makyaj?”

Bunlar dert edeceğim en son şeylerdi çünkü tam o anda Ezra'nın hemen arkamızda olduğunu fark ettim. Hemen oradan çıkıp gitmem gerekiyordu.

"Bir şey yok, iyiyim ben," dedim Gracie'ye. "Teşekkürler, sadece gidip..." Yanlarından ayrıldım ve güvenli bir yere, kız soyunma odasına kapandım. Uçan basketbol toplarının olmadığı yere. Tuhaf karşılaşmaların da gerçekleşmeyeceği yere...

Aynada yüzümü inceledim. Gerçekten de gözümün etrafı biraz kızarmıştı. Tenimin o kısmına dokununca yüzümü ekşittim. Tam da ihtiyacım olan şeydi bu. Bir beden eğitimi dersi hatırası!

"İyi misin?"

Yerimden sıçrayarak arkama döndüm. "Of, korkuttun beni." Ezra'nın geldiğini aynadan görmemiştim. Kendi yansıyımama bakmakla meşguldüm.

"Affedersin. Sadece... iyi olup olmadığına bir bakmak istemiştım."

"İyiyim. Burada olmaman gerek."

"Sen de bir keresinde erkek soyunma odasına girmiştın," dedi Ezra. "Hatırlarsan."

Hatırlıyordum. Ama buna ne karşılık vereceğimi bilemedim. Böylece bir süre sessizlik oldu ama Ezra gitmek üzere hareketlenmedi.

"Maçtan bahsetmek zorunda değiliz," dedim nihayet. "Foster bundan bahsetmek istemediğini söyledi."

"Bu... söylediğim şey bu değildi."

"Ne söyledin peki?"

Ezra konuşmadı. Yalnızca kaşlarını çatarak sağımdaki bankta duran Victoria's Secret marka ışıltılı, pembe renkli bir silindirik çantaya bakmakla yetindi.

İçimde o an bir şeyler kabardı; öfke ya da hayal kırıklığıydı bu veya ikisi birden. Belli ki kendini ifade edebilme yetisine sahipti. Maçtan sonra otoparkta gayet açıkça ifade etmişti mesela.

O zaman neden şimdi sessiz kalıyordu, neden ben konuşmak zorundaydım ki? Hiç adil değildi bu.

“Hiçbiri yaşanmamış gibi yapalım gitsin,” dedim kısaca. “Sıfırlama tuşuna falan basalım.”

“Sıfırlama mı?”

“Evet. Tahtayı silelim. Filmi geri saralım. Her neyse işte.”

“Ne kadar?”

“Ne?”

“Filmi ne kadar geri saracağız?”

“Bilemiyorum, Ezra, seni gördüğümde kim olduğumu bilmiyormuşsun gibi davranmaya devam edebileceğin kadar geriye ne dersin? Daha iyi hissetmeni sağlar mı bu?”

Ezra’nın yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. “Ben... bu...” Cümlesini tamamlamadı. Sadece silindir çantaya bakmakla yetindi ve bu arada silindir çanta da karşılık olarak saldırganca ışıldadı. “Peki ya Mezuniyet Dansı?” dedi nihayet. “Hâlâ...”

Ah, tabii ya. Ezra’yla buz gibi bir sessizlik içinde geçireceğimiz koca bir akşam ikimize de ilaç gibi gelirdi gerçekten. “Hayır,” dedim. Belki biraz sert davranmıştım, belki o anın havasına kaptırmıştım kendimi ama yine de çok sinirliydim ve... hâlâ utanıyor ve bu tuhaflığın koca bir gece boyunca sürmesi fikrine katlanamıyordum.

Ezra başıyla onaylamakla yetindi. Buna bir itirazı yoktu. Muhtemelen rahatlamıştı hatta.

Konuşmanın sona erdiğine dair bir işaret olarak dolabıma gidip kapağını açtım, spor çantamı çıkardım ve içini karıştırmaya başladım, böylece Ezra’yı azat etmiştim. Kısa bir süre daha öylece durdu ve belki arkamı dönsem bir şey söyleyecekti. Ama ben dönmedim ve o da bir şey söylemedi. Öylece çıkıp gitti.

En yakın bankın üzerine oturdum. Yüzüm hâlâ acıyordu ama şimdi başka türlü bir acı daha duyuyordum; aramızda bir şeylerin bozulduğuna dair o boktan his... Daha taptazeydi şimdi.

Beden eğitimi dersinden gerçekten nefret ediyordum. Öğle arasını bu hisle geçirdim.

“Sonra Jenna ‘karbon’ dedi ve ben de ‘magnezyum’ dedim; sonra hepimiz... vay canına, dinlemiyorsun bile.”

Cas, aramızda iki kırmızı tepsi ve bir sürü yağlı yiyeceğin bulunduğu masanın karşısından bana bakıyordu. “İyi misin sen?”

“Ne?”

Gözlerime doğru bir tavuk kroket salladı. “Biraz bunalmış gibisin.”

“Bir şeyim yok.”

Mezuniyet Dansı olayından sonra pek konuşmamıştık. Geçmişte ne zaman bir konuda anlaşmazlığa düşsek izlediğimiz yöntem, hiçbir anlaşmazlık yaşanmamış ve aslında her şey yolundaymış gibi davranmaktı; sonrasında bir şekilde her şey yoluna giriyordu. Genellikle bu yöntem işe de yarıyordu ama bugün farklıydı.

“Bak, Dev, şu Mezunlar Dansı konusunda... Ezra’yla gitmek istiyorsan sorun yok.”

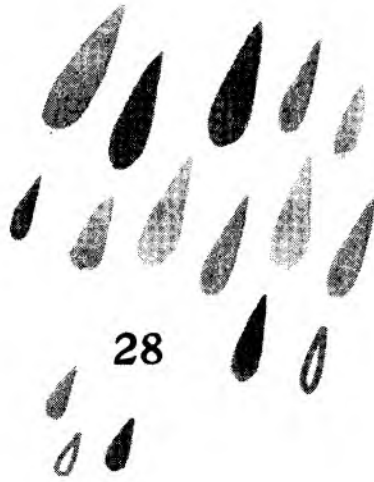
Daha az önce Ezra’yla birlikte gitme ihtimalimi tamamen ortadan kaldırdığım için, bu o an duymak istediğim en son şeydi. Tek yapabildiğim Cas’i terslemek oldu: “İznini aldığım için çok memnunum.”

“Sadece benim için sorun yok demek istedim.”

“Senin için sorun olup olmaması umurumda değil.”

Kaşlarını çattı. “Neden tuhaf davranıyorsun?”

“Bilmiyorum.” Sandviçimi bıraktım. “Bilmiyorum. Sadece... Mezuniyet Dansı’nı umursamıyorum.” Sandalyemi masadan geriye iterek ayağa kalktım. “İzninle.” Tepsimi alıp içindekileri çöpe boşalttıktan sonra yemekhaneden ayrıldım.

O akşam annem için birkaç şey ile kendi alışveriş listemdekileri almak üzere markete gittim. Listem, günlük ped, kepek önleyici şampuan gibi yalnızca tek başınayken almak isteyeceğiniz türden utanç verici şeylerden oluşuyordu.

“Kadın hijyen ürünleri” reyonu içimi ürpertiyordu çünkü marketlerde ped ve tamponlar; bebek bezleri, bebek mamaları ve kondomlarla aynı yere konuyordu. Kadın rahmiyle alakaları her şey aynı reyonda bulundurulmalıymış gibi...

Geldiğimde reyon boştu. Utanç verici derecede büyük bir ped paketini kaptım ve kaçışımı gerçekleştirmek üzere harekete geçtim. Ta ki...

“Şampiyon?”

Reyonun orta yerinde donakaldım.

Aceleyle raftan, pedleri saklayabileceğim ne varsa kaptım ve alışveriş sepetini arkamda tutarak Jordan’a döndüm. Capcanlı renkleri olan paketlerle arama mesafe koymaya çalışırken sepet uyluklarıma çarptı. Yaptığının aptalca olduğunu biliyordum. Yani Jordan’ın regl dönemlerine pek yabancı olmadığını tahmin

ediyordum. Ama bu tür şeyleri markette annemle birlikteyken bile almak istemezken Jordan Hunter'la alışverişe devam edecek değildim.

Jordan bana sadece gülümsemekle yetindi. "Selam." Benimle burada karşılaşmaktan hiç rahatsız olmamış gibiydi.

"Selam." Sesim resmen ciyaklar gibi çıkmıştı. Hemen boğazımı temizledim. "Nasıl gidiyor?"

"Fena değil. Aile için birkaç şey alıyordum." Alışveriş arabasının tutma yerine yapıştırılmış bir notu işaret etti; belli ki bu bir alışveriş listesiydi. Arabadakilere şöyle bir göz attım: birkaç kutu mısır gevreği, bir karton süt, bir düzine yumurta. Standart şeylerdi; bir paket spagettinin üzerinde duran küçük, siyah, dikdörtgen kutu hariç. İçinde olduğunu bildiğimden Jordan'ın neden bu reyonda olduğunu hemen anladım.

Jordan baktığımı fark etti ve bir elini ağzına siper ederek duyulabilir bir sesle fısıldadı: "Onlar aile için değil."

"Kaçak ürünler ekliyorsun, ha?"

"Serbest oynuyorum ben," dedi gülümseyerek.

Esprî üretebildiğim için kendimle gurur duyarak kendi sepetime baktım ve pedleri örtmek için raftan ne aldığımı gördüm. Az kalsın nefessizlikten boğulacaktım. Yetişkin bezleri.

Sepeti -öyle bir şey mümkünse tabii- iyice ondan uzak tutmaya çalıştım. Jordan durumu fark etmişe benzemiyordu.

"Ee," dedi arabasını reyonda ittirmeye başlayarak. Ben de yanından yürüdüm. "Geçen haftaki partide gözlerimiz seni aradı."

"Evet... şey, işim vardı." Rafın yanından geçerken çabucak yetişkin bezlerini rafta boş bulduğum bir yere tıkıp yerine ekonomik boy şampuan aldım. Temizlik malzemeleri reyona döndük ve Jordan yumuşatıcıların önüne gelince yavaşladı.

"Foster nasıl?"

Ailemin hal hatırını soruyordu. Jordan, Jane'in takdir edeceği türden asillere yaraşır bir terbiye almıştı. "Gayet iyi."

“Umarım maç yüzünden çok morali bozulmamıştır.” Bir bidon yumuşatıcı alıp arabaya koydu.

“Eh... sanırım daha iyisini yapabilirdi diye düşündü ama muhtemelen kaybedince herkes böyle hissediyordu.”

“Evet, genellikle öyle oluyor.”

Dondurulmuş ürünler reyonuna döndük. Jordan, mikrodalga fırında ısıtılabilir atıştırmalıklara bakarken sessizlik oldu.

“Jordan?”

“Evet.”

Sormadan edemeyecektim. Aklımda Lake Falls maçı –ve maçı kuşatan o dramatik hikâye– vardı. “Lake Falls kazanmayı hak etti mi sence?”

Jordan bir süre yanıt vermedi. Sonra, “Ne kastettiğine göre değişir. Başlarına gelen şey yüzünden kazanmayı hak ettiklerini düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun? Yoksa daha iyi bir takım oldukları için kazanmayı hak ettiklerini düşünüp düşünmediğimi mi?”

“Bilmiyorum. İkisi de sanırım.”

Gözucuyla bana baktı. “Birincisine hayır. İkincisine evet.”

“Sicilleri pek berrak değil. Sen... Temple Sterling’in daha iyi bir takım olduğunu düşünmüyor musun?”

“Sanırım düşünüyorum. Ama benim ne düşündüğümün bir önemi yok; sahada olanların önemi var. O akşam gerçekten berbattık. Bu yüzden de o gecenin iyi olan takımı onlardı.”

“Ama Ezra’yı tekrar maça soksalardı kazanabilirdiniz.”

“Zor bir karardı. Ezra’yı kısmen durum kötü görüldüğü için maçtan aldılar... O tür bir durumda karşımızdakine saygımızı ifade etmemiz gerekir, anlıyor musun? Lake Falls altı, biz elli altı sayı yapsaydık bir avuç pislik durumuna düşerdik herkesin gözünde. Ama Ezra’ya herhangi bir durumda –o durumu bırak– sayı yapmamasını söylemeye kalkarsan o da sana –affedersin ama– siktir olup gitmeni söyler.”

“Ama Lake Falls sayı yapmaya başladığında neden onu maça geri sokmadılar?”

Jordan alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Bağırıp çağırdığı için. Öyle davranan kim olursa mutlaka maçtan alınırdı. Hepimizi aynı standartlara tabi tutuyorlar, maçın kaderini değiştirecek olan kişiyi bile.”

Sormaya asıl can attığım soru şuydu: “Neden öyle davrandı peki?”

“Onun adına bahaneler uydurmayacağım,” dedi Jordan kısa bir duraksamadan sonra. “Aklında ne vardı, bilmiyorum. Belki biraz biliyor olabilirim ama onu affetmeni istemek bana düşmez.”

Gözlerimi dondurucuya diktim. Kendi yansımaımla gözgöze gelmişim, sonra da birkaç farklı marka dondurulmuş pizzayla. “Neyi affetmemi?”

“Yapma şimdi. Maçtan sonra olanları biliyorum.”

Yakalanmışım. “Ezra sana söyledi mi?”

“Ezra o akşamdan beri kimseye pek bir şey söylemedi. Ama kuzenin antrenmanda kuş gibi öttü.”

Gülerek iç geçirdim. Nedense bu beni hiç şaşırtmamıştı.

“Foster’ın o golü kasten ıskaladığını düşünüyordu,” dedim.

“Foster’ın bunu asla yapmayacağını biliyorum.”

“Eminim Ezra da biliyordur.”

Buna bir karşılık vermedim.

“Hey, bak ne diyeceğim?”

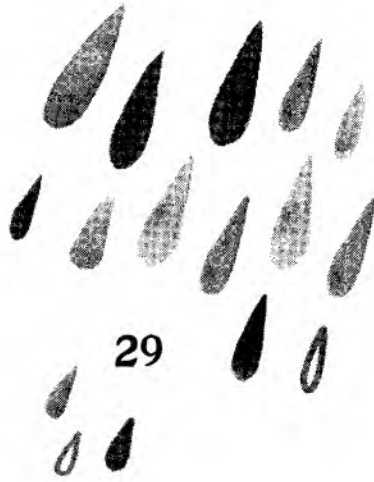
“Ne?”

“Bir gün oturup Ezra’yla hiç ilgisi olmayan konularda sohbet edeceğiz. Filmlerden, politikadan ya da öyle bir şeylerden bahsedeceğiz ve sana söyleyeyim, Şampiyon, oldukça *keyifli* olacak.”

Gülümsedim.

“Hadi gel, kasaya geçelim.”

Bir kolunu omzuma doladı ve kasalara doğru ilerledik.

Temple Sterling'de Mezuniyet Dansı tam da tahmin edilebilecek şekilde gerçekleşti; bir tutam küçük Amerikan kasabası ile sağlam bir doz yirmi birinci yüzyıl (hiphop ve okulun spor salonunda on sekiz yaşından küçüklere yasak dans hareketleri) karışımı.

Danstan önceki akşamüzeri Mezunlar Buluşması maçını oynadık. Alışıldığı üzere ezeli rakibimiz Priory Lisesi'yle oynuyorduk. Okul takımı geçen sene de olduğu gibi Priory'yi yendi ve bu da akşamın geri kalanında hoş bir atmosfer oluşmasına katkı sağladı. Foster'ın hemen her detay konusunda heyecanlı olduğunu biliyordum. Benimse onun şoförlüğünü yapma konusunda pek heyecanlı olduğum söylenemezdi ancak görünüşe bakılırsa, Mezuniyet Dansı gecem bu kadarla sınırlı kalacaktı.

O akşam elbisemi dolaptan çıkarıp yatağımın üzerine serdim. Aldığım (yüzde altmış indirimdeydi!) babetleri bile kutusundan çıkarıp yere, elbisenin altına koydum.

“Her şeye rağmen geliyorsun, değil mi?”

Arkamı döndüm. Foster kapı ağzında duruyordu.

“Senle Gwin’i ben götüreceğim. Ama hayır... benim pek katılasım yok.”

“Gwin’le beni götürmek için elbiseni mi giyeceksin?”

“Hayır.” Elbiseyi alıp dolabıma geri koydum ve kararlı bir şekilde kapağını kapadım. “Hayır, giymeyeceğim.”

“Hadi ama.” Foster odaya girdi, yatağımın kenarına oturup babetleri yerden aldı. “Eğlenceli olur. Hem bu senin son Mezuniyet Dansı gecen. Son Mezuniyet Dansı’nı kaçırmak istemezsin. Değil mi?”

İstemiyordum. Değil mi? Önceki yıllarda Mezuniyet Dansı’na yönelik pek yüce hisler beslediğimi söyleyemem. Ayakkabılar genellikle rahatsız ve müzik de çok gürültülü oluyordu ama yavaş parçalarda Cas’le dans edip diğer herkesin şık giyinme anlayışıyla dalga geçmek için bir fırsattı.

Birden içim orada olma arzusuyla doldu. Neden sırf kalamam yok diye bir danstan mahrum kalacaktım ki? Sırf Ezra’yla birlikte gitmiyoruz diye neden gitmekten vazgeçecektim... Tek başıma da gayet iyi vakit geçirebilirdim.

Foster üzerini değiştirmeye gitti, ben de hemen elbisemi giydim ve birlikte çıkıp Gwin’i almaya gittik.

Spor salonu her zamanki Mezuniyet Dansı Gecesi görünümüne bürünmüştü; bu görünüm, ıslıl ıslıl lambalar, katlanır sandalyeler ve çizilmesini önlemek için ahşap zeminin üzerine serdikleri büyükçe bir naylon brandadan oluşuyordu. Kaçınılmaz olarak branda aşırı coşkulu *conga line* dansı sırasında toplanıyor ve epeyce kişinin ayağı takılıyordu.

Mekân tıka basa doluydu. Foster ve Gwin, bazı birinci sınıf öğrencilerinin bulunduğu tarafa yöneldiler ve beni de tanıdık bir yüz bulmak için kalabalığı gözden geçirmek üzere yalnız bıraktılar.

Rachel Woodson elinde devasa bir fotoğraf makinesiyle bir anda ortaya çıkıverdi. Kusursuz giyinmişti –tek bir saç teli bile yakışksız durmuyordu– bir an sonra fotoğraf makinesini suratıma doğrulttu.

“Yıllık için fotoğraf?”

“Şey...” Aslında beni çekmemesini tercih ederdim.

“Hadi ama.” Fotoğraf çekmek için hemen makineyi hazırladı. “Gülümse.”

Zoraki gülümsedim. Flaş ortamı aydınlatırken gözlerimin önünde yıldızların uçuşmasına neden oldu.

“Teşekkürler, harikasın!” Ardından Rachel Woodson kayboldu.

Birbirinin kopyası iki pop şarkısı boyunca görüşümü geri kazanamadığıma dair yemin edebilirdim ancak alanı çevreleyen katlanır sandalyelerden birine oturduğumda gözlerimi kırıştırarak net bir görüş yakaladım ve mekânın manzarasının tamamını görmenin keyfini çıkarabildim.

Bir yere oturalı çok olmamıştı ki kalabalık hafifçe aralandı ve onlar ortaya çıkarıverdi.

Lindsay Renshaw; dökümlü, yumuşak bir kumaştan, bacakları etrafında salınan krem rengi bir elbise giymişti. Nereden alındığını bilmiyordum ama bir büyük mağazanın yüzde elli indirimli reyonundan alınmadığı kesindi. Topuklu ayakkabılarıyla kusursuz bir duruşu vardı, bukleler halinde sırtına dökülen saçları ışıldıyordu. Güzeldi ve herkes de bunun farkındaydı. Ben de öyle. Bir sürü güzel insan yaşıyor ama insan ömründe gerçekten güzel olan yalnızca birkaç tane insanla tanışılıyordu. Neredeyse diğerlerimizde bulunmayan bir ışıltı yayıyordu etrafına; satın alınamayacak ya da taklit edilemeyecek bir ışıltı.

Dans etmiyorlardı ama Lindsay, sesi müziği bastırıp da kavalyesi tarafından duyulabilsin diye ona çok yakın duruyordu. Kavalyesi giydiği siyah bir takım elbisenin ceketinin önünü açık

bırakmıştı, içinde de pırıl pırıl beyaz bir gömlek ve ince, siyah bir kravat vardı. Başını eğmişti ve Lindsay'nin dudakları kulağının hemen dibindeydi. Mideme o anda bir sancı girdi."

Bu Ezra Lynley'ydi.

O... muhteşem görünüyordu. İki bir arada muhteşem görünüyorlardı.

Mekanik hareketlerle sandalyemden kalkıp tuvalete gittim ve kendimi köşedeki kabine kapattım. Telefonumu çıkarıp birini aramayı düşündüm ama kimi arayacaktım ki? Hem ne diyecektim zaten? Biriyle paylaşman gereken türden nahoş bir sürprizdi bu ancak benim bunu paylaşabileceğim kimsem yoktu.

Nihayet tuvaletten ayrıldıktan sonra doğruca dışarı çıktım. Ufak çantama bir kitap tıktırmıştım, bu sayede spor salonunun merdivenlerine oturdum ve kitabımı açıp tek kelimesini dahi anlamadan öyle boş boş bakmaya başladım.

Boktan bir sürpriz olmuştu bu ve canımın yandığını kabul etmeyecek kadar gururluydum. Ezra'nın benden başkasıyla Mezuniyet Dansı'na gitmek istemeyeceğine dair aptalca ama yine de teselli bulduğum bir umuda tutunmuş ve bu geceye katılmayacağına inandırmıştım kendimi.

Ama işte Lindsay karşımdaydı. İmdada yetişmişti. Bir kez daha taliplerimle arama giriyordu.

Gerçi Ezra bana talip olmuş muydu ki? Jane olsa, aramızda asla bir anlaşmanın yapılmadığına dikkat çekerti. Ezra benden hoşlandığını filan dile getirmemişti hiç. Ama bazen gözlerinde, çok daha fazlasını söylediğine neredeyse yemin edebileceğim bir bakış oluyordu. Daha derin bir beğeni...

"Dev?"

Nerede olursam olayım Foster bir şekilde beni buluyordu.

Kitabımın kapağını kapadığım sırada Foster basamakta yanıma oturdu. "İçerisi çok gürültülü, ha?" dedi. "Ve sıcak."

"Bu partiler genelde böyle oluyor."

Konuşurken gözücuyla Foster'a bir baktım. Başka biriymiş gibi görünüyordu. Sebebi kıyafetleri ya da saçları yahut değişen vücut yapısından ziyade yüzündeki ifadeydi. Yazın başında tanıştığım Foster'ın yüzünde boş bir ifade oluyordu genelde. Bu defa dopdoluydu.

"Gwin tatlı birine benziyor," dedim bir süre sonra.

"Gwin'in ismine sıttığının bir e harfi eklemesi gerekiyor."

Otoparka doğru baktım. "Onlar gibi konuşma."

"Kimler gibi?"

"Futbolcular."

"Geleceğin Amerikalı Bilim Öncüleri gibi konuşmamı mı istersin?" Sesini değiştirdi. "*Gwin*, geleneksel sesli harf seçimine zıt düşen ancak olumlu anlamda gizem taşıyan bir isim."

Gerçekten kahkaha attım. "Foster gibi konuşsan yeter."

Omuz silkti. "Marabelle'i özlüyorum."

"Onu neden davet etmedin?"

"Gelmezdi. Bebek de benim damım olacak duruma gelmeden kendisinin de damım olamayacağını ve Bebek'in de okul danslarına gidecek yaşta olmadığını söylerdi."

"Bunu söyleyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu söyledi." Foster mahcup mahcup gülümsedi.

"Üzgünüm."

Bir kez daha gönülsüzce omuz silkti. "En azından yanımda Gwin var. O... tatlı biri."

Gülümsedim. Foster hislerini çok belli ediyordu.

"Aslında... Ezra'nın partisine gitmek istiyor, gerçekten. Danstan sonra yani?"

Unutmuştum. Zavallı egosantrik yanımda bir kez daha Ezra'nın artık parti vermek istemeyebileceğini düşünmüştü. "Ve?"

"Ve... bence onu partiye götürmeliyim."

"Sanırım benim ikinizi partiye götürmem gerektiğini söylemek istiyorsun."

“Sen de partiye gelebilirsin. Hep birlikte gidebiliriz.”

“O hıyarın partisine neden gitmek isteyeyim ki?”

Foster ilk kez buna itiraz etmedi. Yüzünde çelişkili bir ifade vardı; anlamam için de bir şey söylemesine gerek yoktu.

Şiddetle iç geçirdim. “Bir hıyarın partisine gitmek istiyorsan, bunun benim için sakıncası yok.”

“Dev...”

Ayağa kalktım. “Ben içeri dönüyorum. Sen de gelsen iyi olur. Eminim beden eğitimindeki kızlar seninle bir kez dans etmek için yaygara koparacak.”

Öyle de oldu. İlerleyen saatlerde Foster’ı izledim. Bir an olsun yerinde oturmadı. Ayrıca gerekirse onlardan kaçınabilmek için arada Lindsay ve Ezra’ya da bakınıyordum. Ancak ikisini de bir daha görmedim.

Cas’i gördüm ama. Mavi takım elbise, parlayan ayakkabılar ve kocaman bir gülümseme doğruca bana yönelmişti. Ondan kaçmak mümkün değildi.

“Dev! Vay canına, harika görünüyorsun!” dedi bana doğru gelirken.

O ana dek aklıma gelmemişti bile; Lindsay, Ezra’yla beraberse... “Kiminle geldin?”

Derken sorunun muhatabı çıkageldi. Parlayan pespembe renkli bir üretim harikası.

Gracie Holtzer.

Cas bir kolunu onun beline dolayıp yüzü neşeyle ışıldayarak bana baktı.

“Devon, selam!” diye şakıdı Gracie. “Aman Tanrım, çok hoş olmuşsun!”

“Teşekkürler.” Resmen donakalmıştım. “Sen de.”

“Elbiseni nereden aldın?”

Mağazanın adını söyledim mırıldanarak ancak çoktan dikkati başka bir şeye kaymıştı bile. Kalabalıkta bir noktaya bakıyordu

ve birdenbire koşarak, muhtemelen aşırı neşeli tavırlarla ikisinin de ne kadar hoş göründüklerinden bahsetmek üzere oradaki bir SK'nin yanına gitti.

Tekrar Cas'e döndüğümde hâlâ sırtıyordu.

Şaşkınlığımı ifade edecek sözcükleri bir araya getirememiş olsam da onu koridora çektim ama tek söyleyebildiğim, "Gracie Holtzer?" oldu.

"Evet. Tatlı kız, değil mi?"

"*Gracie Holtzer mi?*"

"Evet. İçeri dönebilir miyiz? Güzel bir şarkı çalıyor."

"*Foster'ın* yanındaki kızın küçük kız kardeşiyle geldiğinin farkında mısın?"

Cas bana boş boş bakmakla yetindi.

"Düpedüz yasadışı bir şey bu yaptığın, Cas. Kız daha on dört yaşında!"

"Sakin ol. Eğleniyoruz sadece."

Ağlamak istiyordum. Ama bunu yapmak yerine Cas'in kolunu yumrukladım. "Neden böyle geri zekâlı gibi davranmak zorundasın? Lindsay'yle gelsen olmaz mıydı?"

"Lindsay'yle gelmemi istemediğini sandım."

"Öyle bir şey söylemedim hiç! Hatta dansa onunla gitmeni söyledim! Ayrıca bunu söylememiş bile olsam benim düşündüklerimin sana engel olmasına neden izin veresin ki?"

"Bilmiyorum... sadece seninle ilgili değil; hem beni Gracie davet etti ve ben de bunu yaparsam herkesin mutlu olacağını düşündüm."

"Lindsay dışında herkes!"

"Ama sen Lindsay'den hoşlanmıyorsun ki zaten."

"Ne zamandan beri bu biriyle çıkmaya engel oluyor?"

Cas rahatsız görünüyordu. "Onunla durum farklı ama."

"Nasıl?"

"Ondan hoşlanıyorum. Çok."

“Ee, yani?”

“Bilmiyorum işte.” Cas bir yandan ceketindeki karanfille oynarken gözleri yanıımızdaki dolaplarda dolanıyordu.

Birdenbire onun da benim Frank Ferris’in partisinde hissettiğim şeyi hissettiğini anladım. Aynı his olmalıydı. Bir gün âşık olacağını biliyordu. Başka biriyle baş başa olmak isteyeceğini biliyordu.

Bana baktı. “Söyleyip kurtulsan olmaz mı?”

“Neyi?”

“Bana karşı arkadaşlıktan öte hisler beslediğini?”

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim; ani ve güçlü bir yumruk. “Neden söyleyeyim ki bunu?”

“Çünkü doğru, değil mi?”

“Haksızlık ediyorsun,” dedim.

“Neden? Benden hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Dostum, herkes biliyor.” Her şey *apaçık* ortadaymışçasına bir bakış attı. “Arkadaşız biz,” dedi. “Hep arkadaştık. Ve ben... bilmiyorum. Senin... duygularını korumak istiyorum ya da öyle bir şeyler işte. Çünkü bu hisleri beslediğini biliyorum. Biliyorum işte. Ayrıca başkaları da biliyor... yani neden sen de itraf etmiyorsun?”

Birdenbire ruhum bedenimden ayrılmışçasına, kendimi kafeteryada bize yer tutarken gördüm. Öğle yemeği kuyruğunda ilerlerken onun sevdiğini bildiğim yemeklerin birinden daha aldığımı. Yatmadan önce onu aradığımı –gerçekten de hep ben onu arıyordum, değil mi?–, Sevgililer Günü için ona şarkı listeleri hazırladığımı ve bunun karşılığında bana bir şey vermemesini umursamıyormuşum gibi yaptığımı. Onlarca kez tribünlerde oturumu: Sadık, umutlu, yanılsama içinde. Cas benim için pek çok şeydi ve belki ben de Cas için pek çok şeydim ama beni bu anlamda sevmiyordu. Birden annemin, ben sekizinci

Emma Mills

sınıftayken, elinde çikolatalı sütle görmemi sağlamaya çalıştığı gerçeği kavradım. Cas'ın benden hoşlanmasını sağlamak için kendimi değiştiremezdim. Cas'i de değiştiremezdim. Zaten değiştirebilecek olsaydım da bunu ister miydim ki? Beni sevmesini *sağlamak* zorunda kalacağım birini ister miydim?

"Herkes biliyor" cümlesinin aramızda asılı kaldığı bu süre boyunca Cas öylece dururken yüz ifadesinden o katlanamadığım özgüvenini okuyabiliyordum. O anda bildiğini, başından beri her şeyi bildiğini anladım; üstelik şimdi de karşıma geçmiş, bana *acıyordu*. Zavallı Devon ve hisleri.

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum, utancımдан gözyaşlarım gözlerime batıyordu. Gözlerimi kırparsam dkleceklerdi. Bu yüzden kırpmadım.

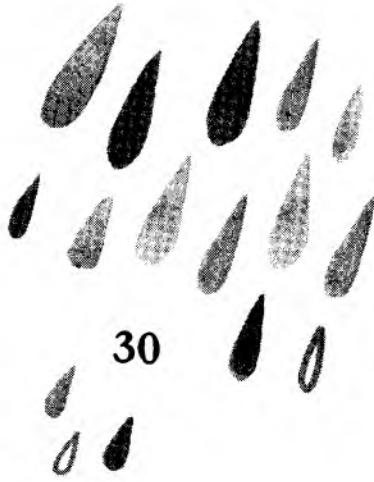
"Doğru değil," dedim. "Herkes yanılıyor."

"Dev. Yapma ama."

"Cas," dedim. "Yuh artık. Genellikle samalarsın ama bu gece *fazla* saçmalıyorsun."

"Neden böyle davranıyorsun?" dedi.

O an bağırmak istedim. Cas'e uzun uzun, sağlam bir sövmek istedim ama kendime de bir o kadar kızgındım. Bu yüzden yumruklarımı gevşettim, bir nefes aldım ve Cas'in yanağına hafifçe vurup, "Gracie seni arıyordur, eminim," dedim. Sonra da dönüp spor salonuna girdim.

Kapıdan girer girmez Jordan'la karşılaştım. Cas de hemen arkamdaydı. Yapmak istediğim son şey Cas'in yanında olmaktı ama Jordan Cas'le tokalaşp diğer kolunu bana dolayarak ikimizi köşeye sıkıştırmıştı.

"Sıradaki dans benim, tamam mı?" dedi kulağıma. "Güzel takım, Kinkaid," diye seslendi Cas'e de, gümbürdeyen kolonlardan yükselen sesi bastırarak. Cas bakışlarımdan kaçınarak başını sallamakla yetindi ve sonra da kalabalığa dönerek gözden kayboldu.

Sıradaki pop şarkısı kolonlardan kükreyerek yükseldiğinde Jordan gelip beni piste çekti.

"İyi misin sen?" dedi ritimle birlikte hareket etmeye başladığımızda.

"Hı-hı." Jordan'ın omzunun üzerinden kalabalığı tarıyor, Ezra ve Lindsay'yi arıyordum; onları görmemeyi umuyordum aslında ama yine de arıyordum işte.

"Dansa onunla gelmemesini söylemiştim."

"Birbirlerinden hoşlandıklarını bile bilmiyordum."

“Bir dans gecesinde partner olmak iki insanın birbirinden hoşlandığı anlamına gelmez.”

Gelmez miydi? Ezra beni geceye davet etmişti. Bir anlamı vardı bunun ya da ben öyle sanmıştım. En azından öyle ummuştum. Öte yandan Cas ile ben de birinci sınıftan beri dansa birlikte geliyorduk ve bunun hiçbir anlamı yoktu.

“Zaten yaşı fazla küçük,” diye devam etti Jordan.

“Lindsay’nin mi?”

Jordan bana tuhaf bir bakış attı. “Gracie’nin.” Bir duraksama oldu. “Ha, adamımız Ezra’dan bahsediyordun sen.”

Yine mideme kramp girmişti. “Hayır, ondan bahsetmiyordum.”

“Yalan söylemeyelim ama şimdi. Kankan Jordan var karşında.”

“Kankam Jordan,” diye mırıldandım. “Kalbimin şampiyonu.”

“Hayır, sen *benim* kalbimin şampiyonusun.”

“Birbirimizin şampiyonu olabilir miyiz?”

“Evet.” Gülümsedi. “Hoşuma gider bu.”

Gülümsemesine elimden geldiğince karşılık verdim ama dikkatim yine omzunun üzerinden kalabalığa yönelmişti. Bir an kalabalığın arasında krem rengi bir kumaş gördüğümü sandım.

“Seninle konuşmasını söyledim ona, biliyor musun?” dedi bir süre sonra. “Milyonlarca kez söyledim. Ama bir sürü insana tavsiye veriyorum ve her zaman tavsiyelerime uymuyorlar. Nedenini anlamıyorum. Oldukça bilge biriyim oysa.”

Usluca gülümsedim. “Öylesin.” Yutkundum. “Lindsay... Lindsay de harika ama.” Mesele buydu. Harikaydı gerçekten. Ve birlikte... kusursuz görünüyorlardı; adeta birinin bir lise dansı için hayalinde canlandıracağı türden bir resim oluşturuyorlardı. Birileri bu resmi basıp satabilirdi. Hatta ben bile alırdım muhtemelen.

“Öyle,” dedi Jordan. “Sen de öylesin.”

Sadece *püfleme*kle yetindim.

“Aa, hadi ama. Kendini hafife alma.”

“Madem o kadar harikayım, neden benimle çıkmıyorsun?” Kendi cüretime inanamıyordum ama Jordan’ı kendime, bunu bile korkmadan söyleyecek kadar yakın hissediyordum.

“Ah, çıkardım. Ama ben başkasına rezerveyim ve içimden bir ses senin de öyle olduğunu söylüyor.”

Jane olsa, Jordan’a bayılırdı. Aklındaki şanslı kişinin kim olduğunu merak ettim. Büyüleyici biri olmalıydı.

Başımı omzuna yasladım. Bu adabımuaşerete uygun görülenden daha yakın bir dans oluyordu ama Jordan benim arkadaşımıydı ve benim o sırada desteğe ihtiyacım vardı. Müzikle birlikte ileri geri sallandık.

Çoğunlukla her okul dansında olduğu gibi DJ son şarkıyı anons etti ve ardından ışıklar, dans gecesinin sonunun geldiğini ilan edercesine kısıldı. Foster ve parfümüyle resmen yıkanmış Gwin’le birlikte arabaya bindik ve istemesem de ikisini Ezra’nın evine götürdüm.

Yolu bana Foster tarif etti ve varınca arabayı hemen evin önüne çektim. Sokağın iki tarafı da şimdiden dolmuştu, o yüzden Gwin elbisesinin kat kat tülünden eteğini toparlamış ve arka koltukta çantasını ararken motoru durdurmadan bekledim.

“İşıltılı ve kapkek şeklinde,” dedi. “Spor salonundayken elimdeydi, değil mi Foster? Elimde gördün onu, değil mi?”

Foster’ın cevabını duymadım çünkü Ezra’nın evini dikizlemekle meşguldüm. Ya da daha ziyade Ezra’nın evine uzanan yoldaki gür çalılıklara baktım. Uzun meşe ağaçları, taş döşenmiş patika ve sonunda devasa bir ev.

Ev muazzamdı. Gösterişli tasvirleri hak ediyordu ama benim aklıma herhangi bir sıfat gelmiyordu. Tek düşünebildiğim; bir insanın bu kadar zengin olduğu halde nasıl olup da aslında öyle değilmiş gibi davranmayı nasıl başarabildiğiydi.

“Annemle babam on ikide dönmemizi istediler,” dedim Foster’a, Gwin nihayet kapkek şeklindeki pullu çantasını bulup bedenini arka koltuktan ayırabildiğinde. “Çeyrek kala burada olun, park etmek zorunda kalmak istemiyorum.”

“Tamamdır!” dedi Foster. Ardından tuğla taşından patikayı tırmanırken Gwin’e eşlik etti.

Eve gitmedim. Bir saat daha oyalanıp sonra buraya geri gelmek istemiyordum, bu yüzden bir büfeye gidip *milkshake* aldım ve biraz Jane okudum. Edward Hopper bu halde resmimi çizebilirdi. *Devon Tennyson’ın Görkemli Yaşamı*.

Kararlaştırdığımız saatte Ezra’nın evine döndüm ve evin önünde, yolun ortasında durup Foster’ı bekledim. On bir elli. On bir elli beş. Onu iki kere aradım ama hat düşmüyordu.

İç geçirdikten sonra park edecek bir yer bulmak için sokakta ilerledim. Başka ne yapacağımı bilemiyordum. Foster besbelli ipini koparmıştı, zaten geç kalmıştık ve bundan daha fazla gecikirsek de başı belaya giren ben olacaktım.

Başım önde eve yaklaştım ve köşeyi dönerek arka bahçeye geçtim. Bu muhtemelen bir lise öğrencisinin yapabileceği en kötü sosyal davranıştı.

Ancak kimse dönüp bana bakmadı bile. Ne bana öyle boş boş baktılar, ne parmakla beni gösterip fısıldaştılar ama bu gerçekleri görmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayacaktı. Lise klasiği, utanç anlarının en kötüsünden birine balıklama dalmak üzereydim.

Bir partiye davetsiz misafir olarak giriyordum. Ama sadece birini almaya geldiyseniz pek de davetsiz sayılmazdınız, değil mi? Teknik olarak aslında davet edildim diyebilirim. Ama teknik olarak davet muhtemelen soyunma odasında dansa Ezra’yla birlikte gitme olasılığımızı yerle bir ettiğinde otomatik olarak geri çekilmiş olabilirdi.

Dikkat çekme, diye geçirdim aklımdan. Kimse bana bakmasın. Kimse benimle konuşmasın. Sadece Foster'ı bulup buradan gitmek ve bir daha bu geceyi anmamak istiyorum. Hatta emin olmak için bu berbat elbiseyi yakacağım.

"Devon!"

Lanet olsun!

Bir arka savunma oyuncusu için oldukça uygun bir seçim sayılabilecek Marty Engelson kalabalığı yararak bana doğru koştu, beni sımsıkı kucaklayarak ayaklarımı yerden kesti. Beni tekrar yere bıraktığında yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Sarhoş olunca mutlu olan tiplerdendi.

Tekrar, *"Devon!"* diye haykırdığında yüzümü ekşittim. *"Beğim! Nerelerdesin sen?"*

"Foster'ı almaya geldim sadece."

Elimi tuttu. *"Gel de şu heriflere bir bak. Herkesin gözleri seni arıyordu."*

"Gerçekten eve gitmem gerek."

"Parti parti geziyor muydun yoksa? Holiday Inn'de de harika bir parti olduğunu duydum. Buradan sonra oraya geçeceğiz. Ezra'nın evine bir uğramak zorundaydı; iyi parti ama bizi sıttığının evine alsaydı çok daha iyi olurdu. Ezra için varsa yoksa kural, biliyor musun? Bira da yok. İçki hiç yok. Saçmalık." Eğilerek kalın bir sesle kulağıma, *"Çoğumuz gelmeden önce sarhoş olduk. Ama Jordan'a dikkat etmelisin, anahtarlarını alır yani, bilesin."*

"Tamam, olur, teşekkürler," diyerek Marty'den elimden geldiğince çabuk kurtuldum. Başımı eğdim ve telefonumu sımsıkı tutarak kalabalıkta ilerlemeye devam ettim. Bir kez daha Foster'ı aramayı denedim ama hat hâlâ çekmiyordu. Bir yandan Foster'ı bir yandan da telefonun çekeceği bir yer arayarak ortalarda dolanırken etrafımı inceledim. Verandaya portatif ışıklar asılmıştı ve arka bahçenin ortasında kocaman bir havuz vardı. Suyun altında da ışıklar yanıyordu ve fışkiyeler de yüzeye hafif hafif su

püskürtüyordu. Baktığım her yerde meşrubat dolu soğutucular ve onlarca plastik bardak vardı. Bir sürü canlı renkli parti elbisesi görüyordum; ortamdaki müzik ise ideal yükseklikteydi (algılarım bunu takdir edecek kadar açıktı) ve her yerde (büyük ölçüde) ayık kafa eğlencenin mutluluk ve şamata tınıyan gürültüsü vardı.

Havuzda püsküren suyun sükûneti, birinin havayı yararak fırlayıp da suyun yüzeyini ikiye bölünce bozuldu, peşinden birkaç kişi daha suya daldı. Hemen ardından kalabalık tezahürata başladı. Sudakiler o kadar seri hareket ediyordu ki kim olduklarını seçmek gerçekten zor olsa da içlerinden birini fark etmemek imkânsızdı: Ezra.

Şaşkınlığa uğramıştım. Bir an gaza gelip bir havuza atlama-sını bekleyeceğiniz son insandı o. Bir kez daha Foster'ı arayarak kalabalığı taradım ve havuzda olanları umursamamaya çalıştım.

Ancak birinin çığlıklarını duyunca dönüp tekrar havuza baktım. Birkaç kişi daha –çoğunlukla takımdan çocuklar– havuza atlamıştı ve hepsi birbirini suya batırmaya çalışıyordu. Kenarda duran kızlarsa bileklerine su sıçradıkça tiz çığlıklar atıyordu. Erkeklerin hepsi neşeyle bağırıyor, yüksek sesle kahkaha atıyordu. Derken aralarından biri bir kez daha haykırdı.

Gözlerimi kırptırdım. Savunma oyuncularından dört köşe kafa Stanton Perkins, Ezra'nın başına bastırarak onu suyun altına itiyordu. Ezra'nın kendi dudaklarından çıktığını görmeseydim, o sesin ona ait olduğuna asla ihtimal vermezdim. Ortamdaki gürültüye karışarak bastırılan boğuk bir iniltiden ibaretti.

Stanton, Ezra'yı dibe itiyor, ardından gömleğinin yakasını tutup sertçe yukarı çekerek tekrar dibe itiyordu. Ezra'nın kolları debeleniyordu ancak Stanton'a karşı koymuyordu.

Havuzdaki herkes birbiriyle şakalaşıyordu aslında. Onları izleyenler ise gülüyor, içeceklerini yudumluyor, dans ediyor, yüksek sesle konuşuyor ama kimse Ezra'yı umursamıyordu.

Neden bir şey yapmıyorlardı? Stanton, Ezra'yı tekrar dibe itti. Nesi vardı bu insanların? Olanlar çok yanlıştı!

Stanton, Ezra'yı tekrar yukarı çektiğinde yüzünü görebildim. Dehşet içindeydi.

Foster'a dair tüm düşünceler o anda zihnimden silinip gitti. Kalabalığa dair tüm düşünceler aklımdan uçtu gitti. Telefonumu bırakıp ayakkabılarımı çıkardım ve kendimi havuza attım.

Suyun ılıkılığı hoştu ancak yüzerek Stanton'ın yanına giderken bunun pek tadını çıkaramadım. Daha önce hiç kıyafetlerimle yüzmemiştim –özellikle de üzerimde bir parti elbisesi varken– ve kumaşın beni bu kadar aşağı çekmesine hazırlıklı değildim. Şu gelin ve damadın, düğün kokteyllerinde mutlu mutlu bir su kaynağına atladıkları gelinlik reklamları gerçekten saçmalıklı anlaşılan. Kimse böyle bir şeyi tercih etmezdi.

Stanton ve Ezra'nın yanına vardığımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu aslında ama Stanton Perkins muhtemelen sarhoştı ve onun kadar aptal birini mantığa davet etmenin bir işe yaramayacağını biliyordum. Hemen suya daldım (rengârenk çirkin takım elbise çorapları dalgalanıyordu önümde) ve aramızdaki mesafeyi kapadım.

Stanton, onu yarı yarıya suyun altına itmişken Ezra'ya ulaştım. Stanton yüzeye çıktığımda bana bir saniye için bön bön baktı, ben de bu fırsatı onu tekmelemek için kullandım, hem de oldukça sertçe. Belli bir yeri hedef almamıştım ama oldukça etkili bir yere temas etmeyi başardım.

Hemen Ezra'yı bıraktı, ben de onu gömleğinin yakasından yakaladım. Ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum... Herhalde alınıp bozularak uzaklaşır, yardımına ihtiyacı olmadığını iddia eder diye düşündüm. Belki beni partisine davetsiz olarak geldiğim için suçlar, işini sağlama almak için de güvenlik görevlileri eşliğinde mülkünden ayrılmamı sağlardı.

Ancak yüzünde bir anlığına gördüğüm o ifade hiç öyle şeyler söyleyecek gibi değildi. Sadece kollarını boynuma dolayıp bana tutundu.

İkimizi birden taşıyamıyordum. Başım suyun altına kayınca ikimizi suyun yüzeyinde tutabilmek için kollarımı ve bacaklarımı deli gibi çırpmaya başladım.

“Hadi,” dedim soluk soluğa, delicesine ayaklarımı çırpıyordum bir yandan. “Hadi, yüz.”

Ancak Ezra yüzmedi. Sadece bana daha sıkı tutunarak ikimizi de daha derine batırdı.

Stanton acıyla haykırdı, sesi herkesin dikkatini üzerimize çekecek kadar yüksek çıkmıştı. Çocuklardan birkaçı yüzerek yanımıza gelip Ezra’yla havuzun kenarına ulaşmamıza yardım ettiler.

Birkaç diğer kişi de havuz etrafındaki seyircilerin –en azından ilk sırasının– dikkatini çekecek kadar yüksek sesle küfrederken Stanton’ı suyun üzerinde tutuyordu.

Marty Engelson sudan çıkıp havuzun beton kenarına ulaşmamıza yardım ederken Stanton, “Seni sürtü!” diye bağırdı. Ezra yutkuna yutkuna derin nefesler almaya çalışırken sırtüstü uzanıyordu, bense parti elbisesi birikintisinin içinde oturmuş kalmıştım, ayağa kalkamıyordum. O sırada titrediğimi fark ettim. “Derdin ne senin be?”

Buna bir yanıt veremedim çünkü konuşamadım. Ezra’yı Stanton’dan kurtarmayı başarmıştım ama şimdi beni kim kurtaracaktı?

Ben daha ne yapacağımı düşünmeden bir obje havada uçarak tam Stanton’ın kafasına isabet etti ve ondan sekip yakınlarında yere düşünce objenin ne olduğunu görebildim: deri bir ayakkabı.

Yanımda duran bir çift ayağa baktım –biri ayakkabılı diğer ayakkabısız– ve bakışlarımı yukarı çevirdiğimde Foster’ın yüzünü gördüm. Vücudu katışıksız bir isyan içerisindeydi!

“Sakın ablamla bu şekilde konuşmaya kalkma!”

Stanton bir şekilde yerden kalktı ve insanları ite kaka kalabalığı aşarak havuzun bizim bulunduğumuz tarafına geldi. Foster, Ezra’yla benim önüme geçti ve Foster’ın önüne de Emir Zurivic.

Stanton aniden durdu.

Emir’i bütün gece görmemiştim. Saçları arkaya tarayıp iyice kafasına yapıştırılmıştı ve tepeden tırnağa simsiyah giyinmişti. Gülümsüyor ve elleri ceplerinde son derece sakince duruyordu. “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Stanton dudaklarını birbirine bastırdı ancak bizden birkaç adım ötede kalmaya devam etti. Emir, Stanton kadar iri, onun kadar saldırgan ya da zorba değildi ama hafife alınacak biri de sayılmazdı.

“Evet. Sadece eğleniyorduk ve sonra o sürtük gelip durduk yere beni tekmeledi.”

“Anlayamadım?” Emir’in gülümsemesi bir tehlike sinyali verir gibiydi.

Stanton bir an bocaladı. “Mankafa arkadaşlarına söyle beni rahat bıraksınlar,” diye hırladı, sonra Emir’e cesaret edebildikleri kadar öfkeli bakışlar atan birkaç kişiyle birlikte kalabalığa karışıp gözden kayboldu.

Emir, hâlâ güçlükle solumaya devam eden Ezra’ya döndü ve onu bir hamlede ayağa kaldırdı.

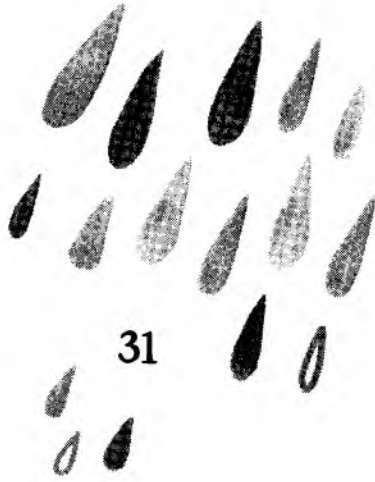
“İşte oldu,” dedi birkaç kez sertçe sırtına vurarak. “Bir şeyin yok.” Ardından afallayınca sesleri kesilen insan kalabalığına dönerek öylece, “*Parti vakti!*” diye haykırdı ve bu da ortamdaki buzların eriyerek yerini keyifli konuşmalara bırakmasına yetti.

“Gece yüzmek gibisi yoktur,” dedi Emir, bu kez de beni şaşırtarak güçlü kollarıyla ayağa kaldırdı.

“Teşekkürler. Teşekkür ederim,” dedim cılız bir sesle.

“Lafı olmaz,” diye karşılık verdikten sonra iki parmağını alnına koyup havalı bir selam verdi ve kalabalığa karıştı.

Dönüp Ezra’ya baktım ama az önce durduğu yerde yeller esiyordu.

Ezra'yı ön bahçede kusarken bulduk. Ne yapacağımı pek bilemiyordum ama Foster yanına gidip bir elini sırtına koyarak ona doğru hafifçe eğildi ve usulca, "Önemli değil, sakın ol," dedi. Ezra birkaç kez daha öğürüp tükürdü ve biraz daha kusmayı bekliyormuşçasına öyle kaldı.

Nihayet doğrulup bana baktığında maç, dans ve partiye davetsizce katılmam ıstık yılı kadar uzak görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu. Gömleğinde kusmuk vardı ve o siyah kravatı da alelade bir kumaş parçasıymışçasına boynundan sarkıyordu.

"Evet." Sesim hırıltılı çıkıyordu. "Sen?"

Ezra başıyla onayladı ama bir şey söylemedi.

Bunu Foster'ın ancak ben şiddetle titremeye başlayınca bozduğı bir sessizlik takip etti. "Dev'in bir havlusu falan olsa..."

"Evet. Hay senin... şey affedersin." Çabucak dönüp evin ön basamaklarını çıktı. Bir an tereddüt ettikten sonra Foster ve ben de peşinden gittik.

Ezra'nın evinin içi de dışı kadar etkileyiciydi ama nasıl oluyorsa yine... erişilmez hissettirmemeyi başarmıştı. Herhangi

bir şeye dokunmaktan korkacağınız kadar şık ya da pahalı görünmüyordu dekorasyon. Bir müzeye girmiş gibi hissettirmiyordu insana kendini.

Biz içeri girdiğimizde Ezra ortadan kaybolmuştu, bu yüzden Foster'la girişte oyalandık; o merdivenlerin ardındaki koridora sıralanmış odaları süzüyordu, ben de yere su damlatmamak için elbisemin eteklerini toplamaya çalışıyordum ama pek faydası olmuyordu.

Derken Ezra elinde kocaman, pofuduk bir havluyla çıkageldi. Havluyu bana uzatıp, "İstersen sana kuru giysiler de getirebilirim," dedi.

Jane'in zamanında bu, adabımuaşeret kurallarına göre reddetmeniz gereken bir şeydi. Sonra karşı taraf ısrar ederdi ve siz yine reddederdiniz, ardından ikinci kez ısrar ettiklerinde herhalde gerçekten içten olduklarını anlıyordunuz ya da teklifte bulunan taraf, uygun miktarda itidal ya da özgecilik yahut benzeri bir şeyler gösterdiğini anlamış oluyordu. Ama Jane'in zamanındaki insanların yüzde kırk beş indirimden alınmış, böyle kaşındıran parti elbiseleri yoktu ve bu elbiseleri de kesinlikle sıırıslıklam halde giymiyorlardı.

"Teşekkürler," dedim.

Foster girişte kalırken ben Ezra'nın peşinden yukarı çıktım. Ben koridorda beklerken de Ezra odasına girdi.

Koridorda bir sürü çerçeveli fotoğraf vardı. Hızlı bir inceleme, benzer tipleri ortaya çıkardı: Güzel, koyu renk saçlı bir kadın ile orta yaşlı, hafifçe kelleşmekte olan bir adam, yolcu gemilerinin güvertelerindeki banklarda yan yana poz vermişti. Ezra'nın farklı farklı yaşlarda olduğu fotoğrafları da vardı; lise birinci sınıfta çekilmiş portresinde kaşlarını çatarak bakıyor, sahada üniformayla poz veriyordu.

Ezra'nın ortaokulda çekilmiş bir fotoğrafının önünde durdum; bir koyun kıyısında durmuş, elindeki balığı gururla havaya

kaldırmıştı. Arkasında ergenlik çağında, omzuna bir olta atmış ve yüzünde gergin bir gülümseme bulunan, uzun ince bir genç vardı. Beni şaşırtan şuydu; Ezra'yı daha önce hiç o kadar mutlu gördüğümü sanmıyordum. Halinden memnun ya da keyifli veya şapşal görüldüğü olmuştu tabii ama böyle değildi, bu şekilde katıksız ve böyle arsızcasına mutlu olmamıştı. Büyüdükçe kaybedilen türden bir şey miydi bu?

Biri, “Şirin, değil mi?” deyince hemen arkama döndüm.

Bir kapının açıldığını fark etmemiştim ama bir an sonra koridor aydınlandı ve o pırıltının altında da Marabelle'i gördüm. Üzerinde tüylü bir sabahlık, ayağında SpongeBob terlikleri vardı.

“Ne... ne işin var senin burada?” diye sordum, aptalca bir soru olduğunun farkındaydım tabii. Marabelle'in çocuk güzellik kraliçesi fotoğraflarından biri de yalnızca birkaç adım öteden ürkütücü bir biçimde gülümsüyordu.

“Burada yaşıyorum,” dedi. “Ara sıra yani. Çoğunlukla anemle kalıyorum ama babam hepimiz bir arada olabilelim diye bu evi aldı ve burada bana ayırdıkları güzel bir de oda var.” Fotoğrafı işaret etti. “Şirin, değil mi? Babası eskiden onları balığa çıkarıyordu.”

“Ezra'nın babası mı?”

“Hı-hı.”

“Bir babası olmadığını sanıyordum.”

“Artık konuşmuyorlar.”

Bunu ilk kez duyuyordum. Ama ben bir karşılık vermeden Marabelle sanki beni ilk kez görüyormuşçasına baştan ayağa süzdü. “Kıyafetlerin neden ıslak?” diye sordu. Sonra da Foster'la kusursuz bir benzerlik sergileyerek daha ben cevap vermeden devam etti: “Neden içeridesin? Ezra burada mı?” Gözleri kocaman açıldı. “Ezra'yla seks mi yaptın?”

İfade etmeyi becerebildiğim tek düşünce şu oldu: “Elbisem neden ıslak olabilir sence?”

“Belki de beraber duşa girdiniz.”

“Elbisemle mi?”

“Ben kimim ki insanların zevklerini yargılayayım?” derken Ezra’nın odasının kapısı açıldı ve Ezra elinde dertop halde bir TS antrenman eşofman takımıyla odadan çıktı.

“İyi misin?” diye sordu Marabelle’e.

“Devon’dan daha iyiyim,” dedi. “Her yere su damlatıyor.”

“Al.” Ezra kıyafetleri kucağına bıraktı. “Koridorun sonunda bir banyo var.”

“Teşekkürler.”

Banyoya girdim ve elbisemi üstümden çıkarıp zarafetten yoksun bir halde zemine öylece bıraktım. Elbette iç çamaşırlarım da sıırıslıklamdı ve kendi kendime bu konuda ne yapacağımı düşünürken bir yandan da banyonun benim odam kadar büyük oluşuna hayranlıkla baktım.

Sütyenimle külodumu lavaboda sıkıp tekrar giyme yoluna başvurarak Ezra’nın kıyafetlerinde nemli bölgeler oluşturmaya-caklarını umdum. Tişörtü başımdan geçirip standart TS antrenman eşofman altını giydikten sonra Şövalyeler svetşörtünü de üstüme geçirerek giyinme faslını tamamladım.

Bütün eve sessizlik hâkimdi. Ta ki merdivenlerden yukarı çıkan birinin ayak sesleriyle hafif bir ciyaklamayı duyduğum ana kadar.

“İşte buradasın!”

Mantığımın yüzde doksan sekizi olduğum yerde kalmamı söylüyordu. Ama diğer, aptal, ısrarcı yüzde ikilik kısım beni, kapiya el atarak onu dışarıyı gözetleyebileceğim kadar aralamaya zorladı.

Lindsay kollarını Ezra’nın boynuna doladı. İnsanlara neden bu kadar çok sarılmak zorundaydı ki? Ezra’nın boyun çukurundan Lindsay’nin yüzünü görebileceğim şekilde duruyorlardı. Lindsay’nin gözleri sımsıkı kapalıydı ve ona yaslanırken Ezra’nın saçlarının

hâlâ ıslak olmasına pek aldırıyor gibi görünmüyordu. Ezra da üzerini değiştirip bana ödünç verdiğine benzer -TS eşofman altı ve bir tişört- bir kıyafet giymişti ama üzerinde hâlâ ıslak takım elbisesi olsa da Lindsay buna aldırılmazdı muhtemelen.

“İyi misin? Olanları az önce duydum.”

“Evet, iyiyim.” Ezra’nın sesi yumuşaktı. “Teşekkürler.”

“Devon nerede? O da iyi mi?”

“Sanırım.”

Lindsay neden ona bu kadar yakın duruyordu? Ezra neden onu bırakmıyordu? Yüzünü görebilmeyi diliyordum ama aynı zamanda kapıyı çarparak kapayıp asla dışarı çıkmamak da istiyordum. Bu banyoda yaşayabilirdim. Neredeyse ihtiyacım olan her şey vardı burada. Duvarı, küvetin yanında bir televizyon bile asılıydı.

Ama gözlerimi onlardan alamıyordum. Lindsay’nin eli Ezra’nın yüzüne dokununca da içimde kabaran dehşeti bastıramadım. Bir an için neden böyle hissettiğimi bir türlü anlayamamıştım ancak sonra bir anda gerçek, net bir biçimde zihnimde adeta yankılandı: Ona dokunan elin benim elim olmasını istiyordum. Ona öyle yakın durabilme ve saçlarını yüzünden çekebilme iznine sahip olmayı istiyordum.

İşte o anda her şey ürkütücü bir biçimde anlam kazandı. Ezra için bir şey söyleyemezdim ama Lindsay’nin hisleri gözlerimin önünde olanlarla netleşiyordu. Mezuniyet Dansı için Cas’i yoklamamı istemişti benden. Ama açıkça Cas’in adını söylememişi... Sadece vakit geçirdiğimizi bildiğini söylemişti. Ayrıca *ilgisini teyit etmek* istediğini söylemişti ama Cas’in ilgisi çok açık değil miydi zaten? Öte yandan Ezra’nın hislerini anlayabilmek için kesinlikle rosetta taşı filan bulmak gerekirdi.

Elbise almak için gittiğimiz alışveriş merkezinde Maria bana Ezra’yı sorduğunda bana attığı bakış... Reeding gezisi sırasında minivanda ona sırnaşması...

Ama Cas'le de ilgileniyordu, değil mi? İnsanların hislerini sezmekte bu kadar kötü müydüm ben? Yoksa sadece Lindsay'yi kıskandığım için gerçekte aralarında olandan fazlasını mı görmüştüm şimdiye kadar? Cas'ın aslında benim peşimden öyle koşmasını istediğim için mi böyle olmuştu?

Aniden kendi hislerim de şiddetli bir çelişkiye düştü. Cas ve Lindsay'nin bir çift olması düşüncesi sinir bozucuydu ama katlanılabiliirdi. Öte yandan Lindsay ve Ezra...

Kapıyı öylece bırakıp kapanmasına izin verdim.

Orada ne kadar uzun süre öylece durduğumu bilmiyordum ama bir süre sonra biri kapıyı tıklatarak düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı.

"İyi misin, Dev?"

Gelen Foster'dı. Konuşmayı denediğimde sesim çıkmadı önce. Boğazımı temizleyip yeniden denedim. "Evet. Evet, iyiyim." Elbisemi toparlayıp kolumun altına sıkıştırdım.

Lindsay banyodan çıktığım anda üzerime atıldı. Uyuşmuş bir halde sarılmasına karşılık verdim.

Beni kendinden uzaklaştırıp bir kol boyu mesafede tutarak, "Devon, sen..." dedi ağlamaklı ağlamaklı. "Harikasın sen. Bu akşam Ezra'nın hayatını kurtardın, farkında mısın? Onun yüzme bilmediğini biliyorsun, değil mi? Hiç ders almamış; almalıydın, Ezra, insanların derse bu yüzden ihtiyacı var." Evet. Burada yaşanan durum... Bunu ülke çapındaki halk eğitim merkezlerinde verilen yüzme derslerinin reklamlarında kullanmalılar. Broşürü hayalimde canlandırabiliyordum: Ezra eşofmanları içinde, ben bitap haldeyim; önde de ıslıl ıslıl, hayırsever bir ifade ve başının üzerinde bir konuşma balonuyla Lindsay Renshaw: *İnsanların derse bu yüzden ihtiyacı var.*

Lindsay beni hâlâ bırakmıyordu. "Stanton Perkins hayatımda tanıdığım –affedersiniz– en büyük puşt ve sen de harika birisin, Devon. Büyük ve çok cesurca bir şey yaptın..."

Daha fazla kaldıramayacaktım. Bu kadarı çok fazlaydı.

“Evet, hayır.” Ondan ayrılıp telefonumu ve ayakkabılarımı tutan Foster’ın yanına gittim. “Bir şey yapmadım.” Ezra’ya bakmadan, “Kıyafetler için teşekkürler, bunları sana geri getiririm...”

Ezra anca o zaman konuştu. “Devon.”

“Gitmemiz gerek. Eve bir saat falan önce dönmüş olmamız gerekirdi. Hadi.”

Ayakkabılarımı giydim ve Foster’ı merdivenlere doğru ittim ama Ezra da peşimizden geldi.

“Dev. Bekle.”

“Gerçekten gitmemiz gerek,” dedim ve sonra merdivenleri ikişer ikişer inerek kendimi dışarı attım ve Ezra’yla arama mümkün olduğunca çok mesafe koymak için can atarak ön taraftaki patikadan koşarak ilerledim.

Foster da hızla peşimden geliyordu. Ya da en azından ben, arkamdakinin Foster olduğunu sanıyordum. Patikanın sonuna yaklaşmıştım ama Ezra, birkaç hızlı uzun adımda bana yetişti ve hemen önüme geçip beni aniden durdurdu. Eyaletin savunma oyuncularının büyük çoğunluğu Ezra’dan hızlı değilken neden benim ondan daha hızlı koşabileceğimi düşündüm, bilmiyorum.

“Bekle,” dedi elini bana uzatarak. Parmak uçları svetşörtümün koluna değiyor, nazikçe beni kendilerine davet ediyordu. Omuz silkerek elini uzaklaştırıp onu başımdan savmak istiyordum ama aynı zamanda kendimi ona bırakıp yüzümü göğsüne gömmeyi de istiyordum. Az önce olanlarla ilgili dertleşmek ve iyi olduğundan emin olarak Stanton’ın nasıl gerçek bir psikopat olduğunu konuşmak istiyordum onunla ama bu saydıklarımın hiçbirini yapmadım. Ezra’nın hafif baskısı altında tutuşarak ve ağlamamaya çalışarak orada öylece durmakla yetindim.

“Sen...” Ezra beni şöyle bir süzdü. “İyi olduğuna emin misin?”

Normal görünmek için iyice odaklandım. Haykırmamak için sarf ettiğim eforun boğazımın yırtılmasına sebep olma ihtimali yüzde altmış altı olsa da, “İyiyim,” dedim. Muhtemelen tahminim doğru bir istatistik değildi ama olsun. “Sadece yorgunum. Eve gitmek istiyorum.”

“Sizi ben götürürüm,” dedi.

“Hayır.” İstedğimden daha sert çıkmıştı sesim. “Hayır, gerek yok.”

“Lütfen.”

Ezra’nın omzunun üzerinden Lindsay ve Foster’ın merdivenlerde oyalandıklarını görebiliyordum. Onlardan tarafa baktığımda Foster yüzünü eve doğru dönerek fırtınaya dayanıklı kapı gerçekten büyüleyiciymiş gibi ona doğru eğildi. Gülmek için kendimi zor tuttum. Ama sonra Lindsay’yi gördüm; ellerini önünde kavuşturmuş, dostane bir endişeyle dudağını ısıırıyordu.

Ezra bakışlarımı takip ederek ikisini gördü. Lindsay, onu görünce yüzü çiçek açarcasına gülümsedi; umut dolu bir gülümsemeydi bu; sanki ben gidince geceleri kurtarılabilmişçesine...

Bakışlarımı kaçırdım. “Gerçekten gerek yok.” Yana çekildim ve Ezra’nın eli bir an öylece, hiçbir şeye dokunmaksızın havada asılı kaldı.

Eli yanına düşürdüğünde ona bakma cesaretini gösterdim. Yüzünde endişe vardı. Kaşlarının arasında öpülüp silinmeyi bekleyen hafif bir kırışıklık...

Oradan hemen gitmem gerekiyordu.

“Eh, pekâlâ,” dedim, duygularını gizlemekte benden çok daha hünerli kadın kahramanlar yaratmış olan Jane duysa tiksineceği türden yüksek ve duygudan yoksun bir tonla. “Güzel partiydi.”

Güzel bir parti değildi aslında. Katıldığım partiler arasında bundan daha iyi olan en az on beş parti sayabilirdim ve buna altıncı sınıftayken katıldığım ve annemle babam gelip beni alana

dek, midemi üşüttüğüm için Ashley Price'in banyosunda defalarca kustuğum parti de dahildi.

O olmaz olası gerçekçe beyanatın ardından oradan ayrıldım.

Bir çift ayağın peşimden geldiğini duyabiliyordum ve kendimi Ezra'yla bir kez daha yüz yüze gelmek için hazırladım ancak bu kez gelen gerçekten Foster'dı.

"Özür dilerim," dedi. "Zamanında dışarı çıkmadığım için özür dilerim. Gwin konuşmaya devam ediyor ve kolumu sımsıkı tutuyordu ama sonra bizimle gelmek bile istemedi. Taylor ve Jessica'yla gitti ve..."

"Önemi yok," dedim hızla kaldırımda ilerlerken.

"Var. Özür dilerim."

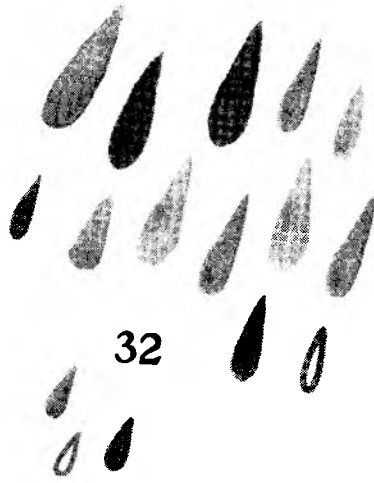
Arabamın kapısını sertçe çekip açtım.

"Bana kızgın mısın?" dedi Foster.

"Hayır." Arabaya girdiğimizde içimdeki panik hissi yatışmaya başladı. "Hayır, sana kızgın değilim."

Aynı gecede hem Cas'i hem de Ezra'yı kaybetmiştim. Stanton Perkins'e kafa tutmuştum, ecel teri dökmüş ve üstüne bir de parti elbisemi mahvetmiştim. Birden ağlayamayacak kadar yorgun hissettim kendimi. Böylece alnımı direksiyona yaslayıp gözlerimi sımsıkı kapadım.

Foster başıyla omzuma dokundu; tuhaf bir tür sarılma gibi bir şeydi bu. Onunla biraz olsun avunabilmişim.

Öyle bir geceden sonra uykudan başka bir şeye yer kalmıyordu sizin için; bütün acil durumları geri plana atan ağır, sağlam bir uyku geliyor sadece. Ama umduğum kadar tazeleyici olmamıştı bu seferki; ertesi sabah Foster'ın yüzünü gördüğümde onun uykusunun da benimki kadar huzursuz olduğunu anlamıştım.

Günün çoğunda bilgisayar oyunları oynayıp boktan televizyon programları izleyerek kanepede oturduk. Bir noktada Foster'a baktım ve o burada olmasaydı böyle bir günü kiminle geçirirdim diye düşündüm. Cas'le belki... Ama Cas bile bu kadar uzun süre yerinde duramazdı. Foster, uzunluğu fark etmeksizin benimle vakit geçirmekten memnundu. Biraz tuhaf bir durumdu aslında bu; başta beni o kadar sinir eden bu hali, şimdi büyük minnet duyduğum bir şeye dönüşmüştü.

Oyun oynamak ve arka arkaya bir sürü televizyon programı izlemek oldukça iyi bir oyalanma yöntemiymi ama önceki geceyi sonsuza dek düşüncelerimden uzak tutamazdım. Nihayetinde de aklıma sızmaya başlamıştı zaten. Önce Cas gözümün önüne geldi. Spor salonunun dışındayken yüzünde beliren o ifadeyi

hatırlayınca içimdeki öfke adeta tazelendi ama aynı zamanda utanç da duydum; biraz da kırgınlığa benzer bir his vardı içimde. Zaten hiç çıkmadığın birinden ayrılmanız da söz konusu olmazdı ama içimdeki his böyleydi. Belki bir ayrılık kadar nihai olmayabilirdi ama aramızda bir şeyler değişmişti, doğal olarak. Bunu çok fazla düşünmek ya da didikleme istemiyordum çünkü bu beni üzüyordu.

Gerçi Cas'i zihnimin gerisine itmek Ezra'yı ön plana çıkardı. O anlam veremediğim endişe ifadesiyle Ezra. Foster'a karşı hoşgörü ve sabırlı davranan, ona ihtiyacımız olduğunda sebebini sorgulamadan gelen Ezra. Buna rağmen onu hemen silmiştım; hem de muhtemelen bu kez onun bize ihtiyacı varken...

O gün tribünlerde ne demişti? *Seninle konuşmak kolay*. Rachel'in bana söylediği şeyin başka bir versiyonuydu bu: *İnsanlarla konuşmak konusunda iyisin*. Yani düpedüz tescilli bir palavraydı bu. İnsanlarla konuşmakta o kadar iyi olsaydım Ezra'yla Lake Falls maçı hakkında konuşurdum, her şey böylece hallolurdu. Mezuniyet Dansı konusunda da Lindsay'yle konuşurdum mesela.

Dün akşamki göz kamaştırıcı elbisesiyle mükemmel Lindsay'yle... O gün alışveriş merkezindeyken teklifini, yani oda arkadaşı olma teklifini genişlettiğini fark ettim; ben hoşlandığı çocukla çıkmayı umduğum halde hem de. Asla hislerini bana karşı kullanmamış ve asla bana karşı kin beslememiş, bu şekilde benim ona başından beri davrandığımdan daha iyi davranmıştı bana.

Yeni kavradığım her yeni şeyle kanepenin kırlentlerine iyice gömülmek istedim. Sonunda bir pişmanlık birikintisine dönüştürerek kırlentlerin liften iç dolgularına sızacaktım.

Önlenebilirdi bu. Bu kanepedeki azap çekme döngüsü, bu... kayıp... Basitçe daha fazlasını yaparak tamamını önleyebilirdim. Umursayabilirdim, Rachel'in dediği gibi. Çaba sarf edebilirdim.

Ama yapılacak ne vardı ki? Foster'la *Super Mario Kart Oyunu* oynamaktan başka ne yapabilirdim şimdi?

Harika biri olmadığım kuvvetle muhtemeldi.

Foster ve ben yalnızca akşam yemeği için yerimizden ayrıldık ve annemle babam, Foster'ın en sevdiği yiyeceklerden oluşan bir sofrada malum haberi bize verdiler.

"Süreci tamamlamak" üzere Kaliforniya'ya gidip evlat edinme işlemlerini halledeceklerdi. "İşlemler Foster'ın esas ikamet yerinde yapılmak zorunda," demişti annem. "Yasal sebeplerle."

"Perşembe sabahı gidip cuma geç vakitte dönmüş olacağız. İdare edebileceğinizi düşünüyor musunuz yoksa Bayan Patterson'ı çağırayım mı?"

"Hayır!" Bayan Patterson yaşlı komşumuzdu ve çocukken bakıcımdı. Ara sıra onunla bir akşam geçirmekten hoşlanmıyor değildim ama Bayan Patterson'ın her zaman dediği gibi, artık "gözetilmek" için fazla büyümüştüm.

"Sorun olmaz," dedim sesimi biraz alçaltarak. "Bir akşam kendi başımızın çaresine bakabiliriz." Anlamalı anlamalı Foster'a baktım. "Değil mi?"

Gözleri tabağındaydı. "Elbette."

Bir an sessizlik oldu. "Foster, bütün bunların çok hızlı gerçekleştiğinin farkındayım," dedi annem. "Bu konuda Elizabeth'le konuşmadık ama belki bizimle gelip onu görmek istersin diye düşünüyorduk?"

Foster hiç tereddüt etmedi. Bir an bile duraksamadı. "Maçı kaçırmak istemiyorum."

"Ama..."

"Maçı kaçırmak istemiyor, Kath." Babam çatalına biraz çubuk makarna doladı ve Foster'a baktı. "Önemli bir maç, değil mi, dostum?"

Foster başıyla onayladı. "Bölge şampiyonası."

Babam, “Bölge şampiyonası,” diye tekrarladıktan sonra aneme az önce benim Foster’a attığım anlamlı bakışı attı.

Yemekten sonra kanepeye geri döndük. Bu kez Foster kahve sehпасının üzerine Monopoly tahtasını yerleştirdi. Rengârenk banknotları düzenlerken onu izledim. Banka hep o oluyordu.

“Nasıl oluyor da anneni görme isteği duymuyorsun?” Aklıma iyi bir açılış cümlesi gelmemişti, ben de doğrudan sormaya karar verdim.

“O beni görmek istemiyor,” diye yanıtladı Foster basitçe.

“Bunu bilmiyorsun.”

“Bilmiyor muyum?” Yüz ifadesi hiç değişmedi ama Kamu Fonu kartlarını yerine gerektiğinden daha sert yerleştirmişti.

“Belki... meselenin kapanması için iyi olur. Ya da öyle bir şeyler için.”

Foster başını salladı ve başını kaldırıp baktığında gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı. “Bu bizim aramızdaki bir espri gibi bir şey, Dev. Tam olarak anlayamıyorsun çünkü orada değildin. Tam olarak kavrayamıyorsun bunu.”

Bir duraksama oldu. Boğazımı temizledim. “Eh... Anlayabilmek isterdim.”

“Hayır, istemezsin.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Bir an bana baktı, sonra başıyla onayladı. “Evet. Teşekkürler.”

Hafta başı okula gitmeye can attığım söylenemezdi ama pazartesi günü gelip çatmış ve biraz da tantanalı geçmişti. Stanton Perkins'in Foster'a ya da bana saldırmaya kalkmasını bekliyordum ama onu görmedim bile.

Cas'i de görmedim, Lindsay'yi ya da Ezra'yı da. Öyle çalkantılı bir hafta sonundan sonra okul hiç de beklediğim gibi değildi. Ama böylesi daha iyi olmuştu. Kimseyle karşılaşmak istemiyordum zaten. Sadece kalkülüs ödevim ile Chinua Achebe hakkındaki kompozisyonu yazmak istiyordum. Kendimi çalışma inine kapama niyetindeydim. Artık üniversiteye gitmeyi hedefliyordum, hatırlarsanız. Reeding'e girecektim ve bir gün o meşe ağaçlarının altında ders çalışırken bütün bunlar ışık yılı kadar uzakta kalacaktı benim için.

Mucizevi bir şekilde salı günkü beden eğitimi dersi iptal edildi ve dersi boş geçirdik. Bu süreyi kütüphanede üniversite başvuru kompozisyonum üzerine çalışarak geçirdim ve Bay Sellers'in çocuğunun gözünü her kim morarttıysa ona içtenlikle teşekkürlerimi sundum.

Çarşamba günü akşamüstüne kadar Lindsay'yi görmedim. "Mesai saatlerim" için dersliğe doğru giderken koridorda el kol sallayarak beni durdurdu. Yani en azından durdurmaya çalıştı.

"Devon!" El hareketiyle beni bulunduğu yere, dolabının önüne çağırdı. "Konuşabilir miyiz?"

Ona yaklaşırken yavaşladım. Konuşmak istiyordum. Gerçekten istiyordum. Ama sonra... hazır hissetmediğime karar verdim.

"Ah, kusura bakma," dedim. "Rehberlik olayıma gitmem lazım."

"Bir dakikan yok mu?"

"Aşırı geç kaldım!" dedim orada olmayan bir saati göstermek için bileğimi işaret ederek.

Hızla İngilizce sınıfına yöneldim ve tam kapıya vardığımda Alex -Gatsby kompozisyonu için bana danışan öğrencim- yakınlardaki bir grup birinci sınıf öğrencisinin yanından ayrılıp koşar adım yanıma geldi. Mükemmel. Aklımı katıksız ödleğliğimden alacak bir şeyim olmuştu.

"Selam. Soracak soruların mı var?"

"Bugün yok. Bak!" Kompozisyonunun ön kapağını çevirdi. İlk sayfanın üst kısmında kırmızı renkte kocaman rakamlarla 87 yazılıydı.

Espriyi yapıştırdım. "Bir A değil."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Evet. Harika. Tebrikler."

Bir beşlik çaktık ve ardından Alex arkadaşlarına yetişmek üzere uzaklaştı.

O giderken arkasından baktım ve aslında notunda bir payım olmadığını, pek öyle olağanüstü bir şey yapmadığımı bildiğim halde tuhaf bir tatmin duydum; başarıya bizzat ben ulaşmıştım sanki. Öğretmenler de böyle mi hissediyordu acaba? Bu yüzden mi insanlara bir şeyler öğretiyorlardı? Bir öğretmen olmanın nasıl bir şey olduğuna pek kafa yordüğüm olmamıştı. Daha önce

bunu özetlemem gerekmiş olsa muhtemelen berbat bir şey olduğu yönünde tahmin yürütürdüm. Öğrencileriniz orada olmak ya da sizi dinlemek veya ödevlerini yapmak istemiyor olabilirlerdi. Ama buna rağmen birilerine bir şeyler öğretebiliyordunuz herhalde. İşinizi zorlaştırıyor olmalıydı ama bu da gerçekten başardığınızda, bir şekilde daha iyi hissetmenizi sağlıyordu belki de.

Sınıfa girmek üzereydim ki biri bana seslendi. Jordan, peşinde Ezra'yla gün sonu kalabalığının içinden çıkageldi.

"Şampiyon," dedi Jordan. "Seni arıyordum ben de."

"Ne oldu?"

"Ben, şey, sende bugünkü Almanca notları var mı diye soracaktım."

"Ben İspanyolca dersi alıyorum."

"Ah." Jordan başını sallayıp, "Eh, başka diyeceğim yok. Görüşürüz," dedi. Ve çekip giderek Ezra ile beni orada öylece bıraktı.

Gözücuyla Ezra'ya baktım. Uzaklaşmakta olan Jordan'ın sırtına bakıyordu.

"Ah," dedi bir an sonra. "Pekâlâ."

"Benim gidip rehberlik yapmam gerekiyor aslında," dedim ama İngilizce sınıfı tam anlamıyla bomboştu.

"Ben sadece... Şu Mezuniyet Dansı gecesi hakkında..."

"Evet, ne geceydi ama. Sevgiyle anılacak son sınıf anıları. Anı defterini uygun şekilde hazırlamak gerek."

"Dinle, Dev..."

Dinle diye başlayan hiçbir cümle iyi devam etmezdi. Hiçbir zaman, "Dinle, az önce yirmi beş bin dolar kazandın," olmazdı mesela. Ya da, "Dinle, senden çok hoşlanıyorum." Sanırım buradaki genel teori, karşındakine dinlemesini söylemen gerektiği, çünkü duymak istemeyeceği bir şey söyleyeceğin şeklindeydi. Ben de kesinlikle Ezra'nın "dinle" ile başlayan cümlesinin sonunu

duymak istemiyordum çünkü muhtemelen, “Umarım her şeye rağmen arkadaş kalabiliriz,” gibi bir şeyler olacaktı.

Her şeye rağmen onunla arkadaş kalmak istiyordum? Asıl istediğim şey Ezra’nın yüzünün her karışını öpmekti. Ve koluna bir yumruk atmak. Sonra da onu biraz daha öpmek. Bu pek de ideal bir arkadaşlık sayılmazdı, değil mi? Bu tek taraflı bir sevgi sayılırdı sanki? Bunu istemiyordum. Ama onu kaybetmek de istemiyordum. Belki o kol yumruklama isteğimin üzerine gidebilirdim ve öpme arzusu da bir noktada dinerdi. Belki. Ama bugün değil.

Boğazımı temizledim. “Acele etsen iyi olur, yoksa antrenmana geç kalacaksın,” dedim. “İyi örnek teşkil etmek lazım, değil mi? Takımın morali... falan filan.” Gülümsemeye çalıştım ve sonra İngilizce sınıfına çekildim.

Ertesi gün öğle yemeği kuyruğunda Cas ortalarda mı diye kafeteryaya bakınırken buldum kendimi. Bütün hafta boyunca birbirimizden kaçmayı başarmıştık ama bunu kasıtlı olarak yaptığımızdan çok da emin değildim aslında. Etrafa bakınırken onu görmeyi mi yoksa görmemeyi mi umduğumu bilemiyordum.

Arayışım sonuç vermeyince iç geçirdim. Önümdeki kız dönüp meraklı gözlerle bana baktı. “Yine New York usulü sandviç,” dedim, açıklayıcı olsun diye kafeterya menüsünü işaret ederek. “Bu ay pastırmaya çok yükleniyorlar gerçekten.”

Kız bunun üzerine, “Haklısın,” dedi ve önüne döndü. Bir saniye sonra da tekrar bana bakarak, “Beden eğitimi dersimiz ortak, biliyorsun, değil mi?” dedi.

Dünyadaki bütün çavdar ekmekleri üzerine yemin ederim ki bu kızla aynı derste bulunduğumuzu hiç hatırlamıyordum. Onu üniforma içinde, tişörtünün önü bağlamış halde hayal etmeye çalıştıysam da olmadı.

“Evet,” dedim ve onu çok iyi hatırlıyormuşum gibi yaptım.
“Selam. Affedersin. Nasıl gidiyor?”

“İyi.”

Kızı tanımamış olmamı telafi etmeye çalışarak kuyruğun biraz daha ilerisinde duran, beden eğitimi dersinden bir başka kızı, tam bir SK-taksim-müstakbel okul birincisi Amanda Jeffers’i işaret ettim. Kuyruktaki bir başka kızla özçekim yapıyorlardı. #Öğleyemeği, #çoktatlıyız, etiketlerini girdiklerini tahmin ediyordum.

“Şey bugün de burası ortak beden eğitimi dersi alanların buluşma yeri gibi, ne dersin?” dedim.

Kız baktığımı yere dönerek, “Sanırım öyle,” dedi.

“Tuhaf,” dedim. Amanda’nın, telefonunu kurcalayarak şüphesiz ki o kafeterya ışıltısını yakalayacak en doğru filtreyi seçmesini izledim. “Aslında gerçekten çok zeki bir kız.”

“Biliyorum. Biyoloji dersimiz ortak. En yüksek notu hep o alıyor.”

Başımı iki yana salladım. “Çılgınca bir şey, değil mi?”

“Neden?”

“Ne bileyim. Yani... ona bir baksana.”

“Saç stilleri ve makyajla ilgileniyor olması aptal olduğu anlamına gelmiyor.”

Bunu sanki dünyanın en bilindik gerçeğiymiş gibi söylemişti.

Ben de, “Biliyorum,” diye söze başladım ama sonra lafımı yuttum çünkü... biliyor muydum ki bunu?

Tepsilerimizi kaydığımız sırada kıza gözcüyle bir baktım. İçten içe, beni yargıladığına dair içimi kemiren bir hisse kapıldım ve bu, hiç hoşuma gitmedi ki bu da muhtemelen oldukça ikiye bölünmüş bir davranıştı.

“Şey... adım ne demiştin?” diye sordum biraz kızartma almak için uzanırken.

“Sophie,” dedi.

“Ben de Devon.”

“Biliyorum. Hepimiz biliyoruz.” Bunu kötü bir şeymiş gibi değil de, yine son derece bilinen bir gerçekmişçesine söyledi. Görünen o ki bu Sophie’nin özel yeteneklerinden biriydi.

“Affedersin, ben... affedersin.” Başımı salladım. “İnsan bazen bir tür set çekiyor etrafına.”

“Bir son sınıf seti mi?”

“Belki. Ya da sadece... kişisel bir set işte.” Belki de iki kişilik bir set. Ben ve Cas, dünyaya karşı. Hep birbirimizin yanında olmuştuk. O varken başka kimseyi arkadaş olarak kazanmaya tenezzül bile etmemiştim. Bunu daha önce pek düşünmemiştim üstelik, insanları öylece aynı kefelere koymak daha kolaydı. Amanda Jeffers’la SK’ler gibi mesela; hepsini birbirinin aynı, ıslıltı nesneler kütlesi halinde bir araya topla ve kümeler halinde etrafa salıver gitsin. Sophie’yi de hayatımdaki bütün Sophie’lerle hiçbir farkı yokmuşçasına, mantıksız bir şekilde aynı kefeye koymuştum. Eskiden böyle yapıyordum. Ama bu adil olmanın yanından bile geçmiyordu tabii, değil mi?

Kuyruğun sonuna yaklaştığımda bir kez daha etrafa göz gezdirdim. Nihayet onu gördüm; önünde korkunç büyüklükte bir patates kızartması yığınıyla, köşedeki bir masada tek başına oturan Cas. Bütün dünyada kafeterya yemeği yiyen son iki son sınıf öğrencisi bizdik, çünkü yağlıydı ve daha önemlisi ucuzdu. Ama belki de en önemlisi kolay olmasıydı. Hiçbir şey öğle yemeği için TS kafeteryasını seçmekten daha kolay olamazdı. Cas ve ben, kolay olan şeylerde iyiydik.

Oraya gitmek istiyordum. Ama aynı zamanda... bilemiyorum. Klişe olduğuna şüphe yoktu ancak belki de kolay olan artık yeterince iyi gelmiyordu bana.

Sophie’ye baktım. “Birlikte yemek ister misin?”

Kaşlarını kaldırdı. “Seti yıkıyor musun?”

“Benimle sürekli küstahça konuşursan arkadaş olabileceğimizden emin değilim, Sophie.”

Sırıttı. “Söz veremiyorum. Küstahlık çıtası çok yüksek.”

Cuma günü okuldan sonra Rachel Woodson koridorda yanıma geldi, resmen neşeyle ışıldıyordu. “Bütün gün seni aradım,” dedi.

“Ben de tam eve gitmek üzereydim...”

“Gitme. Benimle gel.”

Rachel sert ve biraz da insanın gözünü korkutan bir tipti ama bu aynı zamanda söylediği her şeyin kulağa iyi bir fikir-miş gibi gelmesini sağlayan bir özellikti. Böylece onunla yazı odasına gittim.

“Bunu bu sabah buldum,” dedi bir kâğıdı burnumun dibine kadar sokarak. “Kâğıt yığınları karışmış, Haberci’ninkiler yıllığınkilerin altında kalmış, o yüzden görmemişim. Ne ara bıraktığını bile bilmiyorum ama...”

“Neyden bahsediyorsun sen?”

“Oku. Hızlı oku.”

Sayfanın başına baktım, şöyle yazıyordu:

Haberci’nin editörüne;

Bu mektubu, geçen ayki sayınızda yer alan lise futbolu siyasetine ilişkin makaleye bir cevap olarak yazıyorum. Makalenin konusu bendim ve kendime ilişkin birkaç noktaya değinmek istiyorum. Bu kulağa epey kendini beğenmiş bir tavır gibi geliyor olabilir ve muhtemelen de öyledir ama yakın zaman içinde birinden makaledeki bazı detayların o kadar da korkunç olmadığına dair bir şeyler duydum. İşte, size bazı detaylar...

Birincisi, yakışıklı olduğum yönündeki yorumunuz için teşekkürler.

İkincisi, makalenin, bazı lise futbol oyuncularının istatistiklerini yükseltmek amacıyla izledikleri ve idman, sıkı çalışma vb. kapsamı dışında kalan stratejileri irdeleyen kısmından bahsetmek istiyorum. Bu değerlendirmede örnek olarak gösteriliyordum; belirtildiği üzere lisenin ilk iki yılında, altıncı ligen bir takım olan Shaunessy Lisesi'nde oynuyordum. İkinci senemde Shaunessy'den Temple Sterling'in takımına daha fazla süre sahada kalabilmek ve böylelikle de genel skorumu yükseltmek amacıyla geçiş yaptığımı ima ediliyordu.

Bugün lise futbolunda istatistiğin gerçekten önemli olduğu doğru olsa da kendi adıma bu kadar hesaplanmış bir hamle yaptığımı iddiasını kabul etmem mümkün değil. Gerçek şu ki Temple Sterling'e annem ben ikinci sınıfa geçmeden önce yeniden evlendiği için geldim. Üvey babamın kızı, annesiyle birlikte Temple Sterling'de yaşıyordu ve babam ona daha yakın olmak istedi.

Genellikle bu bilgiyi etrafa yaymıyorum çünkü bunun kimseyi ilgilendirmediğini düşünüyorum. Aynı zamanda bazen kişisel meselelerden bahsetmek de zor oluyor, özellikle de konu aileyse. Ancak yakın zaman içinde şunu anladım, bu bazen insana engel teşkil eden

bir şey olabiliyor ve benim, bir şeyleri kendime saklamak olarak nitelendirdiğim bu eylem de aslında insanlara yeterince itibar etmediğim şeklinde yorumlanabiliyor.

Hazır sizinle iletişime geçmişken Lake Falls maçına da değinmek istiyorum. O maça gelmiş olan herkes pek de sportmence denmeyecek davranışlar sergilediğini görmüş olabilir. O akşam yaptıklarından utanç duyuyorum ve özür dilemek istiyorum herkesten. Söyleyeceğim şey bunun için bir bahane olamaz elbette ama en azından meseleye bir miktar açıklık getirmek istiyorum.

Gerçek şu ki Sam Wells'in ölümünün benim için kişisel bazı etkileri oldu ve bunun tek sebebi onu tanıyor olmam da değildi. Sam'i tanıyan herkes muhteşem bir futbolcu ve sadık bir takım arkadaşının kaybını yaşıyor. Ama benim bu kayıpla kişisel bir bağım vardı, çünkü tanıdığım birini ilk kez böyle bir kaza sonucu kaybetmedim ben. Yedinci sınıftayken abim alkollü araç kullanımı sonucunda yaşanan bir araba kazasında öldü. Direksiyonda babam vardı.

Lake Falls'a galip gelmenin benim için bu kadar önemli olması tuhaf görünüyor ama bu, düşünmeden hareket eden insanlara karşı da galip gelmem anlamına geliyordu. Bir maç için bu şekilde düşünmek bencilce, evet. Bunu inkâr etmeyeceğim. Oynarken hislerime yenik düşmemeye çalışırım genelde ama Lake Falls maçında bunu başaramadım. Bu sebeple hem saha içinde hem de dışındaki davranışlarım için gerçekten çok üzgünüm.

İnsanların hakkınızda ne düşündüğünün bir önemi olmadığı fikri lisede dillerden düşmüyor ve bu, pek çok açıdan da doğru. Ama ben bazı insanların hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum. Davranışlarım bu kişilerin bana olan inançlarını yitirmelerine sebep olduysa eğer,

umuyorum ki o inancı yeniden kazanabilirim ya da en azından bunu denememe izin verirler.

Son olarak; iyi gidiyorsun, editör. Serbest kürsü yazılarından ve ayrıca kafeterya menüsünü bastığın sayılardan keyif alıyorum.

Ezra Lynley

Boğazımda kocaman bir yumru vardı. Sertçe yutkundum. “Basacak mısın bunu?”

“Herhalde yani,” dedi Rachel. “İyi yazı.”

Bana neden söylemedi? Düşünebildiğim tek şey bu olmuştu. Kızgındım. Ezra’ya kızgındım; maçta bir pislik gibi davrandığı ya da Mezuniyet Dansı’na Lindsay’yle gittiği için değil. Lise saçmalıkları kapsamına giren herhangi bir şey için de değil. Bana bunu söylemediği için kızgındım. Sam’in haberini aldıktan sonra soyunma odasına girdiğim zamanki gibiydi; Ezra’nın meselesinin ne zaman bizim meselemiz haline geldiğini bilmemem gibi. Ama gelmişti işte. Bilmem gerekirdi. Anlardım.

“O makale için hayatını bokuna kadar araştırdım ama bunların hiçbirini öğrenmemiştim,” diye devam etti Rachel. “Üvey baba, abisi, hiçbiri. Sence neden şimdi bunlardan bahsediyor ki?” Başını iki yana salladı. “Belki maçtaki davranışlarıyla ilgilidir... belki maçta gözcüler vardı. Belki de diğer okulların gözünden düşmemek için maçtan alınmasının gerekçesini açıklaması gerekiyordu...”

Bu kadarı fazlaydı. Düşünmem gereken o kadar çok şey vardı ki Rachel Woodson ve katıksız ikiyüzlülüğüyle baş edemeyecektim.

“Her şey üniversiteyle ilgili değil,” diye tersledim. “Herkes özgeçmişini ya da skorunu yahut başkalarına nasıl daha iyi göreeneceğini düşünmüyor.”

“Eh, kendini birilerine iyi göstermeye çalışıyor ama. Yani, aleni bir özürden bahsediyoruz burada. Bu kadarı biraz fazla. Okul takımını oyuncularını maçlarda düzenli olarak birer pislik gibi davranıyor ama onların şairane beyanatlarda bulunduklarını görmüyoruz.”

Buna bir karşılık vermedim. Nihayet gözücuyla Rachel’a baktığımda ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. “Sen ve Ezra, Mezuniyet Dansı’na birlikte gidecektiniz,” dedi.

“Evet, yani?”

“Yani bunu senin için yazdı.”

“Ne?”

“Lake Falls maçından sonra kavga etmiştiniz, doğru mu?”

Kahrolsun küçük liseleri olan küçük kasabalar. “Sen nereden biliyorsun bunu?”

“Lütfen ama. Tartışmak için öyle ortalıkta bir yerler seçme.” Yüzünde, normal bir insanın suratında gülümseme sayılacak bir ifade oluştu. “Ezra bu mektubu senin için yazdı. Gözündeki itibarını kurtarmak için.”

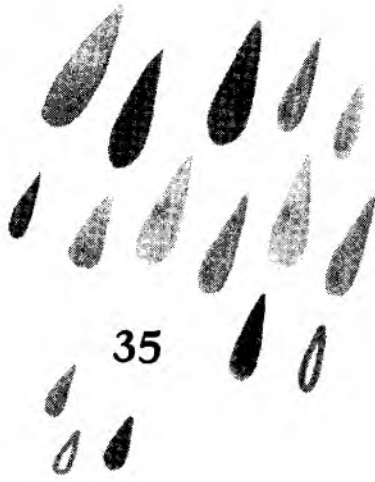
“Hayır, yazmadı,” dedim ama elimdeki kâğıtlara bakınca ben de aynı şüpheye düştüm. *Bu kişiler*. Ben miydim bu kişiler?

Peki ya Lindsay? Öte yandan belki de meseleye çok farklı iki uçtan bakıyordum. Sırf Ezra aramızdaki yanlış anlaşılmalara açıklığa kavuşturmak istiyor diye benimle çıkmak istediği anlamına gelmiyordu bu.

“Tebrikler,” dedi Rachel ve mektubu ellerimden aldı. “İlişki dramamız bize büyük bir haber kazandırdı. Yıldız Oyuncu Konuştu: Lake Falls Maçında Kargaşa Ve Gözyaşları.”

“Gerçekten boktan bir gazetecisin, Rachel,” dedim çantamı omzuma asarken. “Ama bir gün dünyayı yöneteceksin.”

“Bilmediğim bir şey söylesene,” dedi sınıftan çıkarken.

O akşamüzeri yazı odasından ayrıldıktan sonra Ezra'yı aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Ona mesaj göndermek ya da telefon etmek de istemiyordum çünkü bu, yüz yüze yapılması gereken bir konuşmaydı.

Nihayet Foster'ı bulduğumda bana, Ezra'nın Marabelle'i doktor randevusuna götürdüğünü ve akşamki maça kadar da dönmeyeceğini söyledi. Ben de eve gidip ders çalışmaya, ödevlerime odaklanmaya çalıştım. Ancak o mektuptaki cümlelerden Rachel'in kesin çıkarımı *-senin için yazdı-* zihnimde ne varsa bastırarak beynimde cınlayıp durdu.

Saat altı otuzu vurduğunda Foster'ı maça götürdüm ancak oraya vardığımızda diğer oyuncular çoktan ısınmaya başlamışlardı. Yılın ilk bölge maçıydı; Steeleville Lisesi'ne karşı oynayacaktık, bu yüzden kimse maçı hafife almıyordu.

Her zamanki gibi kenar çizgilerindeki yerimi aldım. Bay Harper'ın sadık vestiyeri olarak... Ara sıra bazı yorumlarıma gülümseyerek karşılık vermeye başlamıştı. Sanırım yavaş yavaş direncini kırıyordum. Sezon bittikten sonra lens kapağını bile

teslim edebilirdi bana. Gerçi bu akşam pek fotoğraf makinesi görevine odaklandığım söylenemezdi. Sadece Ezra'yla konuşmak istiyordum.

Hiç değilse maç iyi gidiyordu; Steeleville, Temple Sterling'in canına okuyordu. Üçüncü çeyreğe geldiğimizde altı sayı gerideydik. Foster daha önce orta sahadan iki gol atmıştı ve oyundaki son duruma bakılırsa, TS'nin bir tane daha atması işten değildi. Koç beklendiği üzere Foster'ı maça soktu. Orta saha oyuncusu bir bacak arası pası attı ama kimse topu onun için yerleştirmede.

Hileli bir hamleydi bu. Pizza Hut/Taco Bell'in otoparkında bana bahsettiği hamle; üzerinden yıllar geçmiş gibiydi.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki topu göremedim bile. Steeleville yakalamak için hızlı davrandı ama Ezra'yı yakalayacak kadar hızlı değildi hiçbirisi. Hücum takımı, Steeleville'in savunma oyuncularını ezip geçerken zapt hamlelerini savuşturarak sahanın bir yanından hızla fırladı. Bitiş çizgisini belirleyen beyaz çizginin üzerinde durdu. Sağlam bir gol geldi. Stadyum tezahüratlarla inliyordu.

Foster'a bakındım ama görünürlerde yoktu. Herkes toparlanıyordu. Ama Foster ortalıkta yoktu.

Hemen sonra bir grup oyuncu –bizim oyuncularımız– sahadaki bir noktada toplandı ve içlerinden biri seslendi: “Buraya yardım lazım.”

Biliyordum. İçime doğmuştu sanki. Biliyordum. Hiç düşünmeden makine çantasını bırakıp koştum.

Koçların yanından hızla geçtim, çocukları dirseğimle iterek oluşturdukları halkanın merkezine daldım ve işte, Foster oradaydı.

Bir kas spazmı geçiriyor olabileceğini düşündüm. Ya da kolunun kırıldığını. Ama öylece, kırık çıkıksız, sahanın orta yerinde uyuyakalmış gibi uzanıyordu sadece.

Sanki uyuyor gibiydi, Dev.

Bay McBryde ve Bay Evans kalabalığın arasından çıkageldi ve ben kenara itildim. Tribünlere bu kez bir uğultu hâkimdi. Ezra da ortaya çıkmış, elinden bırakmadığı topla kalabalığı ite kaka ilerliyordu.

Bay McBryde, Foster'ın yanına diz çökerken, "Geri çekilin, biraz alan bırakın," dedi Bay Evans.

"Evlât?" Foster'ın yüzüne usulca dokundu ve Bay Evans'a, "911," diye kükredi.

Uyuşmuştum. Bay McBryde Foster'ın kaskını nazikçe çıkarıp, "Hadi ama, evlat," derken çaresizlik içinde onu izledim.

Ezra, Foster'ın yanına diz çöktü. "Foster." Bir elini Foster'ın göğsüne koydu. "Hey. Foster."

Foster'ın gözkapakları titreşerek açıldı.

"Bu kaç?" diye sordu Bay McBryde.

"İki," dedi Foster boğuk bir sesle.

"Günlerden ne, evlat?"

"Cuma."

"Peki, kim kazanıyor?"

"Bilmiyorum. Topu kaçırdık mı?"

"Aferin oğluma. Hayır, kaçırmadık. Şimdi doğrulmaya çalışma, ilkyardım ekibi geliyor."

"İyiym ben," dedi Foster ama pek iyi görünmüyordu.

Bay McBryde, Foster'm zayıf vaatlerini dikkate almaksızın ayağa kalkıp diğer takım üyelerine çekilmelerini emretti. Ben ayakta Ezra da Foster'ın yanına diz çökmüş halde öylece kaldık.

"Geçecek. Geçecek," dedi ve bunu hem Foster'a hem de bana, ikimize birden söylüyordu ama söylerken bana baktı ve sesi o kadar kararlı, o kadar sakindi ki ona hemen inandım.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonunda sağlık görevlileri bir sedyeyle sahanın karşısında göründüler.

Onu muayene ederken Foster'a bir dizi soru sorup gözlerine bir fener tutarak acil servis dizilerinde gördüğümüz bütün o bilindik şeyleri yaptılar.

"Bu akşam annenle baban burada mı, Foster?" diye sordu içlerinden biri.

İlk kez o an sesimi çıkarabildim. "Hayır. Ama ben... ben ablasıyım."

"Ambulansta onunla gitmek ister misin?"

Başımla onayladım.

"Muhtemelen bir beyin sarsıntısı vakasıyla karşı karşıyayız," dedi en yakınımıdaki ilkyardım görevlisi. "Baş yaralanmalarında bilinç kaybı hiçbir zaman iyiye işaret olmaz, bu yüzden detaylı muayene edilmesi gerek. Yine de önemli bir şeyi yok gibi görünüyor."

Foster'ı sedyeye yerleştirirlerken onları izledik. Benzi oldukça soluk görünüyordu.

"Geliyor musun, Dev?" diye sordu Foster tekerlekli sedyeye taşınmaya başladığında.

"Elbette."

Foster ambulansta kustu. Hastaneye varır varmaz onu derhal tomografiye soktular. Dışarıda beklerken annemle babamı aradım. Havaalanından daha yeni çıkmışlardı ve eve varmalarına daha bir saat kadar vardı. Öyle paniğe kapılmış haldeydim ki hâlâ evden binlerce kilometre uzakta olduklarını zannedebilirdiniz halimi görseydiniz. Ama onlara Foster'ın iyi olacağını söylerken sesimin titrememesi için çok çaba sarf ettim.

Yine de telefonu kapamak istemedim ancak sonunda kapadığımda, makinelerin uzaktan gelen uğultusu, linolyum zeminde öten ayakkabı sesleriyle baş başa kalmıştım. O an tekrar annemi aramak istedim. Telefon elimde bir oyuncak kadar işe yaramaz haldeydi o an; beni burada bir başıma bırakmıştı. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve başımı arkamdaki duvara yasladım.

Foster tomografiden çıktığında ortak karar iyi olacağı yönündeydi. Bana bu gece onu müşahede altında tutmak istediklerini söylediler. Zaten reşit olmadığı için bir yetişkin refakati olmadan hastaneden taburcu edilemezdi.

Bizi minicik bir odaya yerleştirdiler; yatak, bir plastik sandalye ve genellikle televizyonda gördüğünüz bütün o ekipman zar zor sığmıştı içeriye. Foster'ı yaşamsal fonksiyonlarını takip edecek bir makineye bağladılar. Sonra yalnız kaldık.

"Annemle babam geliyor," dedim hemşire gittikten sonra. "Yakında burada olurlar."

Foster başıyla onayladı ve sonra bir sessizlik oldu. Tekrar ona baktığımda yüzü hâlâ solgundu. Ama sahadaki gibi, beyin sarsıntısı geçirmiş olmanın verdiği solgunluk gibi bir şey değildi bu. Jane olsa Foster'ın *süzülmüş* gibi görüldüğünü söylerdi.

"İyi misin?"

"Babam hastanede öldü," dedi bir süre duraksadıktan sonra.

Bunu beklemiyordum. Sadece... öylece oturdum. Aptal aptal. "Öyle mi?"

"Evet. Ve ondan sonra bir kere hastaneye gitmek zorunda kaldım. Okulda bayıldım ve beni hastaneye götürdüler. Annemi aradılar ama kimse ona ulaşamadı, nihayet ulaştıklarındaysa annem beni almaya gelmedi. O zaman bir sosyal hizmet görevlisi atanmıştı bana refakat etmesi için."

O zamanlardan biriydi bu. Sam Wells'in cenazesinden sonra mutfakta olduğu gibi... Foster, kafasında bir meseleyi çözüyordu yine.

"Seslendiklerini duyabiliyordum," diye devam etti. "Sahada. 'evlat, evlat' dediklerini duyabiliyordum ama kimden bahsettiklerini bilmiyordum çünkü ben kimsenin evladı değilim. Ezra adımı söyleyene kadar... O zaman benden bahsettiklerini anladım."

Foster'ın gözleri parıltıyordu ve tekrar konuştuğunda sesini oldukça alçaltmıştı: "Beni hastaneden almaya bile gelmemişti."

Başımı salladım.

“Kimse bunu söylemiyor ama bu kez de beni almaya gelmeyecekti. Bunun hiçbir zaman planın bir parçası olmadığını biliyorum.”

Foster’ın kalp atışlarıyla bipleyen makineye baktım.

“Üzgünüm,” dedim uzun bir süre sonra. Gerçekten üzgündüm ama bir yandan da rahatsız olmuştum ve durumu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebileceğimi bilemiyordum. Bu yüzden bir daha konuşmadım, ta ki Foster, “Ondan nefret edebileceğimizi söylemiştin,” diyene kadar.

“Edebiliriz.”

“Eh, ben ediyorum.”

Bir duraksama daha.

“Sanırım beni seviyordu ama. Sevmiyor olsa beni göndermezdi.” İçtenlikle bana baktı. “Değil mi?”

Annemle babamın orada olmasını çok isterdim o an çünkü Foster’ın kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için ne diyeceklerini bilirlerdi. Annem ona sarılırdı ve babam da doğru şeyleri söylerdi. Ama ben nasıl hissediyor olabileceğini bile anlayamazken bencilce akan birkaç damla gözyaşımın yanaklarımdan süzülmesine izin vermekle yetindim çünkü annemle babamın geleceğini biliyordum.

“Evet,” dedim ve ilk kez bizimle yaşamasının onun için ne anlama geldiğini anladım. Hep annesini *pek* de özlemediğini varsaymıştım. Burada daha mutlu olduğunu... çünkü kim olmazdı ki? Güzel yiyeceklerimiz, yeni kıyafetlerimiz vardı ve annemle babam size gününüzün nasıl geçtiğini sorup ödevinizi yapmanızı söyleyen nazik, normal ebeveynlerdendi. Varlığınıza çok az ve kendi varlığına daha da az önem veren bir annenin ardından hoş bir değişiklik olmaz mıydı bu?

Ama o kadın her durumda Foster’ın annesiydi ve hayatı da oydu. Bildiği bundan ibaretti.

Foster'a baktım. Aynı zamanda onu sevdiğimi de daha önce hiç fark etmemiştim ama şimdi bunun farkına varmıştım. Onun acısı benim acımdı ve canımı yakıyordu ama aynı zamanda bunu paylaşabildiğimizi bilmek de tuhaf bir şekilde iyi de hissettiriyordu.

Ona sarıldım ve Foster ağladı. Ezra'nın kapı ağzında olduğunuysa çok sonra fark ettim.

"Selam," dedi Foster benden uzaklaşırken boğuk bir sesle.

"Daha sonra gelmemi ister misin?" dedi Ezra.

"Hayır." Foster burnunu elinin tersiyle sildi. "Sorun değil. Gelebilirsin."

Ezra içeri girdi.

"Kazandık mı?" diye sordu Foster.

"Bilmiyorum," dedi Ezra. "Ben de senden hemen sonra çıktım. Buraya girmeme izin vermiyorlardı ama. Gizlice girmem gerekti." Duraksadı. "İyi misin?"

"Hayır," dedi Foster. Dudakları büzüldü ve gözleri yeniden yaşla doldu.

Ezra bir an bunu değerlendirdi ve sonra, "Ne yapman gerek, biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Gözlerini kapa, sımsıkı kapa ve üç yüze kadar say. Tek yapman gereken bu. Sadece üç yüze kadar sayacaksın ve gözlerini açtığında beş dakika geçmiş olacak. Canın yanıyor olsa da ya da işler boktan gittiği halde ne yapacağını bilemiyor olsan da az önce dolu dolu beş dakikayı atlatmış olacaksın. Ve devam edemeyecekmişsin gibi hissettiğinde gözlerini kapayıp yeniden sayman yeterli olacak. İhtiyacın olan tek şey bu. Beşer beşer."

Foster'ın gözleri kıpkırmızıydı. Başını belli belirsiz salladı. "Tamam."

"Hadi yapalım." Ezra, Foster'ın yatağının kenarına oturdu ve bana şöyle bir göz attı. "Hepimiz gözlerimizi kapıyoruz."

Gözlerimi kapadım ve saydık: "Bir... iki... üç..."

Elli dört, elli beş, elli altı, yüz yetmiş dokuza geldiğimizde Foster'ın kendini yastıkların üzerine bıraktığını duyabilmiştim. İki yüz elli, iki yüz altmış, iki yüz yetmişte örtülerin üzerinden uzanarak Ezra'nın elini buldum. Sertçe sıktım.

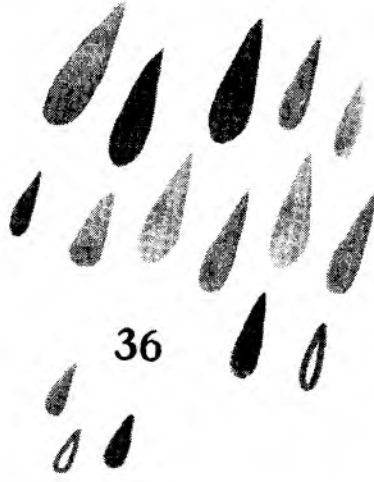
Üç yüze ulaştık.

Gözlerimi açtım.

Foster uzun bir nefes verdi, bana baktı ve başını hafifçe salladı.

Ben de başımı sallayarak karşılık verdim. Gözlerini sımsıkı kapadı.

Ve yeniden saymaya başladı.

Ezra annemle babam gelene dek bizimle kaldı. Annem kendini kaybetmişti. “Burada olmadığımıza inanamıyorum,” deyip duruyordu. Geldikten sonraki ilk on dakika içinde Foster’ın yastıklarını belki on iki kere kabartmıştı.

Foster da, “İyiym ben,” deyip duruyordu. Tabii bu da iyi geliyordu çünkü annemin mümkün olduğunca bu konuda tatmin edilmeye ihtiyacı var gibiydi. Darbenin etkisiyle birkaç harfi beyninden düşürmediğinden emin olmak için Foster’a alfabeyi baştan sonra, sonra da baştan sona saydırmasına ramak kaldığına yemin edebilirdim.

Annemle babam Foster’la ilgilenirken Ezra kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Teşekkürler,” dedim bunu fark ettiğimde. “Şey için... bilirsin.”

“Bir şey değil.”

Telefonu elindeydi ve ilk kez saatin ne kadar geç olduğu kafama dank etti. “Eminim eve gitmek istiyorsundur.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, sadece... rahatsızlık vermek istemiyorum.”

“Rahatsızlık vermiyorsun.”

Hafifçe gülümsedi. Sonra telefonunu havaya kaldırdı: “Jordan bekleme salonundan bana mesaj gönderip duruyordu, aralıksız.”

“Burada mı?”

“Evet. Foster’ın iyi olduğunu söyledim ama sanırım yanına gitsem iyi olacak.”

Annemle babam Foster’la meşguldü ve Foster da aynı şekilde onlarla meşguldü. Bu yüzden ben de Ezra’yla birlikte bekleme salonuna gittim.

Lindsay, Cas ve Jordan, hep birlikte bekleme salonunda oturuyordu. İçeri girdiğimizde yerlerinden kalktılar.

“Şampiyon.” Jordan ayağa fırlayıp bana sarıldı. “Durumu nasıl?”

“İyi olacak.”

“Güzel. Harika.” Geri çekildi. “Sen nasılsın?”

“Ben iyiyim.”

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Lindsay, sonra da gözleri kocaman açıldı. “Harika görünmüyor değilsin yani, her zaman harika görünüyorsun, sadece...”

“Sorun değil,” dedim. “Yorgunum gerçekten.”

“İstersen biraz dinlenmen için seni eve götürebilirim,” dedi Lindsay.

“Hayır, iyiyim. Teşekkürler. Kafeteryaya bir uğramayı düşünüyordum gerçi... Biraz acıktım.”

“Ah, benim evime uğradık,” dedi Lindsay. “Maçtan sonra. Sandviç falan getirdim. Siz de bir otomat bulsanız iyi olur, çocuklar. İçecek bir şeyler alsanız?”

“Tamamdır,” dedi Jordan. Ardından Cas ve Ezra’yla birlikte koridora çıktılar.

“Hastanede beklemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim,” dedi Lindsay bana dönerek. “Bazen yemek yemeyi unutabiliyorsun.”

Büyük bir saklama kabını çantasından çıkarırken bir an ona baktım. Neden bir hastanede beklemiş olduğunu soracak kadar yakın olup olmadığımızdan emin değildim. Biraz düşününce öyle olmadığımıza karar verdim. Ama sonra uzattığı elindeki sandviçi görünce her zaman bana ne kadar nazik davrandığını düşündüm ve bu kez de tam aksine karar verdim.

“Sen hastanede kimi bekledin?” diye sordum sandviçi alırken.

“Büyükbabamı. Geçen yıl çok hastaydı.”

“Üzüldüm.”

Başını salladı. “Onu çok özleyorz.”

Bir an sessizlik oldu ve dönüp tekrar Lindsay’ye baktığımda yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Ben konuşmadan patlayıverdi.

“Devon, çok üzgünüm. Şu an aklının çok meşgul olduğunu biliyorum ve senin için çok çalkantılı zamanlar bunlar –herkes için öyle– ama senin için durumu daha da zorlaştırdığının farkındayım.”

“Neyden bahsediyorsun?”

“Ezra’yı dansa hiç davet etmemeliydim.”

Bunu hiç beklemiyordum ve pek de içine dalmak istediğim bir sohbet alanı değildi bu. “Buna gerek... yani, kimi istersen onu davet etmeye hakkın var.” Başparmaklarım birden gözüme çok ilgi çekici göründü. Birbirlerinin karşısında durabiliyorlardı mesela.

“Hayır, bak, biliyordum aslında. Dansa Ezra’yla gitmeyeceğinizi duydum ve düşündüm ki...” Yüzünü ekşitti, ağlayacak gibi bir hali vardı. “Çok korkunç, korkunç bu. Ben sadece... seni ve Cas’i kıskandırmak istedim. Çok üzgünüm.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Ezra’dan hoşlanmıyor musun?”

“O anlamda hoşlanmıyorum.”

“Ama Ezra... senden hoşlanıyor olmalı.”

“Neden?”

“Çünkü sen sensin. Ve... sana evet dedi...” Hoşlanması mantıklı geliyordu. Ezra iyiydi ve Lindsay de iyiydi, yani birlikte olmaları mantıklı geliyordu.

“Hayır, o dansa gitmek bile istemedi. Çok dil dökmem gerekti.” Lindsay’nin gözleri kocamandı. “Ama korkunçtu, Devon. Resmen spor salonuna girdik, yaklaşık yirmi dakika kadar kaldık ve dansın kalanını evindeki parti için hazırlık yaparak geçirdik. Ben ışıkları astım ve o da beş karış suratla, dalgın dalgın buz kalıplarına baktı.”

Hafifçe gülümsedim.

“Cas’ın o... o *fetüs* Gracie Holtzer’le dansa katılacak olmasına çok sinirlenmiştim.”

Lindsay’nin ağzından şimdiye dek duyduğum en aşağılayıcı kelime buydu. Elimde olmadan sıırıttım. “Gracie epey ateşli bir kız aslında. Beden eğitimi dersinde benim için bir çocuğu yumrukladı. Bir çete saldırısı izlemek gibiydi.”

Lindsay ise hâlâ öfkeliydi. “Eminim harika biridir. Sadece... kendimi berbat hissettim ve sana da yanlış yaptığımı bildiğim için durum daha da kötü oldu.”

“Öyle bir şey...” Başımı iki yana salladım.

“Seninle konuşmam gerekirdi. Oda arkadaşları iletişim kurmalı, değil mi?” dedi, umut dolu, belli belirsiz bir gülümsemeyle.

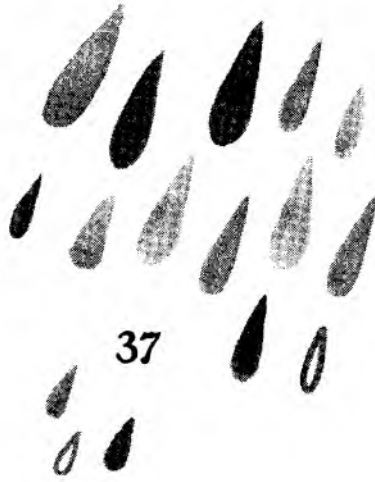
“Evet,” dedim. Sonra duraksadım. “Lindsay, sanırım –biliyorum– Cas senden gerçekten hoşlanıyor. Sadece bazen saçma sapan şeyler yapıyor.”

“Ezra’nın sana âşık olduğu açıkça ortadayken bana evet demesi gibi mi?”

Boğazım tıkanı, öksürdüm, kekeledim ve sonra, “Bir nevi. Tabii durum buysa eğer,” dedim.

“Devon, durum bu.”

İtiraz bildiren anlaşılmaz bir ses çıkardım ve sandviçin ambalajıyla oynadım. Bir an için Lindsay'yi, Cas'i değerlendirmeye zorlamayı düşündüm ama sonunda bir şey söylememeye karar verdim çünkü şu noktada Cas'in onu hak ettiğinden bile emin değildim. Gerisini kadere bırakmak en iyisi olacaktı.

Lindsay, Cas ve Jordan, Lindsay'nin eve dönüş saatine kadar hastanede kaldılar. Gitme vakitleri geldiğinde hep birlikte otoparka çıktık.

Kaçınılmaz olarak Lindsay bana sarıldı.

"Teşekkürler," dedim. "Geldiğin için teşekkürler."

Geri çekildi. "Süpersin, Devon."

Tescilli bir palavra daha. Ama Lindsay buna inanacak kadar gönlü zengin biriydi.

"Daha önce konuştuklarımıza gelince..." Lindsay, Ezra'yla Jordan'ın konuştukları yere doğru baktıktan sonra gözleri Ezra ve benim aramda gidip geldi. Sonra da ne olduğunu hâlâ anlamamış olma ihtimalime karşı kaşlarını imalı bir ifadeyle kaldırdı.

"Ne olmuş konuştuklarımıza?"

"Gerçekten, bilirsin, o, ee... o çorbaya bir şans vermen gerektiğini düşünüyorum."

"Çorba?"

"Biliyorsun işte. Konuştuğumuz çorba. Bir denemelisin diye düşünüyorum. Gerçekten... iyi bir tarif. Oldukça güvenilir. Ve

belli ki lezzetli.” Gözleri kocaman açıldı. “Bildğimden değil tabii. Çorbayı tatmış değilim.”

“Pek kusursuz bir metafor olmadı bu.”

Sırıttı. “Sadece çorbanın senden hoşlandığı ortada diyorum ve sen de çorbayı beğeniyorsan...”

“Sakın şimdi ‘Çorbayı iç’ deme.”

“Öyle demek... haklısın. Metafor konusunda çok kötüyüm. Ama sen ne demek istediğimi anladın. İyi bir çorbayı hak ediyorsun.”

“Sen de öyle.” Ezra ile Jordan’a ve arkalarında volta atan Cas’e baktım. “Ama biliyorsun ki olay çorbadan ibaret değil. Bir de...” Ellerimle Lindsay ve beni kapsayacak bir jest yaptım. “Izgara peynir falan da var.”

“Evet.” Başını salladı. “Doğru.” Bir duraksama oldu. “Izgara peynir biz mi oluyoruz?”

“Izgara peynir arkadaşlığımız oluyor.”

Gülümsedi. “Güzel.”

Ona tekrar sarıldım. Sanırım Lindsay’ye ısınmaya başlıyordum. “İyi geceler, Lindsay.”

“İyi geceler, Devon.”

Lindsay, Jordan ve Ezra’ya iyi geceler dilemek üzere hareketlendi ve sonra Cas’e gözucuyla bir bakıp arabasına doğru ilerledi. Cas bir an onu izledikten sonra bana döndü.

“İyisin, değil mi? Her şey yolunda mı?”

Bu akşam olanları mı kastediyordu yoksa daha geniş kapsamlı bir soru muydu, emin değildim. “Evet. Sanırım.”

“Süper.” Duraksadı. “Yarın beni ararsın belki?”

Belki arardım. Eskisi gibi olmazdı ama. Örtülerin altına kıvrılmış, uykuya dalmadan önce konuştuğum son kişi olmasını istediğim zamanlardaki gibi yani... Son anda bir U dönüşü beklediğim zamanlardaki gibi. Öyle bir dönüş olmayacaktı ve artık bunu biliyordum.

“Evet, belki,” dedim.

Başıyla onaylayıp Jordan’a baktı. “Okulda görüşürüz, dos-tum.” Sonra koşar adım Lindsay’nin peşinden gitti.

Uzaktan onları izleyebilirdim. Reeding’e giderken minivanda izlediğim gibi; karşılıksız aşkın sızısını, en azından seni bir şe-kilde diğer kişiye bağladığı için katlanmaya razı olduğun o acıyı canlandırabilirdim. Ama yapmadım. Yapmak istemiyordum artık.

Cas gittikten sonra Jordan, Ezra’ya bir beşlik çakıp beni yanağımdan öptü ve gitti.

Böylece Ezra’yla yalnız kaldık.

“İçeri mi dönüyoruz?” dedi bir an sonra.

“Sen eve gitmek istemiyor musun?”

Omuz silkti. “Burada iyiyim.”

Rachel Woodson’ın boktan makalesine göre ülkedeki en iyi liseli savunma oyuncularından biri olan Ezra Lynley’ye baktım. Aynı zamanda Foster’ın en yakın arkadaşıydı. Cömertlik, sa-dakat ve haysiyet konusunda bir numaraydı. En azından bana göre öyleydi.

Yutkundum ama tam konuşmak üzereyken bir şey dikkatimi çekti. Ya da daha ziyade biri demeliyim; otoparkta, uzaktaki ışıklardan birinin altında, zeminden hantal bir biçimde yükselen büyük, mermer küllüğün yakınlarında dolanan biri...

“Sen içeri gir,” dedim Ezra’ya. “Birazdan geliyorum.” Sorgu-larcasına bir kaşını kaldırdı. “Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Ezra başıyla onayladı ve içeri yöneldi.

“Emir?”

Lambanın ışığının oluşturduğu çemberin altına girdiğimde sigarasının turuncu ucu parılıyordu. Dumanını arkasına doğru üfledi.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum.

“Maçtaydım. Konvoyun peşinden buraya geldim.”

“Foster’ın sağ çıkacağına dair bahse de girdin mi?”

“Girmiş olsam kazanır mıydım?”

“Evet, kazanırdın.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Sigarasından bir nefes daha aldı. Onu izlerken bir adım daha yaklaştım. Ona söylemek istediğim bir şey vardı.

“Partide, Stanton olayında, bizi kolladın. Bunun için teşekkürler.”

Omuz silkti. “Ne yapalım, seni sevdim.”

Konuşmak üzere ağzımı açtım ama sesim çıkmadı.

“O şekilde değil. Merak etme. Güçlü, sakın birini tercih edeceğini biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Herkes biliyor.”

Mezuniyet Dansı’nda Cas de böyle bir şey söylemişti. Sanırım pek gizemli biri sayılmazdım.

“Ailen kuzenini yanına aldı,” dedi Emir bir süre sonra. “Ve seni hep onunla görüyorum.” Bir duraksama oldu. “Buraya ilk geldiğimizde şimdiki ailemiz de beni ve kız kardeşlerimi yanına almıştı. İnsanların zor olanı yapması güzel.”

“Zor değil.”

“Kolay da sayılmaz.”

“Neden ülkenden ayrıldın?”

“Karışık bir mesele.”

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. Sohbetin devam edeceğini düşünmüyordum ama uzun bir duraksamadan sonra başını arkaya atarak gökyüzüne baktı ve “Evimizin hemen dışında kocaman bir ağacımız vardı. Halattan salıncakların asılı olduğu şu büyük ağaçlardan. Evin kendisinden de yaşlı bir ağaç. Annemle babamdan yaşlı.”

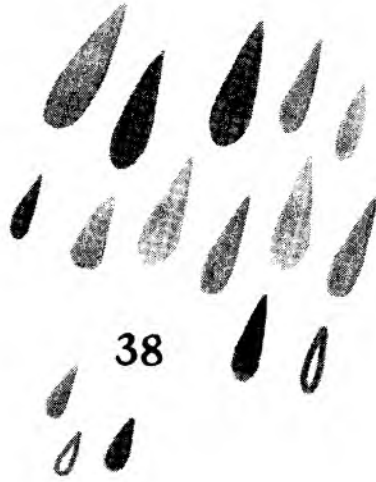
Devam etmeyince onu teşvik etmek için, “Öyle mi?” dedim.

“Evet. Yaktılar o ağacı.”

Bir nefes daha çekip dumanını üfledi. “Oranın artık güvenli olmadığını biliyorduk. Bir tür... dönüm noktası gibi bir şeydi bu. Gitmek zorundaydık.” Yıldızlara doğru bakarak hafifçe gülümsedi. “Tuhaf, hastalıklı bir güzelliği vardı... öyle yanmasının yani.”

Bir an bakışları benimkilerle buluştu ve onu gerçek anlamda gördüm. Sadece bir an için, yüzünde daha önce aradığım ifadeydi gördüğüm; geçmişte kalan bir trajedinin işaretleri... O ifadeyi tanımıştım ve bir anda sıkıcı Devon Tennyson olduğum, hayatımın sıradanlığında sıradışı olduğum için minnet duydum.

Emir sigarasını bitirirken sessizlik içinde öylece durduk. İzmariti mermer küllüğün içinde ezdi, bana bakarak başını salladı ve karanlığa karışarak gözden kayboldu.

Jordan, Cas ile Lindsay gittikten ve Emir'le konuşmam sona erdikten sonra, annemle babamın on beşinci kez uyumam için eve gitmemi önermelerinin ardından Ezra'yla birlikte sözde beni eve bırakması için aşağı indik.

Ama gitmek istemiyordum ve Ezra da bunu biliyordu, o yüzden arabasının yanında biraz oyalandık. O anahtarlarıyla oynarken ben de havayla ilgili anlamsız bir şeyler söyledim. Ezra da nezaketle bir o kadar anlamsız bir karşılık verdi.

Ancak benzer birkaç diyalogdan sonra bana bakıp, "Foster'ın iyi olmasına sevindim," dedi.

"Ben de."

"Ben... özür dilerim," dedi sonra. "Sana ona göz kulak olacağımı söylemiştim ve olmalıydım... Böyle bir şey hiç yaşanmamalıydı. Yaralanmamalıydı."

"Ezra, buna engel olmak için ne yapacaktın ki? Foster'ın kalkanı mı olacaktın?"

"Sana ona göz kulak olacağımı söylemiştim."

Tam da bir abinin yapacağı gibi. “Peki... bu arada şu mektuba gelince...”

“Sen... okudun mu yani?”

“Evet. Bunu yapmana gerek yoktu.”

“Vardı.”

“O şekilde değil ama. Şimdi Rachel Woodson’a bir *Lifetime* filmi yazabilsin diye hayat hikâyesinin haklarını satmak zorunda kalacaksınız.”

“‘Bir Nevi Hıyarın Teki: Ezra Lynley Hikâyesi?’”

“Hıyarın teki değilsin,” dedim. “Ama bana söyleyebilirdin. Ben...” Omuz silktim. “Bana söyleyebilirdin.”

“Biliyorum. Korkuyordum.”

“Neden?”

“Çünkü...” Bir duraksama oldu. “Çünkü utanıyorum.”

“Neden utanıyorsun?”

Önce cevap vermedi. Sadece anahtarlarını bir elinden diğerine geçirdi ve nihayet, “Foster’ın annesiyle meselesindeki gibi. Foster da kimseye annesinden bahsetmiyor, benimki de kısmen aynı sebepten diye düşünüyorum. Onlar kimliğimizin birer parçası. Onların yansımaları gibiyiz. Bu yüzden yaptıkları şey de... bizim bir uzantımız sayılır.”

“Baban... bunu bilerek yapmadı sonuçta, değil mi?”

Ezra başını iki yana salladı. “Arabayı kullanmak zorunda değildi. Şayet bunu yapmasaydı Nick hâlâ hayatta olurdu.”

Trajik ölümler önlenabilir şeyler değildir. Ezra, Sam’in taziyesinde, dışarıdayken böyle söylemişti ve –Foster’ın deyimiyle– hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyor olsam da şu an Ezra’nın yanıldığını hissediyordum. Bir şeyi trajik kılan genellikle o şeyin, *önlenabilir* olmasıdır.

“Bir fotoğraf gördüm,” dedim, “evinizin koridorunda. Balık tutuyordunuz. O... o iyi bir abiye benziyordu.” Bu çıkarım için elimde herhangi bir mantıklı kanıt yoktu aslında. Ezra’nın abi-

sinin o fotoğrafta neye benzediğini bile zar zor anımsıyordum ve zihnimde, Ezra'nın sırttan suratının gölgesinde kalıyordu. Ama bir şey söylenmesi gerekiyormuş gibi bir hisse kapılmıştım; kaybedilen şeyin onaylanması, tanınması gerekiyordu sanki.

“Öyleydi,” dedi Ezra başını sallayarak. “Öyleydi.” Bir süre sessizlik oldu. “Tuhaf. Bazen hâlâ fotoğraflardaki kişilermişiz gibi geliyor ve sonrasında olan her şey başkalarının başına gelmiş gibi hissediyorum. Bazen de o başka insanlar ve çerçevedeki yabancılar oluyoruz.”

Tam olarak anlayamasam da başımı sallayarak sözlerini onayladım. Foster'ın söylediği gibiydi, bir şeyleri asla tam olarak kavrayamazdım. Asla tam olarak anlayamazdım. Ama empati kurmaya çalışabilirdim. En azından bunu yapabilirdim.

“Peki Foster'la... aranızdaki büyük sır bu muydu? Bir sırrınız olduğunu söylemişti. İkinizin de bu durumu... anlayabiliyor olmanız mıydı sırrınız?”

“Hayır.” Ezra bir anda yüzünü buruşturdu ve tekrar söze girdiğinde acelesi varmış gibi hızlı hızlı konuşuyordu. “Dev, Mezuniyet Dansı'na Lindsay'yle giderek çok ama çok aptallık ettim. Yani bu resmen... salakçaydı.”

Böyle keskin bir dönüş beklemiyordum. Birden gözlerine bakamaz oldum. Çok utanıyordum. “Bilemiyorum. Beni davet etse muhtemelen ben de evet derdim.”

Gülerek iç geçirdi ama yeniden konuştuğunda ses tonu ciddiye. “Biraz paniğe kapıldım. Dansa Cas'le geleceğini düşündüm. Lindsay'nin söylediklerinden sonra onunla senin...” Bir anda sustu.

“Evet,” dedim yeniden, sesime biraz daha canlılık katmaya çalışarak. “Ben, ee... Onunla birbirinize çok âşık olduğunuza ikna olmuş gibiydim ben de.”

“Hayır. Asla. Yani arkadaşız ve o kesinlikle süper biri ama benim...”

Tipi mi değildi? Foster'ın beden eğitimi dersinde tipini tarif edişini hatırladım. Lindsay Renshaw kimin tipi değildi ki?

"Ne yani, kusurlu kızlardan mı hoşlanıyorsun?" dedim kendime hâkim olamayarak. "Dişleri tahtadan, elleri ters falan?"

"Elleri ters mi?"

Yüzüm kızardı. "Hani böyle elinin tersi avucun olması gerektiği yerde olur ve... tersi..."

"Evet, elleri ters bir sürü kız tanıyorum. Dikkat etmen gerekenler de onlar işte."

"Kes sesini."

Gülümsedi ve içimde bir devre kapanıp bir tür enerji akmaya başladı.

"Dev, artık anlamış olman lazım... sır sendin."

"Ne?"

"O beden eğitimi dersinde ilk kez Foster'la neden eş olduğumu bilmek ister misin? Çünkü senin kuzenin olduğunu biliyordum. Seninle partner olmak pek de parlak bir deneyim olmamıştı, o yüzden yapabileceğim en iyi şeyin sana, en azından Foster'a doğru düzgün davranabileceğimi göstermek olduğunu düşündüm. Tabii ki sonra Foster'ın ne kadar süper biri olduğunu ve ne kadar ortak noktalarımız bulunduğunu fark ettim ancak en başta... sadece benden hoşlanmanı istiyordum."

Çok samimi bir şekilde söylenmişti bu; ilkökul birinci sıranıftaki BENDEN HOŞLANIYOR MUSUN, KUTUCUKLARI İŞARETLE, EVET YA DA HAYIR, notları gibiydi. Tek yapabildiğim Ezra'ya öyle boş boş bakmak oldu.

"İlk beden eğitimi dersinden beri benden hoşlanıyor musun yani?"

Başıyla onayladı. "Ben 'Bir top al,' dediğimde, 'Git kendin al,' diye karşılık verdiğinden beri."

"Hoşlanma o zaman mı başladı?"

"Başlangıcı oydu, evet."

“Bunu gösterme şeklin çok tuhafmış.”

“Evet, ne yapalım, oldukça boktan bir ilk izlenim yaratmaya eğilimliyimdir. Ve ikinci ve üçüncü ve dördüncü ve beşinci izlenimde de durum aynı.” Bir duraksama oldu. Ezra bir an ileri geri sallandı. “Peki... mahvettim mi?”

“Neyi mahvettin mi?”

Omuz silkti. “Bir olası bağlılık durumunu?”

Elim kontrolsüzce kalktı ve ben daha bir şey düşünmeden omzuna vurdu. “Jane Austen bu. Jane Austen okumuşsun!”

Başıyla onayladı. “Onu sahada bulduktan sonra gidip o kiptan aldım.”

“*Aşk ve Gurur*? Neden ki?”

“Seninle konuşacak bir şeyim olsun diye. Fark ettin mi, bilmiyorum ama sohbet etme konusunda pek başarılı sayılmam.”

“Konuyu nasıl açacaktın ki?”

“Bilmem. Belki birlikte vakit geçiriyor olsak ve sohbette bir duraksama olsa, böyle, ‘Şu Willoughby de tam bir hıyar, değil mi?’ falan diyebilirdim.”

“Değil aslında. Öyle ama aynı zamanda değil. Jane’in asıl hödük karakteri Bay Wickham.”

“Evet, Wickham. O heriften ölesiye nefret ediyorum.”

“*Gurur ve Önyargı*’yı da mı okudun?”

“Devam kitabı falan olduğunu düşünmüştüm.”

Daha önce kimse benim için iki şöyle dursun, tek bir sayfa bile okumamıştı. Sekizinci sınıftaki erkek arkadaşım Kyle Morris bana kısa mesajla çıkma teklif etmişti mesela.

“Onlar gibi konuşmayı bilmiyorum ben,” diye devam etti Ezra bir süre sonra. “Ama... ama sana karşı o kitaplarda anlatılanlara benzer hisler besliyorum. O heriflerin her zaman hak etmedikleri o kızlara karşı hissettikleri gibi.”

Bir saniye için bakışlarına karşılık verdim. Utanç ve gurur arasında kıvranırken bütün yapabildiğim bu kadardı. “Bazıları

gerçekten hak ediyor,” dedim. “Bazıları harika erkekler. Ve hiç de hödügümsü değiller.”

Sırıttı; yamuk alt dişiyle hem de. “Hiç de hödügümsü değiller. Harika. Bunu özgeçmişime yazmalıyım.”

Kısacık bir kahkaha attım ve sonra yine sessizlik oldu.

Bir süre daha aramızdaki mesafe korundu ve ben bunun fazlasıyla farkındaydım ama sonra birden, fark edilir ölçüde az bir mesafe kalmıştı. Ezra bana yaklaştı ya da ben ona yaklaştım, bilmiyorum; önemi de yok çünkü işte, Ezra Lynley oradaydı, bakışları dudaklarımda ve elleri belimdeydi. Ortaokul öğrencileri gibi dans edecekmişçesine ellerimi omuzlarına koydum, ama ne Kutsal Ruh’a, ne tedirginlik ne de tuhaflığa yer vardı aramızda; her şey doğru geliyordu sadece. Kati bir biçimde doğru, yoğun bir biçimde muhteşem geliyordu; sonra Ezra bana baktı ve Jane’in kitaplarının canlanıverdiği o olağanüstü anlardan birini yaşadık. Bu, kavuşma kısmıydı.

Aramızda kalan kısacık mesafe de yok oldu. Ezra ve ben öpüştük.

Zihnimden belli belirsiz bir, *Demek öpüşmek böyle bir şey*, düşüncesi geçti ama sonra gerçekten dikkatimi verebildiğim tek şey Ezra, dudakları, saçları, beni sımsıkı saran o kolları oldu.

Hoşlandığın kişinin de senden hoşlandığını bildiğinde duyduğun hislerle binlerce elektrikli araba çalışabilir. İnanılmaz geliyor insana. Sanki mümkün olmaması gerekirmişçesine. Var olagelmış bütün mutlu tesadüfler içinde en mutlululuk vereni...

Yine de Ezra’yla öpüştüğümüzde gece gökyüzünü aydınlatan havai fişekler ya da coşkulu bir orkestra yahut da ilk öpüşme hayallerinden asla eksik olmayan klişelerden herhangi biri yoktu. At üstünde, giderek genişleyen bir mülke ve ya da yılda on bin pauntluk bir gelire doğru koşturmadık mesela. Sadece öpüştük ve bir süre öylece, kollarımız birbirimize dolanmış halde durduk. Ezra bu kez üç yüze kadar saymadı. Soluğu düzenli ve

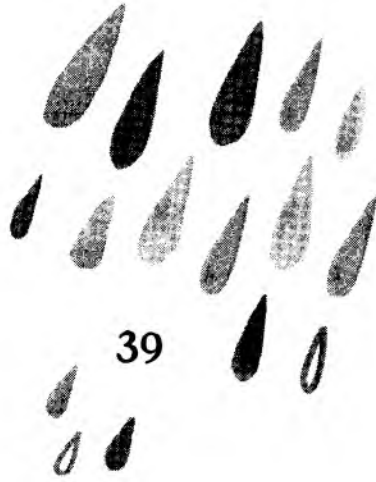
dengeliydi. Aramızda saf, el değmemiş, yüksek yoğunlukta bir mutluluk vardı sadece. Ruhun kurabiye çikolatası gibi...

Bir süre sonra tekrar öpüştük ve birbirimize iyi geceler dedik, sonra biraz daha öpüştük ve nihayet –sadece bir uzun, üç kısa öpücük ile birkaç minik öpücüğün ardından– Ezra kamyonetine binip uzaklaştı. Arka farları gözden kaybolana dek gidişini izledim ve ardından tekrar içeri girdim; içimde ılık bal gibi bir his vardı, dudaklarım zevkli yepyeni bir tatla kızarmıştı.

“Tuhaf görünüyorsun,” dedi Foster, tekrar odasına girdiğimde. Annemle babam da bana baktı ama tuhaf bir şeyler gördülerse de bunu söylemeyecek nezaketi gösterdiler.

“Senin yüzün tuhaf asıl,” diye yanıtladım.

Annem, “*Devon*,” dedi ama gülümsüyordu.

Sabah erkenden Foster taburcu edildi. Dinlenmesi ve sezonun kalanı için de maçlara ara vermesi önerildi. Foster bunu yapmaktaki ısrarcıydı ama babam sahaya fazla erken dönerse bunun dört gözle beklediği ve üç yıl daha sürecek futbol kariyerine engel olabileceğini açıklayınca Foster yatışmışa benziyordu.

Annemle babam, arabamı alabilmem için bizi sahaya kadar götürdü. Şaşırtıcıdır ki Foster, eve kadar yolun kalanını benimle gitmek istedi. Ve daha da şaşırtıcıdır ki annemle babam da buna gerçekten izin verdi. Foster'ı bu kadar çabuk gözlerinin önünden ayıracaklarını sanmıyordum ama otoparktan çıktığımızda dikiz aynasından bizi oldukça yakından takip ettiklerini fark ettim.

Arabaya sessizlik hâkimdi ama üzerine düşünülecek bir sürü şeyimiz olduğu da kesindi. Hastanede geçen akşam en hafif deyimle olaylı olmuştu ve kendimi bundan daha şanslı hissettiğimi hiç sanmıyordum. Gelip orada bekleyen, bana sandviç getiren ve bizi çok önemseyen arkadaşlarım vardı. Ezra vardı, Ezra'nın gülümsemesi vardı ve ben o gülümsemeyi öpmüştüm, bu da acayip müthiş bir şeydi. Foster vardı ve iyiydi.

Minnet duyulacak çok şeyim vardı ama aynı zamanda Foster'ın bazı açılardan iyi *olmadığını*, incindiğini ve önceki hayatının yasını tuttuğunu bilmek canımı yakıyordu.

Bir dur işaretine denk geldiğimizde gözucuyla ona şöyle bir baktım.

“Başın nasıl?”

“Biraz acıyor.”

“Dinlenmen gerek biraz.” Duraksadım. “İyisin ama, değil mi?”

Omuz silkti. Ve sonra, “Marabelle benden ayrıldı,” dedi.

Yine de pek üzgün görünmüyordu. En azından gözucuyla görebildiğim kadarıyla öyleydi.

“Üzgünüm,” dedim. “Ne zaman oldu?” Birinden hastanede yattığı sırada ayrılmak oldukça acımasız bir davranış gibi geldi ama Marabelle dün gece orada değildi bile.

“Önceki gün. Antrenmandan sonra.”

“Neden bana söylemedin?”

“Zaten birlikte olduğumuz da söylenemezdi aslında. Ama o dedi ki... benim kız arkadaşım falan olamayacağını söyledi.”

“Şu anda odaklanması gereken çok şey var.”

Başıyla onayladı ve bir duraksamadan sonra, “Dilerdim ki...” dedi ve başını sallayarak ekledi: “Bazen bazı şeylerin farklı olmasını diliyorum. Korkunç bir şey mi bu?”

“Hayır,” dedim. “Hayır, sanmıyorum.”

Sessizlik oldu.

“Ezra'yla konuştunuz mu?”

“Konuştuk.”

Sabah erkenden bana mesaj göndermişti: *İyi Sabahlar.*

Gerçekten öyle, diye cevapladım. *İyi uyudun mu?*

Kısa aralıklarla üç mesajla cevap verdi:

Hayır.

Ama iyi anlamda.

Fazla mutluydum.

Ezra'nın parmak uçlarından avucuma dökülen ekrandaki o sözcüklere dalgın dalgın bakmıştım. Fazla mutluluk diye bir şey olabilirmiş gibi gelmiyordu ama ne demek istediğini biliyordum ve ben de aynı şeyi hissediyordum; insanın özünden yayılan, zapt edilemeyecek kadar büyük gibi gelen türden bir mutluluk.

“Yani artık bir çift misiniz?” diye sordu Foster.

“Bir şeyiz,” dedim.

“Eh, hep bir şeydiniz zaten.”

Gülümsedim. Foster buydu işte. HopDiliYut Foster. Sabahın erken saatlerinde buzlu meyve suyu gibi şeyler yapan, başımın koca belası, istediğimi hiç bilmediğim erkek kardeşim. Hayatımın hikâyesinde hiç öngöremeyeceğim bir sayfa.

O sayfaları düşünmeye başladım. Reeding, Cas, Foster'la araba yolculukları ve Ezra'yı sevmek; hepsi başlı başına birer sayfaydı. Birden içim farklı bir hisle doldu: Reeding'i ziyaret ettiğimde içimi kaplayan o azim, daha çok çabalamaya, *daha iyi olmaya* karşı duyduğum o delice istek gibi... Üç yüz saniye... üç yüz saniye içinde üstesinden gelemeyeceğimiz tek bir şey yokmuş gibi bir duygu... sayfa başı üç yüz kelime.

Araba yoluna girdim ve Foster'a baktığımda Ezra'nın dediklerini düşünmeden edemedim; bazen ailesinin başına gelen her şey başkalarının başına gelmiş gibi hissettiğini yani. Kendi eski fotoğraflarını gördüğünde Foster nasıl hissedecekti? Hepsi başka birinin başına gelen şeyler miydi yoksa artık yabancı olan mıydı o? Belki ikisinden de biraz... Birbirimizin hayatına girmeden önce o ve ben farklı insanlardık. Ama şimdi o diğer kişiyle yer değiştirmek istemezdim.

“Eh...” dedim nihayet. “Eve geldik.”

Başını kaldırıp eve baktı; evimize... Bir süre sonra da, “Yolculuk için teşekkürler, Dev,” dedi.

“Bir şey değil.”

Foster başını sallayıp arabadan indi. Ben de kapımı açıp peşinden gittim.

TEŞEKKÜR

Öncesi ve Sonrası'na isim bulma sürecine dahil olan herkese, özellikle olağanüstü editörüm Kate Farrell ve şampiyon temsilci Bridget Smith'e teşekkürler. Henry Holt Books Gençlik Kitapları ile Macmillan'daki, bunu böylesine inanılmaz bir deneyime dönüştüren bütün tatlı ve yetenekli insanlara teşekkürler.

Her şey için anne ve babama, aramızdaki bütün güçlü duygular için Hannah ve Cappy'ye teşekkürler. Harika arkadaşlarım ve ilk okurlarım Becky, Sara, Wintaye'ye, o muhteşem varlıkları için Mike ve Sarah'ya, coşkulu destekleri için Josh'a teşekkürler. Denek okurum olduğu için Rochelle'e ve isim seçimi için Danting, Sreeparna ve Adam'a teşekkürler. 2010'da bu kitabı okuyup, "Bence bunda bir cevher var," diyen John'a teşekkürler. (Benim için anlamı büyüktü.)

Elmify ve *How to Adult* topluluklarının üyelerine teşekkürler. Desteginiz ve nezaketiniz benim için asla ifade edemeyeceğim kadar anlamlıydı. Bu sözcükleri en içten dileklerimle ağır çekimde çaktığım birer beşlik olarak alın!

emma mills

takipçilerinin Elmify olarak
tanıdığı bir vlogger'dır. How to
Adult isimli "yaşam becerileri"
kanalının yaratıcılarından ve
sunucularından biridir.

Kapak görseli © Markovka / Shutterstock

Kapak tasarımı: Rich Deas ve April Ward